

Đi Tìm Cung Điện Cát Vàng Mộng Ảo

Contents

Đi Tìm Cung Điện Cát Vàng Mộng Ảo	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	9
4. Chương 4	16
5. Chương 5	23
6. Chương 6	30
7. Chương 7	36
8. Chương 8	43
9. Chương 9	50
10. Chương 10	56
11. Chương 11	63
12. Chương 12: Kết Thúc	70
13. Chương 13: Ngoại Truyện	72

Đi Tìm Cung Điện Cát Vàng Mộng Ảo

Giới thiệu

Thể loại: hư cấu sa mạc vùng Lưỡng Hà cổ đại, 1 x 1, ngạo kiều thanh tú thụ, thâm tàng bất lộ trun

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-tim-cung-dien-cat-vang-mong-ao>

1. Chương 1: Mở Đầu

Quốc vương Pima cùng các thần quan tư tế quỳ gối trong thần điện, cầu nguyện bảy ngày bảy đêm, đốt hương trầm mà thần sa mạc Thương Ưng yêu thích nhất, khẩn thiết hy vọng thần giáng xuống.

Cuối cùng, lòng thành cảm động trời cao, nơi ở của thần sa mạc – Cung điện cát vàng mộng ảo trong truyền thuyết – giáng xuống ngoài thần điện, thần sa mạc một thân chói lọi xuất hiện trước mặt quốc vương Pima.

“Câu chuyện gì?” Thần hỏi.

“Thiết Kỵ Quốc phương đông dẫn quân đến xâm phạm, khí thế ào ào, muốn nuốt chửng tất cả các quốc gia ở Hành lang Cẩm thạch xanh, vương quốc Pima ta ở cực đông hành lang, đứng mũi chịu sào, cho nên...” Quốc vương dập đầu thật mạnh.

“Muốn mượn dùng Đoàn quân Quỷ cát?” Thần kéo lên một chút nét cười châm biếm, y có một đoàn binh mã thần bí sức mạnh vô địch, có năng lực bắt tử bắt diệt, gọi là Đoàn quân Quỷ cát.

“Đạ, Thiết Kỵ quốc thờ phụng dị giáo, nếu lấy được Hành lang Cẩm thạch xanh, sợ rằng đến lúc đó sẽ hủy diệt tất cả thần điện, mang vào tượng thần ngoại quốc, đó là sỉ nhục nghiêm trọng nhất đối với đại thần.” Quốc vương muốn dùng điểm này thuyết phục đối phương.

Hừ nhẹ một tiếng, thần cũng không để ý Hành lang Cẩm thạch xanh nhỏ nhỏ có thờ phụng mình hay không, y là tồn tại, cùng sa mạc Tatenuric chung một nhịp thở, thần dị giáo chỉ sợ cũng sẽ không thích ở trong biển cát lạnh thấu xương cô quạnh.

Khoát tay, bão cát lại dâng lên, bỏ lại sau lưng tranh đấu thế gian nhàm chán, thần cất bước muốn đi.

Quốc vương cuống cuống, vội nói. “Con gái ta, Samoa là người đẹp nhất Hành lang Cẩm thạch xanh, nguyện ý hiến dâng làm vợ thần, cảm tạ ân đức xuất binh.”

Chân dừng lại, thần lộ ra một chút hứng thú.

Phần lớn thần đều có vợ có chồng, mẹ của Thương Ưng là thần núi Mielpa, cha là thần sét Au, anh chị em y cũng đã kết hôn cùng các vị thần khác, bản thân Thương Ưng lại mất cao quá đỉnh, hiện giờ vẫn sống một mình trong Cung điện cát vàng.

Chỉ cần vừa ý, người phạm cũng có thể trở thành vợ thần, Thương Ưng nghe thấy quốc vương nói “người đẹp nhất”, nội tâm có chút dao động.

“Để công chúa ra gặp ta!” Thần thả lỏng thái độ, gật đầu.

Quốc vương vội bảo tư tế truyền lời, không bao lâu sau, công chúa Samoa xinh tươi động lòng người lấy tư thái hoa lệ xuất hiện, sự mỹ lệ của nàng xứng với cái danh, dáng vẻ đoan trang thanh nhã, bất luận kẻ nào nhìn thấy cũng phải đắm say không thể kiềm nén.

Nhưng công chúa đang phiền muộn, nàng không muốn gả cho thần sa mạc, sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong Cung điện cát vàng, rời xa cung đình xa hoa tưng bừng thú vị, công chúa cảnh vàng lá ngọc như nàng không chịu nổi cái loại cô quạnh đó.

Nàng đi đến trước mặt đại thần, nghe thấy thần bảo nàng ngẩng đầu lên, giọng nói nồng hậu hùng hồn cực kỳ hấp dẫn, nghe vào trong tai thoải mái như âu yếm, nàng giương mắt nhìn, phong thái tuấn tú của thần làm tim nàng run lên, chân cũng nhũn ra.

Hiện tại nàng cảm thấy, ở lại sa mạc cũng không có gì không tốt.

Thần hạ mày, không lâu sau lại cười lạnh. “Ta không vừa ý cô gái này, không có người đẹp hơn sao?”

Quốc vương cùng thần quan đưa mắt nhìn nhau, cái này, công chúa Samoa đã đẹp đến như vậy, ở đâu có thể đào ra người đẹp hơn nữa? Bất quá phải theo ý thần, quốc vương cũng chỉ có thể không để ý đến vẻ bất mãn cùng thất vọng của con gái, đáp lời.

“Nếu đại thần không thích, xin cho thêm mấy ngày, ta sẽ thu thập tất cả người đẹp ở Hành lang Cẩm thạch xanh, để thần tự mình chọn lựa!”

Y sốt ruột nói. “Ta mệt, muốn quay về Cung điện cát vàng ngủ, chờ người tìm được cô gái đẹp hơn, đưa đến Thung lũng Bóng ma, kêu gọi ta!”

Quốc vương lấy mu bàn tay lau lau mồ hôi hột. “Chính là Đoàn quân Quỷ cát...”

Trong đồng tử màu hổ phách của thần chợt lóe ra chiêm chọc. “Lấy ‘Con Mắt Thương Ưng’ của ta làm tín vật, để cô dâu kêu gọi ta ở Thung lũng Bóng ma, quý quân sẽ đứng hẹn ra cứu viện, mặc cho người sử dụng.”

Nói xong, bão cát dấy lên dữ dội trong thần điện, làm quốc vương, thần quan, tư tế và công chúa mặt mày tóc tai phủ đầy cát bụi, chờ bão cát lắng lại, thần không thấy nữa, trên bàn tế lưu lại một viên đá quý màu hổ phách.

Quốc vương khóc không ra nước mắt, không thể thuận lợi mượn được Đoàn quân Quý cát, còn vác thêm một phiền phức lớn cho mình, giao tiếp với thần quả nhiên là chuyện có hại.

Sau ngày đó, quốc vương Thiết Kỳ Quốc chết bệnh trên đường xuất chinh ở Hành lang Cẩm thạch xanh, trong nước nội loạn do mấy vị hoàng tử tranh đoạt ngai vàng, toàn bộ binh mã đều được triệu về, Hành lang Cẩm thạch xanh tránh khỏi một trận nhân họa.

Trong một trăm năm sau đó, vương quốc Pima cũng không xảy ra tai họa lớn đến mức phải sử dụng quý quân, thần sa mạc cũng không xuất hiện ở nhân gian nữa, ‘Con Mắt Thương Ưng’ vì vậy mà lưu truyền tới nay, trở thành bảo vật bí mật chỉ có quốc vương Pima mới có thể có.

2. Chương 2

Một trăm năm sau.

Thủ đô Hamra của vương quốc Pima ở vào cửa ải phía đông Hành lang Cẩm thạch xanh, cũng là thủ đô giàu có nhất dưới chân núi Mielpa, thương nhân nếu muốn né tránh sa mạc Tatenuric khủng khiếp, đến thành thị khác ở tây bắc, Hamra là nơi nhất định phải đi qua.

Vốn là đô thị ngày đêm náo nhiệt, đã nhiều ngày nay lại bất ngờ vắng lặng, thương nhân nam bắc đều bị cấm ra khỏi quán trọ mình trú ngụ, toàn bộ cư dân cũng bị lệnh cưỡng chế không cho ra ngoài, nếu không giết bất luận tội.

Nguyên nhân? Thành Hamra xảy ra đảo chính.

Tướng quân Yage giam lỏng gia đình quốc vương sau đó đăng cơ làm tân vương, vương quốc Pima lâm vào tình trạng căng thẳng, cấm vệ quân đốc toàn lực lượng, tìm kiếm nguyên hoàng tử Saichi của Pima đã đào thoát.

Mấy ngày rồi cũng chưa bắt được người, hoàng tử Saichi phảng phất như bốc hơi khỏi nhân gian, không ai biết hắn trốn ở đâu.

Khu tây thành Hamra là xóm nghèo, nơi ở của dân nghèo hay dân du mục sa mạc, bên trong phần tử phức tạp, mức sống thấp, dân thành bình thường rất ít khi đi tới đây, hiện giờ cấm vệ quân đang tính lục soát nơi này.

Trong những căn nhà lè tè thấp bé, những hộ gia đình đóng chặt cửa lại, ai cũng không dám rước thêm phiền phức vào nhà, ở bên một bức tường hư, mấy kẻ lang thang không chỗ cư trú quây quần cùng sưởi ấm, trao đổi tin tức nghe ngóng được từ đầu đường xó chợ.

Người tạm thời đảm nhiệm chăm sóc vườn hoa hoàng cung thấp giọng nói. “.... Là thật đấy, tướng quân Yage tự mình thống lĩnh cấm vệ quân xông vào hoàng cung, giam lỏng cả nhà quốc vương, trực tiếp đăng cơ làm tân vương...”

Lão già hỏi. “Hoàng hậu là trưởng công chúa của nước Uki, hoàng tử Saichi cũng có hôn ước với công chúa nước Bageke, hai nước còn ký kết hiệp ước đồng minh hữu nghị, lại có thể trơ mắt nhìn vương quốc Pima bị cướp đoạt?”

“Tướng quân nắm quân quyền trong tay, có binh lính hoàn hảo nhất Hành lang Cẩm thạch xanh, căn bản không để Bageke cùng Uki vào trong mắt...” Người làm công tạm thời nói.

Mọi người ở đây không hèn mà cùng bảo trì trầm lặng, khung cảnh tĩnh lặng làm âm thanh chạy bộ và tiếng khiển trách của cấm vệ quân cách đó mấy trăm bước càng rõ ràng hơn.

Một người vóc dáng nhỏ nhắn hỏi. “Ta nghe nói... Hoàng tử Saichi đã trốn thoát?”

Người làm công tạm thời trả lời. “Bằng không các người cho rằng quân đội đang lùng bắt cái gì ở trong thành? Sau khi tướng quân làm phản, hoàng tử theo đường bí mật ra ngoài xin cứu binh, cho nên tân quốc vương mới khẩn cấp hạ lệnh phong tỏa thành, muốn bắt hoàng tử về.”

“Tướng quân, à không, tân quốc vương định giết hoàng tử sao?” Người vóc dáng nhỏ nhắn rút bả vai hỏi.

Người làm công tạm thời lúc này đột ngột trở nên thần bí, nhìn trái nhìn phải, xác nhận binh lính lục soát kinh thành không ở gần đây, mới dùng ngữ điệu quỷ dị nhỏ giọng nói chuyện.

“... Lúc xảy ra đảo chính, ta vẫn đang ở trong vườn hoa cắt sửa cành lá, nghe các cung nữ nói tướng quân vào cung, việc đầu tiên làm chính là muốn tìm ra bảo vật trấn quốc, “Con Mắt Thương Ưng”, không ngờ...” Gã cúi đầu nói. “Đã bị hoàng tử lấy đi...”

Lời vừa nói ra, tất cả những người vây quanh sưởi ấm nhin không được kinh hô.

“Hả!” Người vóc dáng nhỏ nhắn không giấu được kinh ngạc trong giọng nói. “Nghe nói chỉ cần có “Con Mắt Thương Ưng” là có thể mượn đại thần Đoàn quân Quỷ cát đúng không?”

Người làm công tạm thời gật đầu. “Đúng.”

Tất cả mọi người không kiềm được nhớ tới thần thoại truyền miệng mấy ngàn năm về sa mạc và Hành lang Cẩm thạch xanh.

Sa mạc Tatenuric là quốc gia do thần sa mạc Thương Ưng thống trị, y là con trai của nữ thần núi Mielpa, có một đoàn binh mã thần bí sức mạnh vô địch gọi là Đoàn quân Quỷ cát.

Với người du mục và các dân tộc sinh sống ở rìa sa mạc, thần sa mạc nắm trong tay thời tiết tự nhiên của sa mạc như mưa và bão táp, giống như hóa thân của sự sống hay cái chết.

Lão già lúc này lắc đầu thở dài. “Than ôi, vương quốc Pima hiện tại thay đổi người thống trị, không biết ngày sau sẽ trở nên thế nào...”

“Như vậy, quốc vương Yage muốn có Con Mắt Thương Ưng để làm gì?” Người vóc dáng nhỏ nhắn rất tò mò về vấn đề này.

Lão già kiến thức rộng rãi đoán. “Hẳn đã tâm bình bình, có lẽ muốn sử dụng Đoàn quân Quỷ cát, làm tất cả các quốc gia ở Hành lang Cẩm thạch xanh đều phải cúi đầu xưng thần.”

Lời vừa nói ra, mọi người im lặng.

Người làm công tạm thời nói. “Mọi người nhẫn nại một chút, nếu Hành lang Cẩm thạch xanh xảy ra chiến tranh, chúng ta quay về sa mạc làm du mục, chết cũng chôn trong sa mạc, một lần nữa trở về dưới cánh Thương Ưng.”

Mấy câu nói đó tạm thời cổ động sĩ khí nhóm dân du cư này.

Lão già lúc này đột ngột ngửa đầu, nhìn nóc nhà thủng thì thào nói. “Ta mấy chục năm trước từng tận mắt nhìn thấy cung điện của thần sa mạc...”

Người vóc dáng nhỏ nhắn khê lên tiếng. “Cung điện cát vàng mộng ảo trong truyền thuyết đâu dễ dàng nhìn thấy như vậy? Ông có gạt người không đấy?”

“Không lừa các người đâu, khi đó ta theo đội buôn lạc đà, phải vượt qua sa mạc, gặp phải bão cát thiếu chút nữa mất mạng, chờ bão cát tan, Cung điện cát vàng mộng ảo liền xuất hiện, ta từ trước tới giờ chưa từng thấy... Như vậy.... Như vậy....”

Lão già căn bản tìm không ra từ ngữ thích hợp để hình dung cung điện tráng lệ lại mờ mịt như vậy, đó quả thực là thiên đường.

Giữa góc tối đột ngột có một âm thanh trẻ tuổi khàn khàn hỏi. “Cung điện cát vàng mộng ảo thật sự tồn tại sao?”

Những người vây quanh ánh nến đồng thời nhìn về phía ngọn nguồn tiếng nói, góc tường có hai người, người nam cao lớn trong đó bọc áo choàng da dê ngủ say, còn cô gái trẻ gầy yếu kia dựa vào tường, khăn trùm đầu cũ nát rũ xuống nửa khuôn mặt nàng.

Cô gái vốn vẫn lẳng lặng nghe người nói chuyện, lúc này nghe thấy đề tài thú vị, nhin không được liền mở miệng hỏi.

Dù đó là một cô gái xa lạ, nhưng trong xóm nghèo khu tây vốn chính là rỗng rần sống hỗn tạp, cho nên đám người nói chuyện phiếm này cũng không quá để tâm.

“Thật sự tồn tại, cung điện như thiên đường, trần châu, hồng ngọc cùng ngọc lục bảo trang trí tường thành, bên trong tường có đài phun nước cùng cây cối nở rộ hoa lá, ngay cả không khí cũng thơm hương mát lạnh...” Lão già tán thưởng.

Cô gái trẻ tuổi thì trào tự nói. “Không phải ảo ảnh sao?”

Mọi người tạm thời ngừng nói chuyện, nghe lão già miêu tả xong, cũng bắt đầu lâm vào cung điện mỹ lệ mô phỏng.

Tức khắc, người vóc dáng nhỏ nhắn tràn đầy lòng hiếu kỳ lại đặt câu hỏi. “Ông không vào cung điện sao?”

“Lúc ấy...” Lão Mohamei hồi tưởng gì đó. “Có một chàng trai từ trong cung điện đi ra, khoác áo choàng, cũng không biết bộ dạng thế nào... Ta sau đó liền ngất đi, tới lúc tỉnh lại, cung điện cùng người đó cũng không còn nữa...”

Tất cả mọi người hô nhỏ thất vọng, không thể biết người kia rốt cuộc có phải thần sa mạc hay không.

Cô gái thấp giọng thở dài. “Như vậy à...”

Đúng lúc này, có tiếng bước chân cách mấy chục bước, một thằng nhóc cúi thân chạy tới, nhìn thấy mấy người quây quần nói chuyện, khẩn trương nhắc nhở họ.

“Cẩn thận một chút, cấm vệ quân đến đây!”

Mọi người lập tức im miệng, cô gái trẻ tuổi lại khẩn trương, kéo cao khăn trùm cũ nát của nàng, cúi đầu rút ở góc.

Không bao lâu sau, một tiểu đội cấm vệ quân đến, tiến vào khu nhà thấp lè tè kiểm tra, cô gái trẻ tuổi thấy thế, lập tức nhích lại gần chàng trai cao lớn đang ngủ, kề sát nhau giống như hai người bạn họ là một.

Chàng trai cao lớn đang ngủ mơ đột ngột cảm thấy cái gì đó nóng nóng dựa vào, trở người hết sức tự nhiên, thuận tay ôm lấy eo cô gái, sau đó cảm thấy bất thường, mở mắt ra, phát hiện mình không biết đối phương.

“Người là ai?” Chàng trai hỏi, thần thái có chút ngốc lờ mờ.

Cô gái trẻ tuổi thấy đã có hai cấm vệ quân qua, lại phát hiện đầu chàng trai này không quá linh hoạt, mắt trái còn mù, mang miếng che mắt màu đen, thế là nàng thấp giọng nói. “Suyt, giúp một cái, có người hỏi thì nói ta là vợ người.”

Người nọ ngơ ra một lúc lâu, ngồi dậy, lại nhìn kỹ cô gái.

“Người dơ quá, ta không thích.” Y nói, cả khuôn mặt cô gái này đều dơ bẩn, tóc cũng rối tung, thật hơi thối.

Cô gái đang lén nhìn cấm vệ quân kiểm tra đám người trò chuyện kia, nghe thấy chàng ngốc nói như vậy, hơi lo hơi hoảng, đánh một cái vào đầu vai đối phương, thấp giọng mắng. “Người cũng dơ phát khiếp, chê bai cái gì?”

Chàng trai cúi đầu nhìn mình, ngẫm lại cũng đúng, rất nhiều ngày rồi chưa tắm rửa, không khéo còn bẩn và hôi hơn cô gái này.

Cầm vệ quân gặng hỏi người bên đồng lửa xong, lại đi tới hướng hai người, cô gái lập tức rút sau lưng chàng trai.

Cầm vệ quân nhìn chàng trai hỏi. “Phía sau là ai? Bảo ả ra cho chúng ta xem diện mạo.”

Chàng trai gãi gãi đầu cười ngây ngô, quay đầu lại nhìn cô gái, thấy mắt nàng nghiêm khắc kinh người, bị dọa một trận, vội quay đầu trả lời. “Nàng, nàng là vợ ta!”

Cầm vệ quân nhìn nửa bên mặt cô gái một chút, đầy cát bụi, khô quắt xấu hết chỗ chê, trên người cũng mặc quần áo tầng lớp thấp, mơ hồ bay ra mùi hôi thối, khiến người ta chỉ muốn tránh xa.

“Đi, một đôi vợ chồng ăn mày!” Che mũi, cầm vệ quân rời khỏi.

Cô gái thở ra, thấy cầm vệ quân đều đi xa, mới nhích ra từ phía sau chàng trai, đang muốn rời khỏi, chàng trai giữ nàng lại.

“Người không phải vợ ta sao? Muốn đi đâu?” Đáng thương hỏi.

Cô gái vốn định đập y một cái, vừa rồi giả làm vợ y chỉ là kế tạm thời ứng biến, nhưng đột ngột nội tâm khẽ động, nghĩ nếu tiếp tục sắm vai vợ tên ngốc này, không chừng có thể thuận lợi ra khỏi thành.

Một lần nữa ngồi xổm bên cạnh chàng trai, nàng khẽ nói. “Này, ra khỏi thành với ta!”

“À, ta vốn định ra khỏi thành, nhưng cửa thành bị đóng mấy ngày nay, ai cũng không ra được.” Chàng trai lại nói. “Vợ à, ta có thể hỏi một vấn đề không?”

“Hỏi đi!” Cô gái sốt ruột.

“Ta lấy người hời nào? Ta không nhớ...”

“Ban này!” Cô gái thật sự không có tâm trạng giải thích vấn đề này với y.

“Ta... Ta có thể bỏ người không?” Chàng trai rút bả vai, có chút sợ hãi hỏi. “Người không phải người vợ lý tưởng của ta...”

“Người vừa ngốc vừa xấu, lại còn bất bẽ?” Cô gái không vui nói. “Cùng ta ra khỏi thành, người liền có thể bỏ ta, đi tìm người vợ tốt trong cảm nhận của người.”

Chàng trai yên lòng, một lần nữa nằm xuống muốn ngủ lại, nhưng đột ngột nghe thấy tiếng ọc ọc vang vang, sờ bụng mình, nghiêng đầu khó hiểu.

“Bụng ta sao lại kêu? Mới ăn bánh nướng xong...”

“Là ta, ta cả ngày nay chưa ăn thứ gì.” Cô gái có chút ngượng ngùng, nàng sinh ra là hoàng tộc cao quý, mới mấy ngày trước còn chưa từng ăn đói mặc rách, càng không nói để bụng phát ra âm thanh kỳ quái.

“À, tất cả mọi người nói, chồng phải chăm sóc bụng vợ cho tốt, cho người ăn cái này!” Chàng trai lấy ra bánh nướng lạnh trong ngực đưa cho nàng.

Bánh nướng cũng đã biến dạng, bất quá cô gái rất đói, cũng không chê bai, giật lấy liền cắn, nhai mấy cái xong lại mong chờ nhìn chàng trai, hỏi còn không.

“Còn mấy quả chà là (*), cho người hết!” Chàng trai lúc này nhếch miệng cười hỏi. “Ta là chồng tốt phải không?”

Cô gái vừa ăn vừa ngồm ngoàm đáp lại, nàng chịu đói một ngày, tay chân đều nhũn ra, lúc này bổ sung năng lượng, sức lực trở về, cũng không còn nôn nóng như trước.

“Ừ, đồ ngốc người con người cũng tốt, tên gì.... Không cần phải nói, gọi người ngốc, nhớ đó!”

Chàng ngốc nói. “Ta cũng đã quên tên mình, cho nên mọi người tùy ý gọi... Vợ này, người tên gì?”

“Sai... Ách, Archi.” Cô gái bốc ra một thân mồ hôi lạnh, tên ngốc này làm cho người ta không bố trí phòng vệ, hại nàng thiếu chút nữa khai ra tên thật.

“Archi, ta mệt quá, chúng ta đi ngủ đi!” Chàng trai ôm cô gái nằm xuống muốn ngủ.

“Không được ôm ta, người quá hôi!” Cô gái nhú mẫy ghét bỏ, muốn thoát ra, nhưng đồ ngốc này sức lực đúng thật là lớn, bị ôm một cái liền như bị thanh sắt quấn chặt, trốn không ra được.

Ngốc nghĩ nghĩ mình, cũng nghĩ nghĩ đối phương. “Vợ à, người cũng hôi mà. Ngày mai chúng ta ra khỏi thành, đến suối nước bên ngoài tắm rửa.”

Cô gái trầm lặng, suy nghĩ hành trình sau khi ra khỏi thành.

Nhiệt độ ban đêm giảm đến mức khiến răng người ta đánh bò cạp, cô gái chỉ dựa vào khăn trùm trên người thì vẫn chưa đủ để giữ ấm, chàng ngốc dù có ngốc thật, nhưng rất biết quan tâm người khác, mở áo choàng da dê bao trùm hai người, thân thể thoáng cái liền ấm áp thả lỏng.

Cô gái giật mình, dù ghét bị một kẻ hôi thối tiếp cận, nhưng khứu giác cũng biết mệt, nhanh chóng không còn ngửi ra mùi hôi trên người tên ngốc nữa, mà cái nàng cần bây giờ chính là nhiệt độ ấm áp.

Căng thẳng mệt mỏi làm mắt nàng không mở ra nổi, trước khi ngủ say, nàng thì thào nói một chút.

“.... Người cứu... Có công... Sẽ thưởng người... Của cải...”

Cách mấy bước, nhóm người lão già cùng người vóc dáng nhỏ nhắn vẫn còn trò chuyện, người làm công tạm thời chỉ chỉ hai người ngủ ở góc kia, thấp giọng cười mỉa. “Vợ chồng ngốc...”

Ngày hôm sau vừa tới, Archi liền đá tỉnh đồ ngốc, nói phải mau mau ra khỏi thành.

“Còn sớm...” Ngốc muốn giường.

Archi lại rất khẩn trương, nàng muốn sớm ra khỏi thành, có chuyện khẩn cấp chờ làm, một khắc cũng không thể chần chừ, cho nên đánh đồ ngốc hai cái, thật sự đánh tỉnh người ta.

Người bị đánh oán giận ủy khuất. “Vợ à, người thật dữ...”

Archi ngẩn ra, lúc này mới nhớ tối hôm qua lừa tên ngốc này, nói mình là vợ y, hôm nay còn tính lợi dụng thân phận này ra khỏi thành.

Thả mềm âm điệu, nàng nói. “Đi nhanh thôi, ra khỏi thành với ta, tương lai ta sẽ ban cho người của cải dư dả.”

Ngốc dùng sức lắc đầu. “Không, không cần, ta chỉ muốn đổi vợ mới, sẽ không đánh ta, rất ôn hòa...”

“.... Người thật sự là đồ ngốc, có một đồng của cải, phụ nữ sẽ phía sau tiếp trước đòi gả cho người, thích chọn ôn hòa thì có một đồng ôn hòa, thơm hương xinh đẹp cũng có, dù người rất ngốc cũng không ai thêm để ý.” Archi cau mày nói.

“À.” Nghe xong, y ngây ngốc gật đầu, cảm thấy người vợ này hiểu biết thật nhiều chuyện, bỏ đi thật đáng tiếc.

Hai người rời khỏi khu tây tới đường lớn, cấm vệ quân vẫn đang qua lại tuần tra trong thành Hamra, nhìn thấy nam giới trẻ tuổi sẽ tiến lên kiểm tra, nhưng không khí đã không khẩn trương như trước, tân quốc vương cho rằng hoàng tử Saichi đã rời khỏi kinh thành, đại bộ phận quân lực cũng được sai ra khỏi thành đuổi theo người.

Archi vẫn gắt gao đi bên ngốc, ngốc cũng đầy trách nhiệm cầm lấy tay nàng, không gây ra bất cứ hoài nghi nào, tới cửa thành, thủ thành không hỏi gì nhiều, để họ ra ngoài.

Vui sướng vì rốt cuộc bước ra được ngoài thành, Archi chỉ muốn tăng tốc rời khỏi, lại bị dáng người cao lớn của ngốc cản trở, hại nàng đụng đầu, mũi rất đau.

“Làm gì vậy?” Nàng xoa xoa mũi, thấp giọng quát.

Ngốc không đáp, mắt nhìn phía trên bên phải cửa thành, chỗ có thông cáo treo thưởng mà tân quốc vương mới vừa tuyên bố, trên thông cáo có tranh, thương nhân lui tới cũng vây quanh chụm đầu ghé tai phía trước.

Archi vừa thấy, sắc mặt liền đại biến, lời ngốc muốn đi, người nọ lại chỉ ngậy ra chăm chăm nhìn bức tranh kia, mắt cũng không chớp.

“Thật đẹp...” Y thì thào, đi về phía trước như trúng tà, chen vào nhìn bức tranh kia với đám người.

Archi không muốn tới gần, tiếc rằng tay bị nắm chặt, nửa lời nửa kéo cũng qua, liền nghe thấy mấy người chỉ chỗ bức tranh đang thấp giọng bàn luận, thương nhân nơi khác hỏi. “Người trong tranh là ai?”

Người địa phương nhỏ giọng trả lời. “Không phải là hoàng tử Saichi sao! Các người xem cáo thị này, người cung cấp tung tích hoàng tử, có thể có được mười đầu tiên vàng, bắt được hoàng tử đưa về, liền ban cho một tòa nhà đẹp...”

“Hoàng tử diện mạo tuấn tú, hẳn rất dễ nhận ra.” Có người nói.

Tuy bức tranh chỉ có vài nét bút, nhưng vẫn phác họa sinh động đặc trưng dung mạo hoàng tử, nhìn tổng thể, hoàng tử là thanh niên vô tư lự sống an nhàn sung sướng, so với tộc người sa mạc tính cách dửng dưng, khí chất hơi yếu đuối một chút.

Archi cúi đầu, thấy ngốc hai mắt lưu luyến bức tranh, rất tức giận, nhéo y một cái.

“Đông người nhiều thị phi, mau đi với ta! Không đi phải không? Vậy ta tự đi một mình!”

Ngốc tỉnh ra, vội nói. “Vợ chờ một chút, người không thể bỏ ta một mình...”

Hai người vừa kéo vừa lùi rời khỏi chỗ cửa thành, ngốc còn lưu luyến không rời quay đầu lại nhìn bức tranh. Archi thấy cũng không chịu nổi, nhịn không được hỏi.

“Bất quá chỉ là một bức tranh, có gì đẹp chứ?”

“Không phải muốn đổi vợ mới cho ta à? Ta muốn cái kia...” Ngốc chỉ thông cáo treo thưởng phía xa.

Archi run lên một cái, mắng. “Người thật sự quá ngốc, đó là hoàng tử Saichi, hoàng tử là nam, nam giới chỉ có thể làm chồng, không thể làm vợ, người hiểu hay không?”

Miệng ngốc khê nhếch, ậm ừ một lúc lâu, cuối cùng nói. “Không thể cưới hoàng tử làm vợ à? Nhưng ta rất thích hắn, hắn chính là người vợ hoàn mỹ nhất trong cảm nhận của ta...”

“Không được, không được có vọng tưởng không an phận đối với hoàng tử!” Archi dùng sức gõ đầu y. “Hoàng tử đã đính hôn cùng công chúa nước Bageke, chờ nội loạn vương quốc Pima được bình ổn, hắn sẽ cưới công chúa trở về Hamra, làm sao tới lượt người hưởng?”

Ngốc bị lời Archi làm cho có chút hỗn loạn, cuối cùng chỉ bức tranh phía xa, thì thào nói. “Ta chính là muốn hắn làm vợ, chỉ cần có thể lấy được hắn, ta sẽ về nhà...”

Archi từ bỏ dạy dỗ ngốc, lắc lắc bàn tay hai người cùng nắm, sắc mặt khó coi. “Này, cũng đã ra khỏi thành rồi, ta không cần làm vợ người nữa, buông tay ra đi, chúng ta đường ai nấy đi đi!”

“Chờ một chút, người đi rồi ta không thể đổi vợ mới.” Ngốc rất kiên trì với chuyện vợ mới, thật sự không buông tay, còn nói. “Chờ ta có vợ mới rồi mới có thể bỏ người.”

“Đồ ngốc, ta cũng là nam, là bất đắc dĩ tạm thời giả nữ, hai chúng ta căn bản không phải... Tối hôm qua ta lừa người!”

Nàng —— Archi, không, phải nói là hắn, cho chàng ngốc một bài học chấn động, vì sợ đối phương không tin, hắn còn cố ý tháo rộng y phục trước ngực, lộ ra lồng ngực bằng phẳng, chứng tỏ không gọt người.

Ngốc đúng thật là bị dọa choáng váng, lại nhanh chóng nhếch miệng cười.

“Đúng vậy, người lừa ta, nam giới cũng có thể làm vợ, vậy ta vẫn có thể lấy cái, cái, ách, hoàng tử Saichi kia...”

Mắt trợn trắng, Archi nghĩ thằng ngốc này thật không phải một câu ngu đần mất linh là có thể hình dung, hắn nói lừa ngốc, là chỉ tối hôm qua lừa y mình là vợ y, chứ không phải lừa cái chuyện nam không thể lấy nam.

Còn muốn mắng người, đột ngột một đám quân nhỏ từ cửa thành nhanh chóng cưỡi ngựa chạy ra, hắn cả kinh, lời ngốc trốn qua bên cạnh, chờ quân đội đi xa, hắn vẫn kinh hồn chưa hết.

Thở ra, hắn nghĩ nghĩ rồi đề nghị. “Chúng ta kết bạn đi một đoạn đường đi! Người muốn đi đâu?”

Chỉ chỉ đường đi sâu vào Hành lang Cẩm thạch xanh, ngốc nói. “Chỗ đó, lão cha ở tại thôn Ifta, ta để hành lý ở chỗ hắn, muốn đi lấy.”

Archi ngẫm lại thấy tiện đường. “Ừ, ta cũng vừa lúc phải đi đến nước Bageke, người... Tóm lại, trên đường có người hỏi, người đều phải nói ta là vợ người, bất kể ai hỏi cũng vậy, biết chưa?”

“Người vốn chính là vợ ta mà, hê hê, lão cha luôn cười chê ta ngốc, nói không thể lấy được vợ, ta nhất định phải mang người cho hắn nhìn một cái.” Y quần tới quần lui, chính là chữ vợ này không rời khỏi miệng được.

Archi lười tranh cãi với y, biết người này cứng đầu cứng cổ, cố chấp ngốc nghếch, bất quá như thế mới có thể trở thành lá chắn tốt nhất, che chắn cho hắn rời khỏi thành Hamra, tránh được toàn bộ quân lính truy bắt, thuận lợi đến Bageke cầu cứu binh.

Nước Bageke từng ký kết hiệp ước đồng minh hữu nghị với vương quốc Pima, có nghĩa vụ xuất binh giúp đỡ lẫn nhau, hoàng chi hoàng tử cùng công chúa hai nước đã đính hôn, nước Bageke thế nào cũng đáp ứng thỉnh cầu xuất binh giúp phục quốc của hoàng tử Saichi.

Đúng vậy, Archi chính là hoàng tử Saichi của quốc vương Pima.

3. Chương 3

Thôn Ifta cũng ở không xa, cách thành Hamra ba mươi dặm, dựa vào bên nhánh sông do tuyết núi Mielpa tan ra, bên cạnh thôn có rừng bạch dương, lão cha trong miệng ngốc ở đó chăm sóc vườn quả hạnh của lão.

Hơn ha hơn hở kéo Archi đi tìm người, ngốc la như khoe đồ quý. “Lão cha, lão cha, ta tìm được vợ rồi!”

Lão già râu trắng trên đầu quần khăn trắng, mặc áo trùm dài tới mắt cá đứng trong vườn, nhìn ngốc kéo một cô gái dơ bẩn phía xa, cười trộm.

Từ khi biết thằng ngốc này, y suốt ngày nhốn nháo, chính là muốn lấy một cô vợ đẹp mang về nhà, hiện tại tìm được, lại cũng là một cô gái ngốc.

Archi bị kéo, hoàn toàn là miễn cưỡng, ngốc còn khăng khăng la chữ “vợ” vang dội rung trời đến chết người.

“Phải chào hỏi lão cha, bằng không người ta sẽ cho rằng người không lịch sự.” Ngốc tự tin giáo dục.

Archi mắt tròn trắng.

Hắn từ nhỏ đến lớn lễ nghi đoan chính tốt đẹp, chưa từng có người dám nói hắn không lịch sự, lúc này lại bị một thằng nhà quê dạy bảo, tức chết rồi! Hừ một tiếng quay đầu, giả bộ không nghe thấy.

Lão cha lại có thêm một lời bình ở trong lòng, cô gái này vừa lỗ mãng vừa xấu xí vừa dơ bẩn, thằng ngốc nhất định là bị ép cưới nàng.

“Thằng ngốc này, người đến thành Hamra, bên trong thành đảo chính, ta sợ người ngốc nghếch gây ra phiền phức.” Lão cha thật sự rất lo lắng.

“Cái đó gọi là đảo chính? Ta chỉ biết trong thành kêu loạn ầm ĩ, binh lính vừa quấy phá vừa ồn ào.” Ngốc nói xong lại quay đầu hỏi. “Vợ này, người nói coi đúng không? Họ hình như đang tìm ai đó!”

Cái này làm Archi xác minh ngốc là ngốc thật, còn không biết người binh lính đuổi bắt là ai, thông cáo treo thưởng ngoài cửa thành là dán cho thời sao?

Lão cha gật đầu nói. “Trước hôm qua, nơi này còn bị quân lính chiếm đóng, mới rời khỏi hôm nay, nói phải truy bắt hoàng tử Saichi theo hướng Hành lang Cẩm thạch xanh, trong thôn còn dán tranh hoàng tử, treo thưởng giá cao...”

Archi không muốn tiếp tục đề tài mẫn cảm này, đá ngốc một cái, nháy mắt nói. “Người không phải nói muốn lấy hành lý sao? Mau lấy đi, ta phải gấp rút lên đường.”

Ngốc bị đá cũng không tức giận, gật đầu rất nghe lời. “Ồ, lão cha, ta phải theo vợ đi Bageke, đến lấy hành lý.”

“Vậy cũng đúng lúc, ngài Rinehart đặc biệt dặn, muốn người đến Bageke bắt kịp thương đội của hắn, mười ngày sau thương đội phải vượt qua sa mạc lên hướng bắc, chờ có một mình người.”

Archi khó hiểu hỏi. “Thương đội có kinh nghiệm nhất mới dám xuyên qua sa mạc Tatenuric, tên ngốc này ở đâu có bản lĩnh đi qua sa mạc?”

“Cái gì, thằng ngốc này là bị cướp qua cướp lại giữa các thương đội, chỗ nào trong sa mạc có ốc đảo, khi nào nổi lên bão cát, nó đều rất rõ ràng, y như nhà của nó.” Lão cha nói.

“Thật sự?” Archi liếc xéo, không quá tin tưởng.

Ngốc như muốn chọc vợ vui, khoa tay múa chân nói gấp. “Thật sự, sa mạc chính là nhà ta, ta còn có một cái sân thật lớn cùng đài phun nước...”

Archi cười ra tiếng, nói. “Đồ ngốc này nằm mộng, nếu có cái sân lớn như vậy, người sao còn đi tới đi lui trong sa mạc? Về nhà ngâm mình trong đài phun nước không phải mát mẻ hơn sao?”

Ngốc nghe hỏi thế, lại ngẩn người, gãi gãi đầu nói. “Ta muốn lấy vợ, liền chạy ra...”

Lão cha lúc này cũng xen mồm vào. “Ta quen biết thằng ngốc này đã nhiều năm, nó suốt ngày đều nói muốn tìm vợ, giới thiệu ai cho nó nó cũng không chịu, tưởng là mắt nó quá cao, kết quả còn không phải tìm một...”

Không nói tiếp, lại chỉ nhìn Archi lắc lắc đầu.

Archi đương nhiên biết mình bị hạ thấp bao nhiêu trong cảm nhận của lão già, hần lười để ý, kéo ngốc nói phải đi, ngốc không có cách đối phó khí thế cường hãn của Archi, không dám làm trái, chạy vào trong nhà lão cha lấy hành lý, lại ném chút tiền, vợ vét tất cả lương khô nhà lão rồi mới rời khỏi.

Đi mấy bước đến chợ bên cạnh giếng trong thôn, người không có nhiều, ngốc đầu tiên là cầm túi da dê đổ đầy nước vác lên vai, thấy không ai chú ý, lén xé thông cáo dán trong thôn xuống, chính là bức tranh hoàng tử Saichi.

Archi không ngăn cản, muốn nói chiêu này của ngốc không tồi, lấy bức tranh đi, tính an toàn của mình cũng được nâng cao, ra khỏi thôn phải mở miệng khen y mấy câu, lại thấy đối phương vừa đi vừa ăn vừa cười ngây ngô nhìn bức tranh, mấy lần vấp đá thiếu chút nữa té ngã cũng không để ý.

Người trong tranh là bản thân Archi, hần chung quy cảm thấy ánh mắt thằng ngốc nhìn bức tranh rất ghê tởm, miệng há ra, nước bọt tràn bên miệng, bất cứ lúc nào cũng có thể nhổ ra, như muốn nuốt bức tranh vào trong bụng, hần nhin không được nổi da gà.

“Không được nhìn nữa!” Lớn tiếng la.

“Nhưng, nhìn rất đẹp...” Mắt chàng ngốc căn bản không rời khỏi bức tranh.

Cho tới khi Archi tức giận, đoạt lấy bức tranh dùng sức vò mấy cái, ném qua bên đường rồi bước thật dài đi về phía trước.

Ngốc gần như sắp khóc ra, nhưng cũng không dám nói gì xấu với Archi.

Y nhút nhát chờ Archi rời xa mấy bước, lại nhẹ bước chạy tới nhặt cục giấy, vuốt phẳng mặt giấy bị vò nhăn nheo, trân trọng bỏ vào trong ngực.

Archi hừ nhẹ một tiếng, tưởng mình không thấy được hành động mờ ám của y phải không? Quên đi, niệm tình đối phương một vai khiêng tất cả hành lý cùng túi nước, bức tranh kia coi như thưởng cho đi.

Đi vài chục bước, nhin không được cười: có người si mê tướng mạo của hắn, hoặc ít hoặc nhiều vẫn có thể mang đến cho mình một chút cảm giác thỏa mãn, dù người kia là một tên ngốc.

Hai người chính thức tiến vào Hành lang Cẩm thạch xanh.

Đó là một con đường dài hẹp kẹp chính giữa sa mạc Tatenuric hiểm ác cùng núi thần Mielpa hiểm trở, liên kết đại lục đông cùng đại lục tây, đi qua mấy quốc gia quan trọng, Bageke cũng ở trong đó.

Để tránh nắng nóng trên đường, họ sửa hành trình mỗi ngày, đi vào buổi sáng cùng chạng vạng, lúc mặt trời treo cao đỉnh đầu, sẽ hóng mát dưới bóng cây dâu tằm hay cây ô-liu mọc sẵn gần đó.

Một đường tiến tới, bên trái là núi thần cao lớn hiểm trở, bên phải gần sát sa mạc, trước mắt hoang vắng gập ghềnh, lúc gần chạng vạng tới điểm dừng đầu tiên, là một ốc đảo bốn phía mọc chà là và dâu tằm dày đặc, hẳn là hình thành do tuyết trên núi tan, chảy nước tới khu vực thung lũng.

Ngốc rất hưng phấn, kéo Archi muốn đi tắm rửa.

Archi không dám, ốc đảo là chỗ tụ tập nhiều gia súc lữ hành, ngoại trừ cái đó, còn rất nhiều binh lính vương quốc Pima kiểm tra kẻ khả nghi lân cận ốc đảo, hẳn sợ nếu tắm sạch, nguy trang bị tiêu trừ, chắc chắn sẽ bị bắt về vương quốc Pima.

Ngốc không đợi Archi, ùm một tiếng nhảy vào hồ nước ốc đảo cỏ lau vây quanh, cởi y phục trong nước để trên bờ, tìm một hòn đá chà nhẹ ở trên người, còn lấy dao cạo râu ngắn tích lũy mấy ngày, chơi trong nước cực kỳ vui vẻ.

“ Có cá! Vợ này, ta bắt cá nướng cho người ăn!” Trong tay nắm chặt một con chiến lợi phẩm, ngốc ngửa đầu, hớn hỏ kêu la.

Cá nướng? Archi trái lại thật sự đói bụng, hơn nữa mấy ngày nay trốn đông trốn tây, chưa hề được ăn uống đàng hoàng, ngày xưa ăn sang mặc quý, hẳn rất muốn ăn thịt...

Gì?

“ Tên ngốc người tuy đàn độn thật, nhưng diện mạo rất đẹp!”

Archi mở to mắt, nhìn đến gần người.

Vẫn chưa phải đẹp bình thường, tóc y trước kia dính bẩn, rũ thật dài trên trán, che khuất trán rộng cùng khuôn mặt tuần tú, hiện tại y toàn thân ướt đẫm, đương nhiên vuốt tóc hơi dài mang bọt nước ra sau, làm gương mặt hiện rõ ra.

Râu ngắn đều được cạo sạch sẽ, đường nét khuôn mặt trở nên rõ rệt, hoàn mỹ từ giữa trán vẽ đến má, hoàn mỹ phối hợp cùng sống mũi cao kiên quyết, đó là một dung nhan trầm tĩnh đủ để so sánh với thần.

Khẩn người ta khó có thể chống cự dung nhan hấp dẫn này, miếng bọt mắt đen vốn gây ác cảm lúc này lại cho y thêm chút lực hấp dẫn thất thường, đó là sắc thái nguy hiểm...

Archi vẫn chăm chăm nhìn ngốc.

Hắn từng thấy rất nhiều người uy nghi lẫm liệt, lại không ai hơn được tên ngốc trong nước này, phát hiện ngoại trừ tướng mạo, thân thể y cao thẳng càng uy nghiêm và áp bách hơn người bình thường, làn da nhiều năm bị ánh nắng đốt thành màu sạm càng làm y có sự chín chắn từng trải gió sương.

Không ngờ người này lại có bộ dạng như thế...

Ngốc thấy vợ nhìn mình, nhếch miệng ha ha cười đắc ý, nói. “Tất cả mọi người đều nói ta đẹp, đáng tiếc chính là ngốc... Hazz! Cá chạy mất rồi, chúng ta chờ chút bắt lại, trước giặt y phục cái đã!”

Một cái cười ngây ngô này của y, khí khái anh tuấn bức người lập tức tan mất hơn phân nửa, cảm y phục chà chà xát xát trong nước, lại phơi trên đá bằng, rất thỏa mãn, một lần nữa vào lại trong nước bắt cá.

Archi nhìn ngốc bộ dạng thoải mái, rất hâm mộ, hẳn đã chạy một ngày đường, ngâm mình trong nước mát lạnh là sự hấp dẫn lớn lao.

Phía trên hồ ốc đảo truyền đến tiếng ngốc đập nước, còn tiếng gió thổi qua cỏ lau yên bình...

Cúi đầu nhìn mình, vẫn đang mặc y phục cung nữ lúc chạy ra khỏi cung.

Chui qua đường bí mật dưới thần điện, chạy trốn như chuột cống, làm cả mặt mày hấn dính đầy bụi bặm, nhưng cũng bởi vậy mà giấu được binh lính lòng bắt.

Thật sự rất muốn tắm rửa một cái, thay đồ nữa...

“Vợ này, xuống giúp ta bắt cá!” Ngốc vẫy tay gọi hấn dưới nước.

Archi căn bản không có tâm tư bắt cá, mũi giật giật, hazz, ngay cả hấn cũng không chịu nổi mùi bản thân, mà nước hồ màu xanh đậm đang hấp dẫn hấn...

Hấn nói với mình: mặt trời sắp xuống núi, bên hồ đã không có bao nhiêu người, tắm rửa một cái sau đó tìm một nơi bí mật nghỉ ngơi, chờ bình minh tới lại bơi chút đất cát lên mặt, hấn là không sao.

Sau khi quyết định liền không cố kỵ gì nữa, hấn cũng ầm một tiếng nhảy xuống nước, cởi hết y phục trong nước ném lên bờ, vốn nghĩ gặp nạn ở ngoài, không thể chiều chuộng bản thân quá mức, đi học ngốc, đặt quần áo ướt sũng trên tảng đá lớn, lộn trái lại chà xát, nhưng vò nhẹ mấy cái liền không có tính nhẫn nại, ngay sau đó hô to gọi ngốc.

“Giúp ta giặt quần áo.” Vênh mặt hất hàm sai khiến, bày ra khí thế hoàng tử.

“Ồ!” Ngốc lên tiếng trả lời, sau đó cảm thấy bất thường, nói. “Trong nhà người ta đều là vợ giặt quần áo... Người mới phải giúp ta giặt quần áo...”

“Ta không biết giặt.” Archi nói rất hợp tình hợp lý. “Người giặt, ta bắt cá, nhà ta đều như vậy.”

“Như vậy à, được rồi.”

Ngốc gãi gãi đầu, thật sự rẽ nước qua, y đứng trong nước ngoan ngoãn giặt quần áo thay vợ, còn hỏi. “Vợ này, người là nam, tại sao lại mặc y phục nữ?”

Archi lườm y một cái, hai người cũng đã sóng vai đi một ngày đường, ngốc đến bây giờ mới nghĩ tới vấn đề này, không phải quá trễ chứ? Lười trả lời, hấn lập tức xối ướt đầu tóc mặt mũi, cũng làm mình thanh tỉnh một chút.

Nước hồ trong đến mức có thể nhìn thấy cá nhỏ thông dong trong đó, hấn đi vài bước về phía trước, chân liền gần như không đạp đến đáy, ngay sau đó lặn xuống nước, cảm thấy nước hồ sâu không lường được, không dám mạo hiểm bơi tiếp về phía trước, đành phải trở lại chỗ nước cạn gần bờ.

Cẩn thận tẩy rửa bản thân, trong tóc đều là cát bụi, làm tắm rửa trở thành công trình hạng nặng.

Lúc này, ngốc đã giặt xong y phục đem phơi, nhiệt độ sa mạc khô nóng, dù là hoàng hôn, y phục cũng sẽ nhanh chóng khô.

Archi nhớ tới lời hứa vừa rồi, lặn xuống nước muốn bắt cá, không ngờ ngốc bắt cá rất dễ dàng, tới lượt hấn xuống nước, lại ngay cả đuôi cá cũng sờ không được, tức giận.

“Vợ này, người bắt cá được không?” Ngốc không biết phân biệt, lúc này vẫn cứ hỏi.

“Cá khó bắt chắc chắn ăn không ngon.” Hấn vung tay, thở phì phì nói. “Ta không muốn ăn.”

“Không đâu, đây là cá Rokfu, rất béo, không có xương dăm, thịt lại mềm...”

Ngốc vừa nói vừa cúi đầu, vừa vịn có một con cá bơi tới bên chân, y vươn tay nhanh chóng chụp lấy đập lên bờ, liên tục đập mấy cái, mấy con cá mập mập liền giãy giụa nhẩy nhẩy trên đất trống bờ hồ, y lập tức trần trụi lên bờ, khoác y phục gần như đã khô lên, bắt giá làm cá nướng, động tác liền mạch lưu loát lại thuần thục.

Archi hơi nghiêng đầu nhìn, ngốc ở phương diện nào đó lợi hại hơn hoàng tử hấn đây, muốn sống dã ngoại hoàn toàn không có vấn đề... Cúi đầu, lại một trận thở dài.

Cúi đầu nhìn túi da dê nho nhỏ treo trên cổ, bên trong chứa một viên đá kỳ diệu, lấy tay nắm chặt, nhớ lúc tướng quân Yage đảo chính, phụ vương bất kể thế nào cũng bắt hấn mang viên đá này chạy trốn, đẩy hấn tiến vào đường bí mật chỉ con cháu hoàng gia trực hệ mới thông hiểu, sau đó...

“Phụ vương, ta không tin có đại thần Thương Ưng tồn tại...” Hấn thì thào nói.

“ Vợ gọi ta à?” Ngốc thính tai, nghe tiếng hần, vội hỏi.

“ Không có!” Quay đầu lại nhủ mầy, lúc này lại ngửi được mùi khét, hần mắng. “Chuyên tâm cá nướng đi, ta không ăn đồ khét!”

Hần đang đau thương nhớ tới phụ vương mẫu hậu, lo lắng họ cùng em gái có thể bị tướng quân Yage ngược đãi hay không, lại bị chen ngang thô lỗ, cả tâm tình lo âu đều bị đánh tan.

Mắng xong quay đầu lại, lại tìm mấy con cá đáng thương trong hồ trút giận, không chú ý tới ngốc nướng cá trên bờ, ngốc bị một cái liếc nhìn vừa rồi của hần làm chấn động ngay người, cá sắp bị nướng khét cũng không chú ý.

Ngốc vốn ngồi xổm trên đất, cả tâm tư đều đặt trên mấy con cá bên cạnh đồng lửa, y cách một lúc liền trở thân cá, để tránh thân cá bị nướng khét.

Thỉnh thoảng liếc nhìn vợ mình đứng trong nước, cảm thấy có chút oán giận, lưu lạc rất nhiều năm bên ngoài, cũng quen biết rất nhiều người, vợ của bạn đều sở trường lo liệu việc nội trợ, sẽ chủ động giặt đồ nấu ăn, tại sao vợ y lại lười như vậy?

Bất quá, bóng dáng vợ đứng bên nước rất dễ nhìn, tuy là nam, nhưng da thịt vàng mật lại non mềm hơn phụ nữ, dáng người mảnh dẻ, xương sống lại mềm mại, đường cong từ eo đến hông như được điêu khắc, hại y vừa nướng cá vừa nhìn, nhìn đến phân tâm, da cá cũng khét đen một mảnh.

Vội vàng lột da cá khét xuống, tránh bị người vợ xấu tính mắng mỏ.

Lại nhìn lên, nước vừa vắn ngập tới thắt lưng vợ, lộ ra một chút khe hông, dẫn người ta mơ tưởng chết người, ngốc nhìn không được nuốt nước bọt, không phải vì bụng đói còn ngửi được mùi cá nướng, mà là...

Thật muốn ôm vợ quá...

Ấ, không xong rồi, cá sắp khét!

Lúc này nghe vợ ở trong nước lấm bắm, y còn tưởng rằng vợ gọi mình, hóa ra không phải, bất quá, chuyện cá nướng khét lại bị vợ biết, vợ quay đầu lại trừng mắt nhìn y, nửa khuôn mặt rửa sạch bụi bẩn sáng mờ ánh chiều tà, rực rỡ khác rõ, mỹ lệ kinh người.

Cả đầu ngốc trống rỗng, ngực hưng phấn muốn phát nổ.

Archi không biết tai vạ đến nơi, cúi đầu muốn tìm con cá xui xẻo trút giận, nghe thấy ngốc phía sau lại nhảy vào trong nước, cho rằng y là vì nướng khét cá, muốn bắt thêm cá lập công chuộc tội, cũng không để tâm.

“ Đồ ngốc, trời cũng sắp tối rồi, không thấy cá đâu... Người... Người làm gì!” Archi đột ngột hô to hoảng sợ.

Ngốc từ phía sau ôm chặt lấy hần, miệng ồn ào lung tung lộn xộn. “Hóa ra vợ cũ chính là vợ mới, không cần bỏ!”

Archi nghe không hiểu lắm, chỉ tức, tên ngốc này sao lại cởi sạch y phục xuống nước, còn không phân bua gì đánh lên một cái, nói cái gì vợ cũ vợ mới, bệnh ngốc phát tác sao?

“ Buông ra! Không được làm càn!” Hần vận vẹo thân thể, muốn tránh thoát hai cánh tay gấu ôm trước ngực.

“ Ta vừa rồi còn nghĩ bỏ Archi thật đáng tiếc, hiện tại không cần bỏ nữa, vì Archi cũng là vợ mới của ta, ách, hoàng tử Saichi trong bức tranh kia...” Vui mừng đến muốn lên mây.

Archi nghe ngốc kêu tên hần, toàn thân run lên, cũng quên giãy giụa, hoảng loạn cúi đầu nhìn chăm chăm bóng nước, thấy một gương mặt tuần tú, nghĩ thâm hồngбет.

Hần một lòng chỉ nghĩ sáng mai ngày trang lại, giấu những người khác, lại quên tên ngốc bên cạnh có ý nghĩ kỳ quái đối với hoàng tử Saichi, hần là bị bề ngoài vô hại của y lừa gạt, bất cẩn tháo phòng bị.

“ Mau thả ta ra, không được ôm!” Hần dùng sức xoay người, trợn mắt mắng. “Ai cho người làm như vậy? Nếu không thả, ta chắc chắn sẽ giết chết người!”

Hai thanh niên thân mật ôm dưới nước, còn trần trụi mà ôm, nghĩ như thế nào cũng thấy khó chịu, khó trách Archi thật sự nổi lên sát ý với ngốc.

“Vợ, người chính là vợ ta, ta đương nhiên phải ôm người... Quá tốt, người theo ta trở về, quay về nhà trong sa mạc, hành trình kết thúc...” Ngốc chỉ cực kỳ cao hứng nói.

Archi thấy y không buông, lại cố gắng vặn vẹo vùng vẫy, tạo nên từng vòng gợn sóng khuếch tán ra trong nước, sóng nước cuộn cuộn, ào ào ào, ngay cả chim nước sống gần đó cũng kinh hãi bay lên, hốt hoảng bay về phía mặt trời chiều.

Càng vặn vẹo càng bất thường, nhiệt độ cơ thể ngốc sau lưng lập tức lên cao như lò lửa, cảm thấy má y kề sát cổ mình, hơi thở trầm loạn, nóng cháy như gió thổi tới trong sa mạc, phồng da đau đớn.

“... Ta lưu lạc đã lâu, chính là muốn tìm kiếm người...” Ngốc ghé vào tai hần thắm thì, tràn ngập một nỗi bất ngờ.

Archi giật mình, người phía sau trong phút chốc biểu lộ ra một nỗi cùng tang thương, khiến người ta dao động.

Sau đó...

Mặt phát xanh.

Tên sau lưng kia ôm hần không buông thì thôi đi, thân mật dán mặt ở cổ mình phải khí nóng cũng thôi đi, bây giờ lại còn có thể, còn có thể...

Chính vì hai người đều trần trụi, càng có thể rõ ràng cảm giác tên ngốc phía sau lại có thể động dục, phát hoàn toàn, vật cứng nóng chống giữa khe hông hần, lớn mật biểu đạt tình dục không chút tô vẽ.

Archi đương trường đông cứng, cũng không dám lộn xộn nữa, cảm giác ma sát cái cứng cứng kia thật sự rất ghê tởm, ghê tởm đến muốn ói, hần nghiêng răng nghiêng lợi nói. “... Đây là sỉ nhục lớn nhất đối với một hoàng tử...”

Đáng tiếc, tên ngốc người cũng như tên, nghe không hiểu, chỉ biết ôm chặt mới có thể biểu đạt tình yêu của y đối với hoàng tử.

“Ôm thật đã... Người thật mềm... Vợ à, ta thật sự rất vui...” Liều mạng nói, liều mạng khóa chặt eo Archi, không cho người trốn thoát.

Archi phát cáu, biết thứ phía sau càng nở lớn, lại tức giận mắng to. “Ta sẽ giết người... Ta thề, ta nhất định giết... Người rốt cuộc có nghe ta nói không? Không được cò! Không được cò bậy!”

Archi nóng nảy, ngốc cứ nhiên cọ cọ chỗ hông Archi, cái loại cảm giác đặc thù này...

“Ngưng!” Archi một chút khí thế cũng không có, hoảng loạn kêu la. “Ta ra lệnh cho người ngưng! Ngưng...”

“Ngưng... Ngưng không được... Vợ à, chỗ đó của ta, bỗng nhiên...”

Miệng mũi người phía sau hít thở gấp, khí nóng kéo ra từ cổ tràn lên mặt phía trước, mặt nước gợn sóng, biên độ cao thấp quỷ dị, làm ảnh ngược trời chiều bị xé rách hỗn loạn.

Cả người Archi đều rơi vào vòng kiềm cặp của ngốc, hần liều mạng muốn chạy trốn, đột ngột, thân thể nóng cháy dán phía sau run lên, tiếng gầm nhẹ cuồng vui như dã thú truyền tới, chỗ eo hông có thêm chất lỏng dính dính nóng nóng vẩy lên...

Biết ngốc làm ra chuyện gì, cả người Archi cũng bỗng chốc trống rỗng, không thể phản ứng, cho đến khi đối phương ở phía sau lên tiếng.

“Thật sự ngưng không được, cho nên... Vợ à, ta thật thoải mái, người có muốn cùng... Ta trước giúp người rửa...”

Lòng tràn đầy vui mừng và thỏa mãn, ngốc thả người ra, hất nước lạnh lên lưng Archi, giúp hần rửa sạch vật dính dính này.

Bỗng nhiên, Archi xoay người, một đám hương tới mũi y, ngốc lập tức ngã ngửa ra sau, bắn lên một đồng bọt nước.

“Người dám! Ta đánh chết người, ta đánh người thẳng ngốc này!” Archi rống to, xấu hổ biến thành tức giận.

Lại xoay người bắt lại đối phương từ trong nước, tay nắm tay mười, chát chát cho y hai cái tát. Đây còn chưa hết giận, Archi tiếp tục muốn đánh, ngốc thấy thể liền chạy lên bờ, Archi đuổi theo như phát điên, nắm đầm tiếp tục đánh y như mưa trút.

“Vợ sao lại đánh ta?” Ngốc đỡ trái hờ phải, quát quát kêu to.

“Ta là kẻ người có thể tùy tiện chạm vào sao? Chuyện hôm nay nếu bị truyền ra ngoài, người khác sẽ nhìn hoàng tử ta như thế nào?” Không phải nói giỡn, Archi muốn giết người ngay tại chỗ.

Ngốc vẻ mặt vô tội lại bắt đắc dĩ, ủy khuất nói. “Không phải cố ý, ta chạm tới vợ, thân thể liền nóng... Ta không sai à, lão cha từng nói có thể làm loại chuyện này với vợ...”

“Loại chuyện gì? Chuyện gì cũng không được làm, không được sờ ta, không được đụng ta, lại càng không được làm với ta cái... Cái...”

Archi nhắc tới chân lại đạp, còn đạp nặng. Hắn tuy nhìn có vẻ thanh tú, nhưng dù sao cũng là hoàng tử, từng theo thầy học văn học võ ở cung đình, lại thường hay cùng con cháu quý tộc ra ngoài săn bắn, không yếu đuối đến mức mặc người ta ăn hiếp.

Chân đạp xong còn chưa đủ, nắm tay tiếp tục hạ xuống, ngốc chỉ có thể bảo vệ mặt ngồi xồm trên đất, kêu rên như con chó nhỏ bị giẫm lên đuôi.

“Đừng đánh, vợ...” Y kêu ô ô. “Ta một chút cũng không đau, nhưng tay người chắc chắn rất đau... Đừng đánh...”

Archi sưng sốt, dừng lại, trời ạ, một trận giáo huấn tay chân như vậy, hắn chẳng những thở hồng hộc, hơi trước không tiếp được hơi sau, tay chân lại mơ hồ phát đau, tên ngốc này rốt cuộc làm từ thứ gì?

Ngốc thấy hắn bất động, tưởng vợ cuối cùng hết giận, y ngồi xồm trên đất liền ngẩng đầu, cái nhắc đầu này thật khủng khiếp, Archi vừa khéo đứng bên cạnh y, còn cách chưa tới một tấc, có thể nghĩ ra ngốc hiện tại đối diện loại phong cảnh tươi đẹp nào.

Vừa rồi bị tát hai cái, mặt y cũng không đỏ không sưng, nhưng hiện tại y mặt nổ đỏ, hô hấp dừng lại, toàn thân khí huyết cuộn cuộn, hai hàng máu mũi chảy xuống...

Archi mở to mắt, không rõ đối phương tại sao đột ngột chảy máu mũi, lại phát hiện một con mắt của y nhìn đầm đầm, đóng đô ở hạ thể mình, khoảng cách hai người rất gần, gần đến mức đủ làm hắn nổi da gà.

“Không được nhìn!” Hét lớn, hét xong, đầu gối Archi lập tức thúc lên, trúng ngay cằm ngốc, lại thô bạo đánh người ta ngã ra phía sau.

Tìm y phục ngốc giặt sạch, mới khô được một nửa, không mặc được, hắn chuyển qua đi lục hành lý đối phương, lấy quần áo y ra mặc vào, đáng ghét, người này vóc dáng cao hơn hắn, còn có cơ thịt hơn hắn, cho nên y phục rộng lớn, hại Archi phải xắn ống quần lên, tránh đi đường vấp té.

Mặc y phục xong liền cảm thấy đói bụng, nhìn đồng lửa đã tắt, cá nướng hơi lửa kia cũng cháy đen một mặt, hắn nhíu mày, lúc này ngốc đã đứng dậy, dùng nước rửa máu trên mặt mới chạy tới bên cạnh Archi, lúc này y học ngoan, ngồi xa chút, bảo trì khoảng cách hơn một cánh tay.

Giành lột da cá cháy đen, cười cười đưa qua, nói. “Vợ, ăn này.”

Archi luôn quen trà đến đưa tay, cơm đến há miệng, nhận lấy liền gặm, rất kinh ngạc, thịt con cá này quả thực rất ngon, ngốc trước đó còn thoa muối lên, làm hương đặc thù cùng vị non mềm của cá được tôn lên, ngon hơn đầu bếp cung đình làm.

Ăn một cái chưa đủ, lại mong đợi tìm kiếm bên đồng lửa, ngốc biết ý hắn, lại cầm một con cá khác cho hắn như lấy lòng.

Archi nhìn y một cái, không nói, tiếp nhận lại ăn.

Thừa dịp tro tàn chưa tắt, ngốc lại lần nữa làm lửa bùng lên, từ trong hành lý lấy ra lò sắt nấu nước, còn cầm một bó gỗ đốt trong lò lửa, chỉ một thoáng, khói trắng lượn lờ tràn ra.

Trong sương khói trộn lẫn hương nhựa thông và chanh, Archi nghĩ ra là hương liệu trân quý nhất dùng để tế thần, dù ở trong cung đình, đây cũng là hương liệu thượng đẳng không thể tùy ý phí phạm, tên ngốc này lãng phí như thế, hình như căn bản không hiểu được giá trị của thứ này.

“Hương trầm... Trong Hành lang Cẩm thạch xanh, thứ này còn đáng giá hơn vàng, người sao lại có...” Hân nhin không được hỏi.

“Ta theo thương đội đi khắp nơi, băng qua rất nhiều quốc gia, có một con đường hương liệu đặc biệt vận chuyển hương liệu này, ta đi mấy chuyến, mang về được rất nhiều...”

“À, nghe nói hơn một ngàn năm trước có một thành thị ốc đảo, được đại thần Thương Ưng bảo trợ, dựa vào buôn bán hương trầm, vàng kiếm được chất cao như núi, đáng tiếc đã biến mất trong sa mạc, người có từng nghe qua chưa?” Archi bị gọi lên hứng thú, hỏi.

Ngốc có chút mê muội, nghĩ nghĩ trả lời. “A, thành Moye? Hình như có chuyện như vậy. Vợ này, ta nói với người, người trong thành kia càng lúc càng không kính trọng thần, lấy hương cây cỏ thấp kém dâng hương cúng tế, thật ôi, nên ta cho bão cát nổi lên diệt sạch...”

Archi liếc y, nói. “Nói giỡn, đồ ngốc, truyền thuyết nói tiêu diệt cái thành kia chính là thần sa mạc, sao lại là người được?”

Ngốc nhếch miệng cười, vợ tâm tình tốt, hẳn sẽ không đánh y nữa.

Hương trầm y đốt có thể khiến tâm tình người ta bình lặng, trấn an lấy lòng người, khi sa vào quá khứ không thể kiềm chế, hay tinh thần căng thẳng buồn bực, hương trầm có thể giúp người ta thoát khỏi khổ cảnh.

Chỉ cần vợ cao hứng, ngốc cũng liền vui vẻ, nhựa hương trầm trân quý hay không, hay là trị giá bao nhiêu, hoàn toàn không ở trong lòng y.

4. Chương 4

Ăn xong cá nướng lại uống trà ngọt ngốc nấu, Archi đi một ngày đường đã mệt chết rồi, nói muốn nghỉ ngơi, ngốc muốn ôm hân ngủ, nhưng người nọ sau khi trải qua sự kiện bị tấn công hồi chiều, sống chết cũng không chịu.

“Ngốc, ta cảnh cáo người, dám bắt kính với ta nữa, ta xiên người làm cá nướng ăn!” Uy hiếp.

Ngốc vẻ mặt lúng túng.

Trong nhận thức của y, vợ chính là dùng để ôm ngủ buổi tối, đâu có gì kính hay bắt kính? Y thật sự rất thích Archi, dù không phải vợ, y cũng muốn mãi mãi ôm người ta, ôm cả đêm cũng không biết chán.

Archi coi như không thấy hai mắt đăm lẹ lưng trông như con chó nhỏ của y, đoạt đi cái chăn duy nhất, bọc lấy liền ngủ, ngốc đành phải cầm một bộ y phục hơi dày làm chăn đắp, hai người nằm dưới cây chà là, cách nhau mấy bước, đây là Archi quy định.

Sự thật là, nếu ngốc không yểm trợ hoàn mỹ lúc đi đường, lại luôn cẩn thận hầu hạ hân, chỉ với chuyện hồi chiều thôi đã đủ cho Archi giết y.

Chênh lệch nhiệt độ đêm ngày của sa mạc rất lớn, ban ngày nóng bức không chịu nổi, ban đêm lại lạnh tới cực điểm, dù bọc trong chăn dày, Archi vẫn sẽ phát run như cũ, nhớ mấy ngày trước còn ngủ trong chăn

gắm ẩm áp ở hoàng cung, hiện tại lại buộc phải ăn bờ ở bụi, muỗi kêu phiền người gió sương khắc cốt, tư vị từ thiên đường rơi xuống địa ngục chính là như thế.

Rất muốn khóc, nhưng hấn bản thân quật cường không thể cho phép mình khóc.

Trần trọc, giữa mơ mơ màng màng cảm thấy có hơi ẩm tiếp cận, tương tự lò lửa, cho hấn cảm giác vô cùng an tâm, càng ngủ càng say, rốt cuộc ngủ đến hừng đông.

Tối buổi sáng, hương chà là nồng nàn đánh thức Archi, hấn còn buồn ngủ, cảm thấy oi bức, tỉnh táo lại mới phát hiện ngốc cư nhiên vượt ranh giới, ôm lấy cả hấn lẫn chăn, cùng hấn mặt đối mặt ngủ cực kỳ ngọt ngào.

Archi giật mình muốn vùng vẫy, ngốc cũng đúng lúc tỉnh lại, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Archi tức giận bưng bưng đang muốn mắng, ngốc lại mặt mày hớn hở nói. “Vợ lúc ngủ phát run liên tục, bị lạnh đúng không? Ta ôm người sẽ không phát run nữa...”

Một câu như vậy, Archi cũng mắng không nổi nữa.

Ngốc lại tinh thần rất tốt, nhìn vợ mình xinh tươi trong ngực, tác động đến tâm lý muốn yêu thương của y, cúi đầu liền hôn miệng người ta.

Thật mềm, thật mềm, toàn thân vợ cao thấp đều mềm, ngay cả môi cũng thơm ngọt như thế, y hôn đến nghiện, không nỡ thả ra.

Archi vốn đang muốn nói ngốc thông minh lên, biết mình ban đêm bị lạnh, hy sinh nhiệt độ cơ thể sưởi ấm hấn, tương lai chờ lấy lại vương quốc Pima, trở về hoàng cung, sẽ tưởng thưởng thật lớn cho y, nhà cao áo đẹp không là vấn đề, lại không nghĩ rằng y lại có thể, lại có thể...

“ Buông... Uhm uhm... Buông...” Đối phương liếm mút mạnh mẽ, lời nói đều bị nuốt đi.

Archi tự nhiên hoảng loạn, dùng sức muốn cởi bỏ trói buộc giằng co, miệng đối phương lại như giác mút, thế nào cũng không chịu buông ra, dán chặt, dù thô bạo kéo ra được một chút khoảng cách, y vẫn bắt khuất đuối theo không buông không thả, phẳng phất như đôi môi kia là món ăn trân quý ngọt ngào số một, y chết cũng không tha.

Như ong mật tìm được bông hoa yêu nhất, bên trong có rượu mật hương thuần tuyệt ngọt, y vội vàng vươn tới, dù bông hoa thẹn thùng run rẩy mà tạm thời lui tránh, cũng chỉ có thể lui tránh một hồi, y là ong thợ bắt khuất, sẽ liên tục truy đuối, cho đến khi chết chìm trong đó.

Đáng thương chính là đóa hoa cao quý nào đó, hấn chính là bực muốn chết vì con ong hái hoa này.

Archi bụng kêu ục ục cảnh báo, nhắc nhở tên ngốc nên đình chỉ nộ hôn, vì bụng vợ đang đói, với kiểu suy nghĩ đơn giản của y, để vợ đói bụng thì không phải là chồng tốt.

Chia tách môi tiếc rẻ, tách ra lại lưu luyến, vẫn hôn về phía trước, Archi dùng sức che chắn cũng không thành công, hình thể và sức lực đã định ai là kẻ tấn công, ai là người bị cướp đoạt.

Ngốc vừa hôn vừa nói. “Chờ, chờ một chút, ta làm đồ ăn sáng... Bánh mì, một ấm trà nóng ngọt...”

Một cái tát rất cuộc đập qua, Archi vừa tức vừa đói vừa mắng. “Làm lạ! Mau cút ra! Ta đang gấp rút lên đường người có biết hay không?”

Ngốc da thô thịt dày, còn thêm thiên phú dị thường không sợ bị đánh, chỉ tiếc cho cái tát rất vang kia, tay vợ chắc hấn phải đau lắm, vợ nói. “Ta lập tức làm!”

Nể y chuẩn bị thức ăn, Archi cũng không làm khó dễ ngốc, chỉ nghĩ một ngày nào đó phải cho ngốc trả giá vì đã khinh bạc hoàng tử.

Ngốc vừa ăn vừa vui vẻ nói. “... Vợ này, chúng ta trước tìm hai con lạc đà đi, chuẩn bị băng qua sa mạc Tatenuric...”

“ Tại sao phải qua sa mạc? Ta muốn đến Bageke, người quên rồi sao?” Hấn đột ngột nhớ ra. “Đúng rồi, còn có thương đội đang chờ người. Không, ta không băng qua sa mạc với người, ta phải đi gặp quốc vương Bageke...”

“ Vợ phải cùng ta về nhà, quay về nhà ta trong sa mạc... Còn gặp mẹ ta... Ừ, bà rất dữ, lại hay cãi nhai, nhưng đừng lo, ta sẽ bảo vệ người, ta sẽ đứng về phía người...” Ngốc nói.

“ Ta không phải vợ người, người hiểu không! Người thật ngốc hết thuốc chữa...” Archi rất không khách khí xem thường y. “Tới Bageke rồi, chúng ta đường ai nấy đi, chờ khi người kết thúc công việc trở về, nhớ quay lại Hamra, đến hoàng cung tìm ta xin thưởng...”

Ngốc hơi hiểu, rất hoảng loạn nói. “Chúng ta không rời xa nhau, vợ à, người sợ băng sa mạc phải không? Không sao đâu, có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không lạc đường, ta không lừa người đâu, nhà ta ở bên trong ốc đảo, nhà cửa rất lớn, rất lớn...”

Archi không nói lời nào, nghĩ thầm, nhà người lớn hơn hoàng cung nhà ta sao? Ngốc cũng không giống kẻ khoác lác, xem ra là y nhằm lẫn khái niệm nhà cửa.

Ngốc nói nói, nghĩ tới gì đó, cúi đầu lại nói. “... Thiếu chút nữa quên, ta còn thiếu một thứ... Đợi đến khi tìm được thứ đó rồi trở về cũng được...”

“ Thứ gì?” Archi hỏi, đoán đáp án của đối phương có thể là vợ nhỏ này nọ kia.

“ Cái này, ách...” Ngốc ngửa đầu, rất mờ mịt, nhíu mày khoan tay suy nghĩ nửa ngày, buồn rầu đáp. “Quên rồi... Nhưng chỉ cần nhìn thấy, ta chắc chắn sẽ nhớ lại...”

Phốc một tiếng, Archi phun trà ngọt trong miệng ra, toàn bộ bắn lên mặt ngốc.

“ Người thật không hổ danh là ngốc, ngay cả mình muốn tìm cái gì cũng không biết được.” Hấn bị chọc cho cười.

Ngốc cũng cười ha hả, lấy vạt áo lau lau khuôn mặt, cảm thấy vợ cười lên nhìn cũng rất đẹp, y còn muốn nhìn thêm mấy lần nữa.

Nhân lúc ngốc rửa ấm trà thu dọn hành lý, Archi bóc cát dưới đất bôi lên mặt, tức khắc lại là bộ dạng dơ bẩn.

Ngốc quay đầu thấy, rũ vai xụ mặt nói. “Vợ này, người thật sự không thích ở sạch...”

“Ta chỉ bẩn tới lúc đến được Bageke, mọi thứ làm bây giờ đều là bất đắc dĩ.” Hấn trả lời.

Đúng, bao gồm khoan nhượng tên ngốc này, hiện tại, vì đoạt lại vương quốc từ tay gian thần và cứu lại người nhà, hấn cái gì cũng có thể hy sinh.

Nước Bageke ở vào trung tâm trục Hành lang Cẩm thạch xanh, họ bây giờ cũng sắp đi qua biên giới vương quốc Pima, chỉ cần qua một cửa này, binh lính truy bắt cũng không dám hoành hành nữa, Archi cũng sẽ không cần thấp thỏm che giấu bản thân.

Chỉ đi bộ mà muốn đến thành Chur – thủ đô Bageke, phải tốn khoảng trên dưới mười ngày, hiện giờ mới đi được lộ trình sáu ngày, nhưng nói thật, nhiều đó thôi cũng đã làm hoàng tử Saichi vốn được nuông chiều từ bé bị tra tấn gần chết.

Hấn ngày trước đến thành Chur đều là cưỡi kiệu lạc đà hay cưỡi ngựa, một đồng người ngựa trùng trùng điệp điệp, cực kỳ oai phong, hiện tại là lần đầu tiên dựa vào hai cái đùi khổ hạnh mà đi, ba bốn ngày trước còn tạm tạm, miễn cưỡng theo được với ngốc, nhưng tốc độ chiều nay rõ ràng chậm lại, hấn rất miễn cưỡng chống chịu, tái mặt theo sát người phía trước.

“ Vợ đi không được à?” Ngốc phát hiện dị trạng phía sau.

Archi quật cường không muốn thừa nhận.

“ Ta công người!” Ngốc phản kích đề nghị.

Archi nhìn, ngốc vốc người cao to, khiêng hành lý đi đường tuyết đối không thấy mệt, không khéo thực sự dư sức công thêm người, chẳng qua, hấn từng ăn lỗ, tuyết đối không cho đối phương có cơ hội khinh bạc mình.

“Không cần.” Lạnh lùng trả lời.

Ngốc rất thất vọng, mấy ngày nay cũng chưa có cơ hội sờ sờ được vợ, dù buổi tối tìm được chỗ nghỉ ngơi có kênh hay sông chảy qua, vợ cũng tuyết đối không xuống nước tắm, nhiều lắm gọi đầu tẩy rửa mặt mày tay chân, chính là tuyết đối không cởi đồ trước mặt y, phòng y như phòng cướp.

Duy chỉ có lúc ngủ là ngoại lệ, vì buổi tối quá lạnh, vợ không cự tuyết y tiếp cận, nhưng chắc chắn khóa trong mền dày đưa lưng về phía y, thái độ còn lạnh hơn gió buổi tối.

Ôi... Y rất muốn dùng tay sờ da vợ, nóng nóng, trơn trơn, sẽ làm y tê dại đến đáy lòng, càng có thể khiến nội tâm y vui vẻ hơn cả ngửi thấy hương trầm hay mị được tối cao.

Trái tim lưu lạc bao năm vẫn luôn trống rỗng, rất hy vọng được người trong ngực an ủi...

Gần giữa trưa, họ tới một thôn nhỏ, ngốc mang hấn đến giếng trong thôn múc nước, lại nói muốn tới gần đó mua chút trứng gà, bánh nướng và hoa quả tươi.

Archi mặc y vội đi, ngồi bên cạnh giếng nước cúi đầu cảm khái, than thở mình vô năng và hâm mộ tên ngốc tài giỏi.

Đúng, hoàng tử từng thấy qua kỳ trân dị bảo các loại, có thể nhận ra giá trị kỹ thuật của một cây đao cong, đỉnh đặc đàm luận độ nhọn, độ rên, độ mài phải như thế nào mới có thể sắc bén chém giết kẻ địch, nhưng đó so với hiểu biết của ngốc, một chút cũng không hữu dụng.

Hấn ngay cả lửa cần dùng lúc cắm trại cũng đốt không cháy, không giống tên ngốc quen tay thạo việc, hại hấn hiện tại cũng không dám mặt dày kêu người ta ngốc. Nhưng ngốc từng nói, y ngay cả tên mình cũng đã quên, cho nên hoàng tử đành phải tiếp tục kêu ngốc ngốc, mỗi lần kêu là một lần chột dạ.

Đừng thấy ngốc bề ngoài ngớ ngẩn, quần áo xuề xòa mà coi khinh, y thường theo các thương đội bắt đồng băng qua sa mạc đến nhiều quốc gia, chỉ tính tiền lương thôi cũng đã không ít, bên trong hành lý còn chứa rất nhiều đồ vật ngoại quốc khó gặp, bao gồm muối thoa lên cá nướng trước kia, còn có mấy thứ như hương trầm các loại...

Nếu lấy những vật phẩm đó đổi thành tiền, tuyết đối có thể cơm áo không lo nhiều năm, thê thiếp cũng có thể lấy được mấy người, ở trong nhà cao cửa rộng hưởng phúc, căn bản không cần lang thang đông tây như vậy.

Có lẽ đúng như lời ngốc nói, y lưu lạc là để tìm kiếm những vật phẩm khác nhau, một trong số đó chính là vợ, một thứ khác nghe nói chính bản thân cũng không biết.

Tên ngốc này rốt cuộc ngốc hay không ngốc? Không thể phân định được.

Cũng bởi vậy, cách nhận thức thế giới của hoàng tử thay đổi, cũng nổi lên hoài nghi với giá trị tồn tại của mình.

Hấn hiện tại chỉ có hai thứ còn giữ trong tay. Một viên đá quý phụ vương giao cho và một chiếc nhẫn đính hôn, hấn đều cất trong túi da dê trước ngực.

Nhẫn đính hôn ngọc lam thành đôi với công chúa Musha của Bageke, đây đại diện cho tình yêu kiên trinh trung thành, cho nên hấn không vứt bỏ mà kỹ lưỡng cất giấu.

Bên cạnh giếng lần lượt có phụ nữ đến múc nước, trong lúc chờ đợi gia súc uống nước, các nàng tán gẫu với nhau.

“... Tiền thưởng lại tăng lên, chỉ cần cung cấp hành tung của hoàng tử Saichi, tân quốc vương thưởng bốn mươi đầu tiền vàng, bắt sống đưa về, sẽ ban thêm đất đai màu mỡ phì nhiêu và nhà đẹp...” Những người phụ nữ trò chuyện.

Archi theo bản năng kéo cao cổ áo, không muốn bị người khác nhận ra hẳn chính là nhân vật trong cuộc trò chuyện của các nàng. Ngừng một chút, lại bật cười, hẳn bản thủ thế này, dù phụ vương mẫu hậu có đến cũng kêu không ra tên hẳn.

Một phụ nữ bảo. “Chồng ta nói, rất có khả năng hoàng tử trốn thoát tìm cứu binh... Bageke, hoặc Uki...”

Một nàng khác nói. “Khó trách, nơi này là biên giới, binh lính mỗi ngày đều lục soát từng nhà, thật đáng sợ, gà mái nhà ta đều sợ tới mức đẻ không ra trứng. Chao ôi, những ngày như vậy còn phải trải qua bao lâu nữa?”

“Hiện tại rất hỗn loạn, phải cẩn thận, rất nhiều thương đội đều không dám qua, trạm kiểm soát phía trước đặc biệt nghiêm ngặt, nếu hoàng tử thật sự muốn đi qua cũng rất khó...”

Người phụ nữ phía trước gật đầu. “Đúng đúng, ngày trước lúc đoàn tùy tùng của hoàng tử đi qua nơi này đến thành Chur, ta có nhìn lên, không ai có bộ dạng khôi ngô tuấn tú như chàng, nhưng như vậy mới hỏng, binh lính không thể không nhận ra chàng.”

Archi bên cạnh than nhẹ, dung mạo mình từng tự hào, là tiêu điểm mà những công chúa và tiểu thư quý tộc các quốc gia chạy theo như vịt, hiện giờ lại trở thành vật cản qua trạm, dù đã làm bản thân dơ bẩn, nhưng nếu có binh lính để ý, hẳn vẫn trốn không qua.

Phải làm gì đây? Cần nghĩ biện pháp tốt...

Chuông đồng đình đang đình đang vang đầy đường, thu hút người bên giếng nước quay đầu nhìn lại, bao gồm cả Archi.

Ngốc dốt một con la chạy tới, chuông đồng thật to trên cổ con la lắc qua lắc lại, y vừa đến bên cạnh Archi liền bắt lấy eo hắn, nhắc lên không xoay hai ba vòng, Archi bị động tác bất ngờ của y làm kinh ngạc, kêu to. “Á á, người làm gì vậy?”

Bé Archi lên con la, ngốc nhếch miệng cười to thoải mái, vẻ mặt tỏa sáng nói lấy lòng. “Ta mua con la cho vợ cười, chân vợ sẽ không đau nữa.”

“Ta?” Archi thực sự cảm động.

Mấy người phụ nữ bên cạnh nghe thấy, cũng đều đến bắt chuyện.

“Chồng nàng thật biết quan tâm chăm sóc, không giống thùng cơm nhà ta, chỉ biết tụ họp hút shisha (*) nói chuyện tào lao, cũng không giúp chăm sóc gia súc...”

Archi mặt cũng đỏ, cúi đầu dè dặt giọng nói. “Đúng, đúng vậy...”

Ngốc nghe thấy có người khen ngợi, rất đắc ý, lớn tiếng nói. “Vợ ta rất được nuông chiều, là hoàng... Wooh! Sao lại đánh ta?”

Bị tát một cái, ngốc lấy tay sờ mặt, vô tội nhìn vợ.

Archi nhéo tai ngốc, kéo đổi phương qua, ghé vào tai y nhỏ giọng hung tợn. “Trước mặt người khác không được nói ta là hoàng tử, sẽ hại chết ta!”

Ngốc vội gật đầu, dù không hiểu tại sao.

Cái tát vừa rồi rất vang, làm mấy người phụ nữ đều bất bình cho ngốc, ở một bên thăm thăm thì thì, lại cố ý phóng đại âm lượng cho Archi nghe rõ.

“... Cái gì được nuông chiều? Rõ ràng là một mụ điên xấu tính...”

Mấy người phụ nữ khác cũng gật đầu đồng ý, có người thấy chướng mắt lại nói. “Chàng trai kia tuy mù một con mắt, nhưng vẫn rất anh tuấn, vợ lại chẳng ra gì. Ôi, nếu là ta, đối xử tốt với chàng còn không kịp nữa là...”

Có người lập tức tiếp lời. “Đúng đấy, xem nàng ta kia, vừa bẩn vừa xấu, còn dữ như vậy, nếu ở chỗ chúng ta, còn không phải bị đàn ông lôi tới đầu thôn dạy bảo hay sao?”

Archi tức giận, sắc mặt vừa trắng vừa xanh, có khổ cũng nói không nên lời, giật nhẹ ngực nói phải đi, ngực cũng nghe được những lời đó, muốn giải bày thay vợ mình.

“Vợ ta thật ra rất dễ nhìn, không ai hơn được... Đúng đúng, hơi bẩn, ta sẽ khuyên vợ tắm rửa nhiều hơn.”

Nói xong còn khuyên Archi. “Vợ xem, tất cả mọi người đều nói người bẩn, không phải chỉ có ta...”

“Câm miệng!” Archi gầm lên, vỗ con la đi về phía trước.

Ngốc xách hành lý vội vàng đuổi theo, còn nhao nhao nói. “..... Khi đến chỗ nghỉ, đừng quên tắm sạch sẽ, ta sẽ giúp người...”

Phía sau, đám phụ nữ bên giếng nước vẫn tiếp tục cãi nhai, bắt bình thay cho ngực.

Trong hành trình lại thêm một con la làm vật cưỡi, chân Archi rốt cuộc có thể nghỉ ngơi, làm tâm tình hẳn tốt lên một chút, cũng biết mọi thứ ngực làm đều là suy nghĩ cho mình, cảm giác áy náy ở đáy lòng cũng chậm rãi tăng lên.

Ngốc thật sự dối đãi Archi như vợ, nhưng Archi biết mình không thể làm vợ của y, hẳn là hoàng tử, thân mang trọng trách, còn có vị hôn thê...

Tương lai, hẳn nghĩ, hẳn sẽ tự mình lựa chọn một cô gái xinh đẹp ban cho ngực làm vợ, coi như thù lao báo đáp vì đối phương giúp đỡ hoàng tử lúc lâm nạn.

Đúng, cứ làm như vậy...

Cảm giác áy náy hơi giảm một chút, hẳn liền ôn hoà hơn với ngực, bắt đầu hỏi lại lịch đối phương, bao gồm nơi sinh và cha mẹ...

Trước sau như một, ngực chỉ nhìn bầu trời, nhìn phương bắc, cuối cùng gãi đầu cười ngây ngô nói: y đến từ sa mạc.

“Tộc Qaz sao?” Archi hỏi, Qaz là bộ lạc thị tộc có dân tộc du mục là chủ chốt, sinh sống trong sa mạc Tatenuric.

“Không phải, ta có một tòa nhà thật lớn trong sa mạc... Ừ... Trung tâm sa mạc, qua Ốc đảo Trăng non, xuyên qua Thung lũng Bóng ma...” Ngốc hồi tưởng muốn nát đầu.

Archi bị gì đó kích động, cười ha hả hỏi. “Nghe người nói, cứ như Cung điện cát vàng mộng ảo trong truyền thuyết, cũng phải vượt qua Ốc đảo Trăng non, còn qua thung lũng tử vong...”

Ngốc dùng sức gật đầu. “Vợ cũng có nghe qua nhà ta, quá tốt!”

“Vậy người chắc cũng đã thấy đại thần sa mạc Thương gì đó, người cùng hẳn là hàng xóm à?” Archi hỏi như vậy, đơn thuần là giễu cợt.

“Thương Ưng? A, cái tên này rất quen thuộc... Chờ một chút, ta ngẫm lại... Thường nghe rất nhiều người gọi...” Mày ngực nhăn lại khó thấy, hao tâm tổn huyết nhớ.

“Vậy, nếu...” Hoàng tử hỏi. “Ngốc này, nếu ta muốn đến Cung điện cát vàng, người biết đường đi không?”

“Ừ, hẳn có thể, ta biết suối Trăng non ở đâu, theo hướng chỉ của trăng non là có thể tới được Thung lũng Bóng ma hồn quỷ khóc gào, sau đó kêu gọi...”

“Kêu gọi?” Archi hỏi.

“Kêu gọi Cung điện cát vàng... Hình như là... Vậy...” Không thể trả lời hoàn chỉnh câu hỏi của vợ, ngực thật sự rất buồn rầu.

Archi lại cười đến vui vẻ, cười đến nước mắt cũng chảy ra, gần như muốn lăn xuống từ trên lưng con la, nếu chồng hẳn không nhanh tay lẹ mắt, hoàng tử thật sự phải té ngã như chụp ếch.

“Cung điện cát vàng là kêu gọi mà ra sao? Người thật sự ngực, nhưng sức tưởng tượng rất phong phú!” Archi cười to, căn bản không tin.

Ngốc được khen ngợi, tinh thần phấn chấn lên, y thật sự rất thích nhìn vợ cười, nụ cười tươi đẹp trong vạt, mỗi lần nhìn, tâm hồn y tựa như được nước tuyết núi thần Mielpa chảy xuống tẩy gội, thanh mát nói không nên lời, nhìn không được cũng cùng cười ha ha.

“Người lại cố ý sờ ta, buông tay!” Người nào đó đột ngột mắng mỏ.

Ngốc ngượng ngùng thu hồi tay, bị nhận thấy được ý đồ, vợ thật sự rất thông minh.

Một lần nữa ngồi thẳng, Archi còn muốn chế nhạo ngốc mấy câu, nhưng sắc mặt hắn đột ngột thay đổi, cúi đầu, không dám nói thêm nữa.

“Vợ? Vợ?” Ngốc kêu, Archi sao lại bỗng nhiên trầm lặng?

“Suyt, nhỏ giọng chút, phía trước là cửa khẩu vương quốc Pima. Nhớ đó, bất kể bọn lính hỏi cái gì, người đều phải nói ta là vợ người, không được rêu rao bảo ta là nam, hay hoàng tử...” Cấp tốc dặn dò.

“Ồ.” Ngốc đáp.

Biên giới bố trí trạm gác nghiêm ngặt, đối với thương nhân vắng lai tiến vào vương quốc Pima, binh lính đóng giữ tùy ý gặng hỏi rồi thả người, những người tới Bageke đều bị cẩn thận kiểm tra, hẳn là sợ hoàng tử Saichi lẫn trốn ra được.

Archi cứng ngắc ngồi trên lưng con la, nhịp tim tăng tốc, lòng bàn tay cũng đổ ra mồ hôi lạnh, kéo khăn trùm đầu che nửa bên mặt, lúc đi qua binh lính áo trắng canh phòng, hắn yên lặng cúi đầu không nói.

Binh lính quả nhiên ngăn họ lại, đầu tiên là nhìn kỹ bộ dạng ngốc, sau đó hỏi nơi bọn họ muốn đến.

“Ta cùng vợ muốn đến thành Chur, có thể sẽ cùng thương đội của ngài Rinehart băng qua sa mạc.” Ngốc thành thật trả lời.

Đội trưởng nhìn Archi trên lưng la, hỏi. “Có la lại không chở hành lý của người, vợ người bị thương hả?”

Nói nói, gã liền vươn tay muốn tháo khăn trùm đầu của Archi, Archi khê cần môi, cũng không biết bộ dạng dơ bẩn của mình có thể giấu được đối phương không, tay cầm khăn trùm đầu nhìn không được nắm chặt, chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào.

Ngốc lại đột ngột ngăn gã, nói. “Vợ ta mang thai, thân thể khó chịu, đi không được, cho nên phải cười la.”

Tay đội trưởng bị chấn động, không dám đụng tới Archi, vương quốc Pima có một tục lệ cấm kỵ, ngoại trừ chồng và người thân, người ngoài không thể chạm bậy vào phụ nữ có thai, sẽ hại người đó sinh non, cũng mang đến vận xui cả đời cho kẻ lỗ mãng.

Đội trưởng lại nhìn Archi, trong khăn trùm đầu lộ ra hơn phân nửa khuôn mặt dơ bẩn của cô gái tóc tai tán loạn, gã cũng không muốn chạm vào, ngay sau đó khoát khoát tay, muốn họ đi.

Ngốc cộc lốc cười phát tay cảm ơn họ, dắt con la rời khỏi, đến khi không nhìn thấy trạm canh gác nữa, Archi mới hoàn toàn yên tâm, thân thể thả lỏng, hầu như nhũn ra, vừa rồi thật sự quá mạo hiểm.

Ngốc thấy thế, rất vui, lại có cơ hội sờ vợ, đỡ eo cùng lưng hắn, nói. “Vợ cẩn thận, đừng ngã xuống.”

Archi lúc này lại không mắng y, chỉ khen ngợi. “Ngốc này, người thật lợi hại, tức thời nghĩ ra được lý do hay như vậy, bản thân ta cũng nghĩ không ra...”

Hắn cũng biết cấm kỵ về phụ nữ có thai, lại không nghĩ rằng có thể sử dụng để trốn chạy.

“Ta không muốn người khác sờ người, vợ mềm như vậy, nếu họ cũng sờ nghiệm thì biết làm sao đây?” Ngốc trả lời, còn trả lời hợp tình hợp lý, để chứng minh lời mình nói, y lại bóp bóp thắt lưng mềm mại của vợ.

Chát chát mấy tiếng, Archi thô bạo đập hai cái tay sờ trên thân ra, lại dùng lực vỗ xuống con la, con la mở bốn vó chạy về phía trước, bỏ ngốc ở phía sau kêu la ồm tỏi rượt theo như điên.

(*) Shisha là tên gọi một loại thuốc lá tẩm hương liệu có xuất xứ từ các nước Ả rập. Hút Shisha là một phong tục tập quán rất lâu đời của những người dân vùng Trung Đông, các vương quốc Ả rập. Từ 400 năm trước, khi mà hút Shisha là thú vui xa xỉ mà chỉ các bậc vua chúa ở xứ sở Ả rập được thưởng thức, họ đã yêu cầu những người thợ kim hoàn chế tác những bộ đồ Shisha bằng vàng ròng,

nạm đá quý, chạm khắc hoa văn tinh tế như những kiệt tác nghệ thuật. Không lâu sau đó, Shisha được sử dụng rộng rãi với dân chúng. Mỗi ngày khi hoàng hôn buông xuống, mọi người dân từ người già đến phụ nữ, trẻ em quây quần bên nhau cùng hút shisha, cùng uống trà, tận hưởng những giây phút thanh thoi sau ngày làm việc. Bên dưới bầu trời sao khuya, khi câu chuyện cổ tích Nghìn lẻ một đêm được kể cho những đứa trẻ, ánh lửa lập lòe của những viên than shisha càng làm những câu chuyện đó thêm huyền bí...

5. Chương 5

Thêm một con la đi bộ giúp, Archi rốt cuộc có thể nghỉ ngơi lấy lại sức lực, chẳng qua cũng bởi vì vậy mà tốc độ đi đường chậm lại.

Archi có chút lo âu, nhưng cũng không thể nề hà, ngốc thì không quan tâm, dắt con la đi tới hướng thành Chur phồn hoa, dọc đường đi, theo nhịp bước lay động của con la, chuông đồng trên cổ la vang đing đang liên tục, ngốc sợ vợ buồn chán, còn hát cho hẩn nghe.

Những cô gái xinh đẹp có trăm có triệu có ngàn, nhưng chỉ có nàng khiến cho ta tâm niệm.

Nàng chính là chà là mọc trong ốc đảo, ta muốn nghỉ ngơi dưới bóng râm mát rượi.

Nàng chính là sen tuyết nở trên núi cao, ta muốn vĩnh viễn để nàng gần bên cạnh...

Cất giọng oanh vàng vang tận mây xanh, vẻ mặt y còn say mê ca hát, dường như muốn cố sức nhấn nhủ tình yêu nồng nàn đến cõi lòng đối phương.

“Ôi giỏi, đừng hát nữa.” Bịt tai, Archi nhú mày. “Người hát còn khó nghe hơn la kêu, không bằng nói với ta người từng đi qua quốc gia nào, từng thấy sự vật thú vị gì.”

Ngốc gãi gãi đầu hồi tưởng. “Rất nhiều nơi, ta có khi chỉ dẫn thương đội băng qua sa mạc, cũng đã từng lên thuyền đến các quốc gia phía bên kia biển... À, đỉnh núi Mielpa cũng đã có đạo qua...”

Archi có chút kinh ngạc. “Không thể, đỉnh núi thần Mielpa là thánh địa, quanh năm tuyết bay liên tục, là nơi ở của nữ thần Mielpa, chưa hề nghe có người từng leo lên...”

“À, khó trách, ta phát hiện ở đó có một cung điện pha lê, có một cái bà rất dữ, ngồi trên ngai vàng pha lê mắng ta liên hồi...”

Càng nói càng kỳ cục, Archi vẫn hỏi tiếp. “Bà ta sao lại mắng?”

Ngốc ngửa đầu nhớ lại đáp. “Bà ta mắng ta mỗi lần ngủ một giấc tỉnh lại đều hóa ngốc, không chút tiến bộ, ngay cả mẹ mình cũng nhận không ra, rồi cho gió tuyết nổi lên ném ta trở lại chân núi...”

Archi cười ha hả, tới cả nước mắt cũng phải rớt ra, hỏi. “Ngốc, người kể chuyện cười thật sự là số một, ngay cả đám hề trong cung cũng không hơn được, người không phải muốn nói người phụ nữ kia chính là nữ thần Mielpa đấy chứ?”

“Không phải chuyện cười, bà ta thật thích cãi nhảm, còn muốn ta nhanh chóng lấy lại... Ách, một phần bị thiếu...” Ngốc nói tới đây liền hoang mang. “Ta thiếu một người vợ, bây giờ đã tìm được, vậy, còn thiếu...”

Archi nhìn mặt y một hồi, đột ngột hỏi. “... Mắt trái người làm sao mà mất?”

Ngốc giật mình dừng bước, xoa xoa miếng bịt đen trên mắt trái, rất nghiêm túc suy nghĩ một hồi, cuối cùng trả lời. “Cho người khác mượn.”

Archi lại cười sảng khoái hơn, nhin không được mắng cho. “Ai lại cho người khác mượn mắt? Mượn mắt được cái gì? Đồ ngốc nhà người thật sự là đại ngốc!”

“Hi hi...” Ngốc tiếp tục dắt con la đi, thật sự vui vẻ, vì vợ càng lúc càng thích quần đông quần tây mình, vợ bạn y mỗi người đều như vậy với chồng.

Đi đi nói nói, tới ngày thứ mười, hai người một la đã tiến vào thành Chur, thủ đô Bageke.

Cũng nằm trên đường giao thông quan trọng của Hành lang Cẩm thạch xanh, thành Chur là điểm tới tiếp theo của thương nhân vắng lại, cũng là điểm xuất phát của các lữ đội chuẩn bị vượt qua sa mạc, thương đội dắt lạc đà thường xuyên ra ra vào vào, khách lữ hành đến từ các nơi hội tụ như nước chảy chỗ trũng.

Nhà cửa trong thành phần lớn là màu trắng phối hợp với màu tươi rực rỡ, mái vòm hình củ hành màu vàng kim cùng tháp nhọn ốp sứ xanh lục kia là hoàng cung, hùng vĩ đồ sộ nhô lên phía trên nhà dân, cảnh tượng tương tự thành Hamra.

Hương bánh nướng pha lẫn hành tây cùng hương liệu len lỏi trong không khí, ngóc mua mấy chiếc bánh xốp nhân thịt cho vợ, rảnh rỗi xuyên qua cổng vòm chợ, theo một đám người đi đường chen chúc giữa xe chở và thương đội lạc đà, đi vào quán trọ thương nhân tiếp giáp chợ.

Trong sân quán trọ, hàng hoá đã đóng gói chất chồng như núi, Archi hết nhìn đông tới nhìn tây, hỏi. “Tại sao lại tới nơi này?”

“Đây là cửa tiệm của ngài Rinehart!” Ngóc chỉ vào một người nói. “Người xem, đó chính là ngài Rinehart!”

Ngài Rinehart da ngăm đen, mặt dài nhọn đầy râu, toàn thân đồ trắng, trên vai vắt một cái áo choàng trắng, bên hông đeo đoản kiếm chuôi bạc, trang phục và diện mạo cũng giống như đại bộ phận nam giới trưởng thành ở Hành lang Cẩm thạch xanh, trên cổ tay còn đứng một con chim ưng.

Gã liếc ngóc, có chút oán giận nói. “Thằng nhóc ngóc này rốt cuộc cũng đến, ta có việc gấp tìm người nói... Nàng là ai?”

“Vợ ta.” Ngóc ôm Archi sát lại bên mình, cười ngây ngô đáp.

Ngài Rinehart đánh giá Archi, nhú mày, thằng nhóc ngóc này thiếu gái đến mù mắt, lần trước muốn y lấy cháu gái mình, y cũng không chịu, kết quả lại tìm một cô nàng dung mạo tầm thường.

“Nhóc ngóc, ta muốn đến trung tâm sa mạc, cần người dẫn đường, hành trình khó khăn gian khổ, không cho phụ nữ theo.” Ngài Rinehart nói.

Ngóc mở miệng a a mấy tiếng, vốn muốn nói bất kể đi đâu, vợ không đi y cũng không đi, đột ngột lại nghĩ ra trọng điểm, vui vẻ lớn tiếng nói. “Vợ ta không phải...”

Còn chưa nói xong “Vợ ta không phải phụ nữ”, Archi đã nhẹ kéo y, nhỏ giọng nói. “Ta muốn tắm rửa một cái...”

Ngóc đối với lệnh của vợ như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, liền không thềm giải bày với ngài Rinehart nữa, vội vàng vào quán trọ kiểm phòng để hành lý, mang Archi đến phía sau quán trọ tắm rửa, chỗ đó có dẫn nước từ sông tuyết tan, chảy vào lại chia ra hai hồ tắm lớn, chuyên cung cấp cho khách nam nữ của quán sử dụng riêng biệt.

Archi đương nhiên tiến vào hồ nam dùng, bên trong không có người khác, hắn nhanh chóng cởi áo, quay đầu, thấy ngóc còn đứng ngáo bên cạnh, hai mắt đăm đăm nhìn không chuyển bên này, hắn không khỏi nhú mày.

“Người... Đến chợ giúp ta mua quần áo mới, không cần quá hoa lệ, vừa người là được rồi.” Archi dặn dò.

Ngóc xoay người liền chạy đi làm nhiệm vụ, Archi không quá tin tưởng sức lý giải của người này, lại thêm vào một câu. “Mua y phục nam đó!”

“Ồ!” Lớn tiếng đáp, âm cuối còn chưa tan, ngóc đã hùng hùng hổ hổ chạy khỏi quán trọ, chỉ để lại một trận gió.

Archi ngó người, động tác cởi đồ cũng chậm lại.

“... Thật ngóc, tại sao lại nghe lời như vậy?” Hắn cười gượng lắc đầu, lầm rầm tự nói.

Cũng mới có mấy ngày thôi, hắn từ thân phận hoàng tử thoảng cái biến thành kẻ bị truy nã, bề ngoài rách nát dơ bẩn, sâu sắc thể nghiệm tư vị chuột chạy qua đường, quý khí hoàng tử bị bào mòn trong mấy ngày ngắn ngủi, nhưng cũng bắt đầu học được một cách nhìn thế giới mới.

Ngày xưa, lúc ở trong hoàng cung làm hoàng tử, Archi quen được hầu hạ, ngoại trừ lễ giáo quy tắc, hẳn muốn làm bất cứ việc gì đều có thể tùy theo ý thích mà làm, có thể tự do sai bảo tôi tớ đi hoàn thành chuyện hẳn bàn giao, đám con cháu quý tộc chơi chung địa vị không cao bằng hoàng tử, đương nhiên lấy chuyện nghe theo sở thích của hẳn làm việc chính.

Giờ đâu như xưa nữa, hẳn cũng biết, nếu không có ngọc bên người, hẳn có thể thật sự phải làm ăn mày mới có thể đi tới thành Chur.

Với ngọc, hẳn là cảm kích từ đáy lòng, bất quá vẫn không thể tiêu trừ tính kiêu ngạo của hoàng tử, vẫn quen đối với y hô to gọi nhỏ, như thế, khi tiếp nhận sự giúp đỡ của người khác, hẳn mới thấy dễ chịu một chút.

Thở dài, hồi hận một hồi, nhớ ra còn việc chính phải làm, lập tức xốc lại tinh thần tẩy rửa.

Ngồi xổm bên hồ múc nước gội đầu, lấy ngón tay chải sơ sợi tóc, rửa trôi gió cát lây dính trong hành trình, cẩn thận làm sạch toàn thân rồi mới ngồi vào hồ nước.

Đã nhiều ngày phong trần cực khổ, hẳn rất mệt mỏi, thân thể cùng tinh thần lao lực quá độ, mà nước trong hồ tắm này được đưa tới từ con sông ngoại thành, nước sông lại đến từ tuyết tan, từ xưa đã tương truyền đó là nước thánh có thể gội rửa tất cả mệt mỏi của lũ nhân.

“Chờ một chút, phụ vương mẫu hậu...” Hẳn nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói. “... Ta sẽ dẫn cứu binh quay về...”

Ngọc nhanh chóng trở lại, cầm trong tay mấy bộ đồ mới.

“Vợ! Vợ! Bà chủ Ipu thật tốt, ba bộ đồ chỉ tính tiền hai bộ.” Vừa nói vừa mở y phục trong tay ra, mắt chớp chớp, muốn nghe lời khen từ miệng Archi.

Archi không nói gì, nhìn quần áo, kiểu dáng đúng là đồ nam, màu sắc lại lòe loẹt, thấy thế nào cũng không giống đồ hoàng tử nên mặc để thăm hỏi quốc vương nước khác.

“..... Ta nhớ đã bảo người mua quần áo nam...” Hẳn do dự hỏi.

“Có!” Ngọc lớn tiếng đáp. “Ta nói với bà chủ là vợ muốn mặc, vợ là nam!”

Mắt Archi xanh lét, rốt cuộc biết tại sao bà chủ lại chọn đồng y phục kỳ quái này để bán, bà ta chắc chắn phát hiện ngọc ngọc tới bao nhiêu, nên mới thừa cơ bán đồng y phục ế này cho y.

Giương mắt, phát hiện mắt ngọc đang lấp lánh nước, nuốt nước miếng nhìn chằm chằm thân thể hẳn, vốn định đuổi đối phương ra ngoài, nhưng miệng khê nhếch, nhớ ra sắp phải chia tay tên ngọc này, đột ngột có chút không nỡ.

Người này mặc dù ngọc, nhưng là người duy nhất cứu giúp hoàng tử lúc mắc nạn, mấy ngày nay ở chung, mặc dù không có tình cảm vợ chồng thật sự với y, nhưng hẳn biết ngọc đối xử với hẳn rất tốt, mình cũng ngày càng ý lại y.

Hẳn biết ngọc mê luyện mình, thế là coi như bồi thường, hẳn nhẹ giọng nói. “Này, người cũng mệt mỏi rồi, đến cùng nhau tắm rửa.”

Ngọc mừng rỡ, y phục trong tay rớt xuống đất cũng không phát hiện, xoát xoát nhanh chóng cởi quần áo, mắt Archi hoa một cái, nước hồ bắn tung tóe còn tràn ra ngoài, ngọc đã trần trụi nhảy đến bên cạnh hẳn.

Ngọc cười vui hơn hở.

Từ sau sự kiện đánh lên ở ốc đảo lần trước, vợ phòng mình kinh dị, tuyệt đối không cởi đồ trước mặt y, lúc lau người dưới sông hay trong hồ đều giải quyết nhanh chóng, hại ngọc nhìn không đã ghiền, ghen y muốn chết.

“Vợ này, ta giúp người tắm lưng.” Tiện thể mượn cơ ôm thắt lưng trơn mượt non mịn của Archi.

“Không cho!” Liếc ngang, Archi chỉ ngẫu nhiên ban ân cho y đến gần, không có nghĩa sẽ cho phép mình bị lợi dụng.

“Vậy giúp người lau khô tóc?” Ôm hy vọng bé nhỏ hỏi.

“ Không cần.” Trả lời lãnh khốc.

Ngốc ai oán, vò đầu gãi tai mất tự nhiên, muốn sờ lại không dám sờ, muốn hôn lại không dám hôn, trên trán đều là mồ hôi, thở hổn hển từng hơi, nôn nóng kiểu dã thú thấy thịt để ăn nhưng lại ăn không được.

Archi thấy bộ dạng y nín thở kỳ thực rất đáng yêu, thật sự muốn cười, lại biết không thể ra vẻ ôn hòa với y được, lấy hiểu biết nhiều ngày nay về tên ngốc, chỉ cần thái độ hân hoi buông lỏng, ngốc sẽ nghĩ mọi biện pháp ôm sờ còn hôn hẳn, không được phép sơ ý.

Nhìn cười, hẳn dựa vào bên hồ tắm, cũng không biết tại sao, trôi theo tâm tư vui chơi của ngốc, tâm tình hẳn sẽ rất tốt, cũng vô cùng thả lỏng ——

Nhắm mắt lại, đợi một hồi nữa, thời khắc này hẳn sẽ không được lâu dài.

Còn ngốc bên này, thấy Archi lơ lửng, rất phấn chấn, nhân lúc vợ không chú ý nhích qua từng tí...

Ha ha, vợ tắm thơm hương ngào ngạt quả nhiên là tuyệt nhất, y nín thở, tim đập bình bình, muốn chạm vào một cái, chạm vào một cái là được, dù lại bị đánh hơn mười cú cũng rất đáng ——

“ Ngốc...” Archi thấp giọng lười nhát gọi.

Bùm bùm, bọt nước văng khắp nơi, nước hồ bắn lên ướt một diện tích lớn, Archi vội quay đầu nhìn, khó hiểu hỏi. “Nước hồ cạn như vậy người vẫn có thể chìm được hay sao?”

Ngốc luống cuống tay chân đập nước ngồi dậy, hóa ra lúc y khó khăn lắm mới sắp sửa sờ được da thịt màu mật ong của vợ, vợ lại kêu tên mình không báo trước, ngốc chột dạ và bị dọa, lúc lui ra sau trượt một cái té ngửa.

Archi thấy y không có việc gì, lại mở miệng nói. “Ngốc, mấy ngày nay... Thật sự là... Có Người... Bầu bạn...”

Hắn thật sự muốn cảm ơn, cảm ơn sự chăm sóc của ngốc đối với hắn, nhưng lời cảm ơn chân thành cũng không phải từ ngữ hoàng tử quen dùng, lời cũng đã đến bên miệng, chỉ là rất khó nói ra.

“ Mặt vợ rất đỏ.” Ngốc vừa lau nước trên mặt vừa tò mò nói.

Thật sự rất đỏ, đỏ như quả táo, đó là loại quả thần thánh mong nước tươi đẹp hồng hào, ngốc có ném qua mấy lần, vị chua chát lúc mới đưa vào miệng sẽ hóa thành rượu ngọt thơm ngon, người địa phương đều nói đó là hương vị tình yêu.

Ngốc cười hì hì, cảm thấy mùi vị tình yêu thật sự rất ngọt, ở đâu ra chua chát? Chỉ cần có vợ bên người, đáy lòng y đều được mật ngọt rót đầy đến mức ngộp.

Không quản được tay mình, vươn qua liền muốn bóp một cái, vợ còn ngọt thơm gấp mấy chục lần táo đỏ.

Chát! Mu bàn tay ai đó bị đánh trở về.

Archi nửa ghé sát bên hồ tắm, thối thối bàn tay, nghĩ thầm quả nhiên không được sơ ý với thằng ngốc, da người này cũng thật thô dày, mỗi lần đánh là một lần đau tay.

Lắc đầu, Archi lại nói. “Người phải đi sa mạc cùng thương đội sao? Đến lúc đó... Nếu tướng quân Yage đã bị trừng trị, nhớ đến hoàng cung thành Hamra tìm ta, ta sẽ tâu phụ vương, xin ban cho người vàng bạc châu báu, người không cần lang thang bốn ba khắp nơi nữa.”

“ Vợ phải đi?” Ngốc hiểu được, hoảng loạn nói. “Không rời xa nhau, ta đi nói với ngài Rinehart, ta không đi với hắn...”

Archi nghe thấy liền tức lên. “Ta ngay từ đầu đã nói, phải tới hoàng cung gặp mặt quốc vương Bageke...”

“ Nếu không thì vợ cùng ta về nhà, quay về nhà ta trong sa mạc... Còn gặp mẹ ta... Ừ, bà rất dữ, lại hay cãi nhảm, nhưng đừng lo, ta sẽ bảo vệ người, ta sẽ đứng về phía người...” Ngốc nói một mạch.

“ Ta không phải vợ người, người hiểu không! Người thật ngốc hết thuốc chữa...” Archi rất không khách khí xem thường y. “Ồ đây đường ai nấy đi đi, nhớ đến Hamra tìm ta...”

Ngốc hơi hiểu, rất hoảng loạn nói. “Vợ sợ bằng sa mạc phải không? Không sao đâu, có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không lạc đường, ta không lừa người đâu, nhà ta ở bên trong ốc đảo, nhà cửa rất lớn, rất lớn...”

“Nói lại lần nữa, ta là đến thành Chur thỉnh cầu quốc vương xuất binh.” Nén giận nói. “Đại ân người giúp ta dọc đường, ta đáp ứng người, chỉ cần có thể thuận lợi bắt được gian thần, ta sẽ trả lại người một cô gái đẹp hơn.”

Ngốc lắc đầu càng mạnh, lặp lại nhấn mạnh. “Ta không cần vợ khác, Archi chính là vợ ta, ta không cần người khác...”

Dường như để chứng minh gì đó, lại như sợ vợ chạy, ngốc bắt chắp chọc Archi tức giận, kích động ôm chặt Archi vào trong ngực, dùng tới mười phần sức lực, siết đến mức vợ y gần như không thể thở.

“ Buông... Buông ra...” Giây giụa muốn đẩy ra.

“ Không buông, vợ muốn rời khỏi, ta tuyệt đối không buông...” Ngốc rất kiên trì.

Archi bị y làm cho bốc lên cơn tức, nỗ lực ngẩng đầu trong ngực y, ánh mắt đỏ ngầu hung tợn. “Người thân của ta đều bị bắt giữ, tính mạng một sớm một chiều, chỉ có thể cầu quốc vương Bageke xuất binh theo hiệp ước đồng minh giúp ta phục quốc. Nếu người dám cản trở ta, ta giết người trước hết.”

“ Ta, ta giúp vợ cứu người.” Ngốc nghĩ nghĩ, trúc trắc nói. “Ta rất lợi hại.”

“ Một người dù lợi hại đến cỡ nào đi nữa, có thể lợi hại hơn binh lính cả một quốc gia không?” Archi mắng.

“ Ta thật sự rất lợi hại, không lừa người đâu.” Ngốc bộ dạng đã định liệu kỹ lưỡng.

Archi trừng y, nhận định tên ngốc này không hiểu binh lính cả một quốc gia là có bao nhiêu người.

Thở dài, ảm đạm xuống, Archi thấp giọng. “... Thân là hoàng tử, rất nhiều chuyện ta không thể không làm, ngoại trừ cứu người thân, còn cứu lấy vương triều chính thống của vương quốc Pima...”

“ Vợ đừng làm hoàng tử nữa, làm hoàng tử người thật sự không được vui.” Ngốc nói.

Cơn tức lại bị khơi mào thành công, mày dựng thẳng, Archi mắng. “Đồ ngốc, ta từ khi vừa sinh ra đã là hoàng tử, hưởng hết mọi vinh hoa, là thân phận tôn quý thường dân hâm mộ, người sao biết ta không được vui?”

“ Ách...” Ngốc nhất thời á khẩu, y chỉ biết vợ không được vui, lại không thể nói ra một nguyên do.

Trong phòng tắm tạm thời yên tĩnh, Archi cúi đầu lâm vào tâm sự bản thân, cũng quên đang bị một người tự xưng chồng mình ôm vào trong ngực, ôm rất chặt, hai người vẫn trần trụi, da thịt thân cận, có thể sát ra lửa bất cứ lúc nào.

May mà tâm tư ngốc hiện giờ chỉ ở trên thân phận vợ, đã quên có thể tiện tay làm chút chuyện có sắc màu.

Không lâu sau đó, ngốc đột ngột mở miệng, ngữ điệu thâm trầm khác thường.

“... Ta đã thấy qua vô số vị vua chúa trần gian, họ đổ hết tâm tư và sức lực, chỉ để củng cố mảnh đất nhỏ nhoi trên danh nghĩa thuộc về mình...”

Archi sửng sốt, người này đang nói cái gì?

“ Bất kể cướp được bao nhiêu lãnh thổ, có được bao nhiêu quân đội, hấp dẫn bao nhiêu người dân quy thuận... Những vị vua này cho rằng lãnh thổ và của cải mình nắm giữ trong tay có thể truyền xuống cho hậu duệ, lại chưa hề có ai có thể sống mà nhìn chân tướng...”

“ Chân tướng?” Archi ngửa đầu hỏi, thuận tiện nhìn xem người nói chuyện có phải là ngốc phát điên không.

Ngốc lấy ngón tay quét qua gò má hồng hào trong ngực, khoe miệng tùy hứng kéo lên, lại rõ ràng có ý châm biếm.

“ Sinh mệnh, của cải, biên cương vạn dặm, thậm chí là mỹ nhân tuyệt thế bắt về từ nước khác...” Y cười nhẹ. “Bất quá chỉ là bụi cát trong sa mạc, có nắm chặt đến cỡ nào, vẫn sẽ từng hạt chảy xuống giữa kẽ tay, muốn giữ cũng không được...”

Ngữ khí thoáng chút tàn nhẫn ngông cuồng, phối hợp với giọng nói nghe quen, Archi chỉ cảm thấy có cảm giác cực kỳ không hợp.

“Không phải tất cả sự vật đều có thể dùng vũ lực hay tài lực cố giữ...” Tự thuật không ngữ điệu, hơi thở nóng cháy sắc bén như dao kiếm, xẻ rạch rách lỗ tai. “... Có giữ được hay không, ở một ý niệm của thần...”

Cười khê chế nhạo làm toàn thân Archi run rẩy, bất giác nín thở.

Đối phương liếm liếm môi tiếp tục nói, lời nói lạnh buốt, con mắt màu hổ phách hơi nheo lại.

“... Từng có một vị vua cầu ta giáng xuống, nguyện ý dùng con gái xinh đẹp của hắn để trao đổi... Ha ha, kẻ đó vì giữ lại lãnh thổ cùng người dân, có thể hy sinh người nhà đến mức độ nào đây? Ta rất tò mò...”

Giọng nói thuần hậu trước giờ lại đi với vẻ mặt mỉa mai, nói ra lời lạnh nhạt tàn nhẫn, nháy mắt này Archi có ảo giác, ngốc là tử thần nắm trong tay quyền sinh sát nhân loại...

Archi run lên, đồng tử mở to kinh hãi, người này không phải ngốc.

Từ đáy lòng hắn dâng lên sợ hãi.

Bóp một tiếng, vang vọng thanh thúy giữa hồ tắm kín.

Ngốc thanh tỉnh từ trong ý thức ngổn ngang, buông Archi ra xoa xoa đầu mình, vẻ mặt đau khổ nói. “Vợ lại đánh ta, không tốt, tay sẽ đau.”

Archi đau đến muốn chảy nước mắt, nhìn cả bàn tay mình một màu đỏ lét, đầu ngốc tuyệt đối là đá tảng.

Nộ khí bùng bùng mắng. “Thần sa mạc đến vương quốc Pima ta muốn thiếu nữ là câu chuyện cả Hành lang Cẩm thạch xanh đều biết, ngươi nhắc tới trước mặt ta làm gì? Cố ý mỉa mai phải không?”

Ngốc lắc đầu, vừa rồi mới nói tới vợ không được vui, kết quả vợ không chút lưu tình đập đầu y, có thể thấy được lời y nói đều là sự thật.

A, bất cần buông lỏng vợ, vội vàng ôm lại, bằng không vợ sẽ chạy.

Cánh tay khỏe mạnh vừa muốn ôm lấy thân thể mỹ lệ, đột ngột ánh mắt y dừng lại trên bọc vải nhỏ treo trước ngực Archi.

“Đây là gì?” Hỏi, liền muốn chạm vào.

Bị Archi dùng sức chặn lại.

“Đây là thứ còn quan trọng hơn mạng ta, không được đụng!” Hai tay gắt gao bảo vệ, không cho ngốc sờ.

Bị vợ quát như vậy, ngốc cũng không dám động đây, đúng lúc này cửa hồ tắm mở ra, ngài Rinehart tiến vào, muốn tìm ngốc nói chuyện gia nhập lũ đội, gã nhìn thấy Archi trong hồ, mắt chợt lóe ra thần thái nghiền ngẫm.

“Thằng nhóc ngốc, bạn người à?” Ngài Rinehart hỏi ngốc.

Nhech miệng cười, ngốc nói. “Không phải vợ ta sao? Lộ trình tính thêm phần hắn, hắn không có kinh nghiệm, ta sẽ chăm sóc hắn.”

Archi nghe thấy nhúu mày, trong lòng thầm mắng thằng ngốc này không nghe rõ lời mình căn dặn trước đó hay sao? Nơi hắn hiện giờ muốn đến là hoàng cung Bageke chứ không phải sa mạc Tatenuric.

“Thằng ngốc người suy nghĩ một chút đi, chuyện ta đề cập rất nhiều lần với người... Trả thù lao hậu đãi, có thể làm người cả đời không cần lo ăn mặc.” Rinehart nói.

Ngốc lắc đầu. “Đó không phải nơi người nên đến, không mang người đến!”

Rinehart nhìn Archi mấy lần, trong mắt có tính toán, nhưng vẫn khuyên bảo. “Thằng nhóc ngốc, người suy nghĩ thêm đi, thương đội của ta lúc nào cũng có thể xuất phát.”

Ngốc thuận miệng ừ, không suy nghĩ quá nhiều.

Chờ ngài Rinehart ra ngoài, Archi ra khỏi hồ tắm, tóc trên trán nhỏ nước đầm đầu mắt, hần nhắm mắt vươn tay về phía người bên cạnh.

“Đưa ta khăn lau... Ah, người lại...”

Hóa ra hần nhất thời sơ ý, quên ngốc mơ ước mình tới mức nào, thân thể ướt đầm nhỏ nước rơi vào trong mắt kẻ ngó đắm đắm, quả thực như ném một khối thịt tươi trước mặt con sói đã bụng đói kêu vang, đó gọi là tự tìm tử lộ.

“ Ôm một cái, vợ à, ta ôm một cái là được.” Ngốc nói, xúc động dục vọng sinh lý lại biểu hiện rõ ràng, y cũng không chỉ muốn ôm một cái.

Chỗ hông đùi mẫn cảm lại chạm tới chỗ dục cầu bất mãn của đối phương, có kinh nghiệm lần trước ở ốc đảo, Archi không dám lộn xộn, sợ lại kích động đối phương.

“ Người cũng tắm sạch đi, chúng ta ra ngoài.” Cẩn thận nói.

“ Vợ thơm quá... Người sau này thường xuyên tắm rửa được không?” Ngốc tựa trên người hần, làm sao cũng không chịu buông tay, y muốn cả đời đều ôm người mình thích.

Gân xanh bốc lên, không biết tại sao hần lại tức giận hỏi một câu. “Ta dơ bẩn người sẽ không muốn ôm sao?”

Ngốc lại càng quấn chặt, vội nói. “Không có, dù vợ không tắm rửa một năm, ta vẫn sẽ thích ôm.”

Nghe xong ngốc nói, Archi cũng không biết có nên vui mừng hay không, tim đập mạnh một hồi mới nói. “... Người trước buông ra, để ta mặc quần áo.”

Ngốc không dám thả, sợ người trong ngực sẽ chạy.

Archi đột ngột hắt xì một cái, quay đầu về phía sau tức giận. “Muốn ta lạnh chết phải không? Lấy y phục lại đây!”

Ngốc ngẫm lại, dù vợ không mặc đồ khiến người ta yêu thích không buông tay, nhưng nếu vợ thật sự lạnh chết, y cũng không muốn sống nữa, vội vàng buông ra, lấy tốc độ cực nhanh cầm quần áo mới, luống cuống khoác giúp Archi, khoác xong cho đối phương lại khoác cho mình, sau đó tiếp tục ôm.

Archi thật sự tức đến mức không thể nói được gì, nhưng cũng biết quyền uy chấp nhất của ngốc không phải bình thường.

Hazzz...

“ Bất kể thế nào ta cũng phải gặp quốc vương Bageke.” Archi không chú ý ngữ điệu mình nói chuyện cũng đã mềm lại. “... Quên đi, người đi với ta thêm một đoạn nữa đi.”

Ngốc chỉ bắt lấy ý câu nói cuối cùng kia, vợ muốn y cùng đi, chính là không tính chạy nữa? Y cười đáp, trên mặt tỏa sáng, phảng phất như trên trời rơi xuống bao nhiêu bảo vật, lực tay cũng lỏng ra.

Archi nhìn khuôn mặt tươi cười thỏa mãn đơn thuần của chàng trai cao lớn bên cạnh, cảm giác chột dạ trong lòng cũng dâng cao liên tục.

Trầm lặng dẫn ngốc ra ngoài, lúc đi qua cửa quán trọ, ngài Rinehart đang chơi đùa với chim ưng trên cánh tay, hỏi hai người muốn đi đâu.

“ Theo vợ đi dạo.” Trả lời xong, ngốc hỏi Archi. “Chân người còn đau không? Ta dắt con la ra...”

“ Không cần, đường không xa.” Hần trả lời, nhìn về mái vòm hoàng cung hình củ hành rực rỡ huy hoàng phản xạ ánh tà dương.

6. Chương 6

Tà dương sắp hạ xuống phía tây, ánh vàng rực rỡ màu quả quýt phản xạ ra từ mái vòm hoàng cung, bên dưới là tháp nhọn lấp lánh ngọc lam, làm Archi đã đến thăm mấy lần vẫn nhìn không được tán thưởng sự mỹ lệ đồ sộ của nơi này.

Hắn thoải mái, rốt cuộc cũng không cần che giấu mặt mũi, tự nhiên đi vào cổng hoàng cung, vui mừng nghĩ: hành trình trốn chạy rốt cuộc kết thúc.

Cửa hoàng cung có mấy binh sĩ làm nhiệm vụ bảo hộ, mang đao lưỡi cong mỏng bén không vỡ ở bên hông, hai người trong đó thấy có dân thường tiếp cận, hăm hừ qua muốn đuổi người.

“Cấm địa hoàng cung, người không có nhiệm vụ không được tiếp cận.” Binh lính hô quát, đao lưỡi cong phản xạ ra ánh sáng sắc bén chói mắt.

“Chúng ta trở về đi.”

Ngốc gọi rất đáng thương, cảm thấy kỳ quái, vợ không phải rất sợ binh lính đeo đao mang kiếm hay sao?

Archi không lui bước, chỉ nói với ngốc. “Theo ta đến đây là được rồi, người trở về đi.”

“Không được!” Ngốc không đáp ứng.

Archi biết y sẽ phản kháng, nhẹ nhàng nói. “Kế tiếp là chuyện không liên quan đến người, hãy cứ làm tên ngốc, đừng dính vào chiến sự dơ bẩn!”

“Chuyện của vợ chính là chuyện của ta!” Ngốc dùng sức nói, nói xong cảm thấy không ổn, hỏi. “Chiến sự?”

“Lúc này Hành lang Cẩm thạch xanh không được bình ổn, người theo thương nhân rời khỏi, đừng phát bệnh ngốc chạy về tìm ta!” Archi ân cần nói.

Ngốc hiểu vợ muốn bỏ mình lại, rất hoang mang, bước về phía trước chắn đường Archi.

“Ta không đi!” Y cũng có tính bướng bỉnh.

Binh lính đi đến trước người họ, thấy hai kẻ này thái độ quái dị lồi lõm kéo kéo, lại quát mắng ác liệt. “Trước hoàng cung không được ồn ào lớn tiếng, mau rời khỏi!”

Archi muốn khẩn trương thoát khỏi ngốc, nên kéo y đến chỗ rẽ hoàng cung, trốn trong bóng râm của cờ đỏ đen in dấu hiệu hoàng thất.

Chỗ này binh lính không nhìn thấy, Archi liền không khách khí, dùng sức đạp chân ngốc một cái, lại mắng.

“Tĩnh! Tĩnh đi! Đừng coi đàn ông là vợ nữa! Cũng đừng theo ta nữa! Mấy ngày trước người bảo hộ ta đến Bageke, quả thực lập được công lớn, ta lấy danh dự hoàng tử cam đoan, tương lai tuyệt đối sẽ không bạc đãi người, hiện tại người rời khỏi trước, đừng làm chậm trễ việc chính của ta!”

Ngốc căn bản không thể nhai được một chuỗi từ ngữ dài dòng của vợ, chỉ bắt lấy ý đối phương muốn y rời khỏi, vội vã ôm lấy vợ, dùng lực rất lớn cạy mạnh, dù vợ lại lên chân xuống tay mắng y cũng được.

“Người đừng đuổi ta mà...” Trong giọng nam hùng hậu mơ hồ có hoảng loạn luống cuống. “Ta không trở về sa mạc, ta muốn theo người, ta chỉ muốn ở cùng người...”

Archi xem thường, chưa từng thấy một kẻ như vậy.

Dùng sức tránh né, tay đối phương lại như song sắt, làm sao cũng không lỏng ra.

Archi bây giờ chỉ muốn mau chóng tiến vào hoàng cung gặp quốc vương, lại không muốn liên lụy kéo ngốc vào tình thế này. Hơn nữa, ngốc không thông minh, nếu ở trước mặt quốc vương và vị hôn thê hắn kêu la vợ vợ, hoàng tử liền mất hết mặt mũi.

Nghĩ nghĩ, chỉ có thể dùng chút lời nói dối dễ dãi y.

“... Được, ta không đuổi người.” Dịu dàng xuống, Archi cúi đầu nói. “Ta có chuyện quan trọng muốn nói cùng quốc vương, không thể để cho người khác nghe, bao gồm cả người. Người về quán trọ chờ trước, ta nói xong sẽ cùng đi với người.”

“Ta cũng muốn vào.” Ngốc kiên trì. “Có nhiều binh lính mang kiếm, vợ sẽ sợ hãi.”

“Người quen ta là hoàng tử Pima sao? Quốc gia của ta nhiều thế hệ có giao hảo cùng nước Bageke, hơn nữa công chúa còn... Tóm lại, đi tới nơi này là an toàn rồi, người trở về đi!”

Ngốc nói. “Ta chờ vợ ở ngoài cửa.”

“Ta... Ta có thể sẽ nói chuyện cùng quốc vương tới ngày mai.” Archi chính là chột dạ. “Nếu thương đội Rinehart muốn đi, người rời khỏi trước, ta sẽ đuổi theo người.”

Không thể lại đi tìm hấn, Archi biết chỉ cần bước vào hoàng cung này, chỉ có lúc Bageke xuất binh, hấn mới có thể rời khỏi.

“Ta sẽ ở chỗ này chờ người, đợi đến khi người đi ra.” Ngốc không lui bước.

Mắt thấy trời sắp tối, ngốc còn ở nơi này tranh cãi vấn đề không đâu, Archi nóng nảy, đành phải nói có lệ.

“... Ngốc, người nghe ta nói... Trước buông ra, để ta nói, người không phải nghe lời vợ nhất sao? Ta không phải vợ người sao?” Bất đắc dĩ, thả mềm giọng nói, sửa lại chính sách an ủi.

Ngốc rất động tâm, vợ từ trước tới giờ chưa từng dùng thái độ mềm mại như vậy nói chuyện với mình, y bất giác cũng thu hồi khí lực, dịu dàng ôm vợ.

Dịu dàng, không có nghĩa là thả lỏng, Archi xoay mấy cái, vẫn bị vây trong thiên la địa võng.

“Rốt cuộc thế nào người mới có thể ngoan ngoãn nghe lời?” Răng bạc nghiêng kêu ken két, lời nói dịu dàng trộn lẫn mấy phần rét lạnh.

“Ách, vợ...” Ngốc có chút kinh hãi.

“Nói!” Tính nhẫn nại gần như tuyệt chủng.

Ngốc đột ngột thông suốt, nhếch miệng cười, nói. “Hôn một cái, vợ cho ta hôn một cái, ta liền buông tay.”

Đáy lòng Archi nhận không được thâm mắng: hóa ra ngốc còn biết nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

“Được.” Cũng chỉ suy nghĩ một hồi, để thoát khỏi dây dưa, hấn trả lời, âm thanh thấp đến mức hầu như không nghe rõ.

Thính lực của ngốc thật sự rất tốt, cho nên nghe hết được.

Buông tay, cũng không cho vợ có cơ hội đào tẩu hay hối hận, nhanh chóng kéo ngay mặt Archi, tiếp tục ôm, đầu cũng xuống gần...

Archi nhắm mắt, muốn qua loa để y hôn một cái cho xong.

Môi nóng nóng dán lên như mong muốn, dừng lại lập tức, sau đó rời khỏi, nhưng vẫn không thả tù binh theo ước định, chỉ cảm thấy thân thể ngốc cứng lại, ngay sau đó tò mò mở mắt.

Đối diện ánh nhìn đăm đăm đuổi dịu dàng của chàng trai một mắt màu hổ phách, giữa tròng mắt ngưng tụ một điểm đen như bão táp.

Cơn bão này mãnh liệt xoay tròn, dường như đang muốn thoát khỏi xiềng xích gông cùm của thân thể chàng trai cao lớn, cứ như vậy chọc thủng xông ra, độc chiếm cắn nuốt người trong ngực.

Ngốc sao lại trở nên...

Archi khó hiểu, lại sợ hãi nghĩ cách đưa tay lên, đẩy ngực người này ra, muốn trốn khỏi.

Thân thể chàng trai vững vàng như sắt, không chút dao động.

Y nói. “... Ta chỉ muốn ở cùng với người... Người đừng trốn chạy, cũng đừng bỏ lại ta...”

Archi chợt dạ đến độ mặt đỏ tai hồng, lời nói dối dường như bị đâm thủng, cho nên làm hấn mất tự nhiên, lời nỉ non của chàng trai cao lớn dường như đang ám chỉ với hoàng tử, y biết người trong ngực nói cho có lệ.

Không, không thể, ngực không thông minh như vậy, Archi thuyết phục bản thân.

Môi nóng cháy lần nữa ần xuống, lúc này lại bí mật mang theo kích tình như bão cát.

Kịch liệt gần như bão táp, áp chế khiến người ta ngạt thở, chàng trai cao lớn hóa thân thành dã thú áp chế, bắt đầu lẳng nhục cắn gặm cánh môi y vừa ý nhất.

Hơi thở nóng bỏng là mặt trời sa mạc bùng cháy, cánh tay hữu lực ôm chặt, cũng thô bạo ép ra không khí chứa đựng trong phổi người trong ngực, mũi cắn bản không có thời gian hô hấp, làm cho Archi không thể không há mồm, lại tiện cho đối phương tiến thêm một bước thăm dò.

Đầu lưỡi mãnh liệt xông tới, thô lỗ quét khắp mọi chỗ trong miệng Archi, người này nhiều năm lang thang sa mạc, hiểu được đau khổ cháy khô, hiện giờ tìm được ốc đảo bao năm tìm kiếm, y không muốn thả ra, y muốn vĩnh viễn sống trong ốc đảo mỹ lệ mát lạnh như vậy...

“Umhh...” Archi bị hôn rất đột ngột, trong thời gian ngắn không biết nên phản ứng thế nào, chỉ có thể mịt mờ đối phó.

Ngốc hôn đến nhiệt tình, cách thức y hôn nhìn như thô bạo, lại vừa vặn có thể khơi lên từng sợi khát vọng bé bỏng đáy lòng, trái tim Archi bắt đầu đập bình bình, càng đập càng nhanh, ý thức được nhiệt độ cơ thể hai người đều tăng cao, từ chỗ môi giằng co phóng thích thể nhiệt của nhau, còn...

Còn có cái gì? Hoàng tử không biết, chỉ biết thống khổ, thống khổ hư không ở bên trong hấn.

Phải ép buộc bản thân không chú ý, sau đó, ngực rớt cuộc thả hấn.

Thở dốc, hấn đầu choáng não căng, hoàng tử quá khứ từng trải qua vô số nụ hôn, so với lúc này lại không thể nói một từ đồng nhất, nụ hôn nhiệt tình làm hấn hầu như quên mất thân phận mình, còn trách nhiệm của mình.

Phát cáu, hấn đập mạnh lên chân ngực.

“Ái, sao lại đập ta?” Ngốc không quá đau, lại miễn cảm nhận thấy được vợ tức giận.

“Người nói hôn một cái, kết quả lâu như vậy, muốn làm ta ngạt thở chết phải không?” Archi lớn tiếng mắng, chỉ có như thế, mới có thể che giấu cảm xúc hỗn loạn của mình.

“Vợ cứ luyện nữa đi, lúc hôn môi vẫn có thể thở mà... Chúng ta luyện thêm một lần nữa...” Ngốc chỉ có lúc muốn khinh bạc vợ, đầu óc mới xoay chuyển đặc biệt nhanh.

“Không được, buông ra, người đáp ứng rồi!” Archi lạnh lùng nói.

Ngốc không muốn thả đâu, nhưng... Ôi, cuối cùng vẫn phải buông ra, ai bảo y đáp ứng vợ mất rồi?

Archi yên lặng nhìn y một cái, cũng không nói gì, chậm rãi đi đến cửa hoàng cung, tới trước binh lính vừa mới lấy đao đe dọa hấn rời khỏi.

“Ta hoàng tử Pima, Saichi Nadenwell Thesiger, tuân lệnh quốc vương Pima, lấy thân phận đặc sứ đến đây cầu kiến quốc vương quý quốc, xin thông báo giúp!” Hấn ngẩng đầu nói.

Bọn lính đưa mắt nhìn nhau, tin tức hoàng tử Pima mất tích sớm đã truyền khắp cả Hành lang Cẩm thạch xanh, thanh niên mặc y phục dân thường trước mặt chẳng lẽ thật sự là...

Bọn lính lại đánh giá Archi từ trên xuống dưới, vừa rồi không nhìn cẩn thận, hiện tại nhìn một lần nữa, ăn mặc bình thường, nhưng quý khí trời sinh lại không che giấu được.

Hơn nữa, hoàng tử Pima từng mấy lần đến Bageke, dung mạo tuấn mỹ kia từng vang dội cả tòa thành, theo lời đồn đãi truyền ra từ trong cung, hoàng tử còn muốn đẹp hơn công chúa nước mình mấy lần.

Đối chiếu lại, dung mạo thanh niên thanh tú khiếp người, quả thực càng hấp dẫn hơn công chúa...

Archi thấy binh lính chỉ hoảng sợ nhìn kỹ mình, lại chậm chạp bất động, để lấy tín nhiệm của đối phương, hần từ trong túi da trước ngực lấy ra một chiếc nhẫn ngọc lam.

“Đem chiếc nhẫn này trình cho quốc vương quý quốc, chiếc nhẫn này chứng minh thân phận hoàng tử Pima của ta.” Archi nói.

Nhẫn là nhập vào từ một nước khác phía nam, là cùng một khối đá quý cắt một nửa mài thành mặt nhẫn giống nhau, được khảm nạm lên để nhẫn bạch kim, trên lễ đính hôn, hần cùng công chúa đeo cho nhau, chứng tỏ hai người đính hôn một lòng một dạ.

Nói cách khác, đây là nhẫn ngọc lam độc nhất vô nhị, chỉ cần đưa cho quốc vương và công chúa xem xét, có thể chứng minh người bên ngoài quả thực là hoàng tử Pima.

Binh lính lập tức chạy vào hoàng cung trình nhẫn, sau một khắc, cửa hoàng cung mở ra, Archi thẳng lưng đi vào.

Cửa dần đóng lại phía sau hần, trước khi cánh cửa khắc hoa cao ngất khép chặt, Archi chợt quay đầu, xuyên qua khe cửa lại trông thấy ngóc đứng bên ngoài phía xa, cũng không nhúc nhích.

Mắt màu hổ phách u ám, mày rậm vốn phẩn chấn dồn lại nhú chặt, bả vai rũ xuống, thân hình cao thẳng bị tà dương chiếu nghiêng phía sau kéo dài thành bóng hình cô quạnh.

Y như một con thú cứng to lớn chẳng biết sao đã bị người vớt bỏ, ai oán đáng thương, nhưng vẫn kiên định tin chủ nhân sẽ nhanh chóng đi ra từ cánh cửa này, dẫn y về nhà.

Rầm một tiếng, cửa đóng chặt, tầm nhìn hoàn toàn bị che khuất, Archi đột ngột cảm thấy sợ hãi, sau đó hần xác định một việc.

Bị ngốc nói đúng, hần không được vui vẻ, thật sự không vui vẻ.

Hoàng cung là tổ hợp từ mấy kiến trúc và sân vườn tập trung, trong lúc Archi vào trong, liên tục có bộ binh đồng phục màu lam trật tự chạy ra từ hai bên, tiếng chạy bộ đều nhịp, đó là nghi lễ long trọng hoan nghênh khách quý.

Mấy vị chấp sự và quan lại từng thấy mặt trong cung cũng vội vàng đến nghênh đón, ân cần thăm hỏi hoàng tử hành trình vất vả, dẫn hần đến phòng chờ khách, không bao lâu sau, quan hầu đến tuyên bố quốc vương đã chuẩn bị gặp mặt hoàng tử.

Lễ nghi quy củ trong cung phức tạp, hoàng tử lại như cá gặp nước, dù ăn mặc bình thường, cũng không mất tự nhiên, thân phận hần hiện giờ là hoàng tử, cũng là đặc sứ của vương quốc Pima cầu viện cứu binh, tuyệt đối không thể lộ ra biểu tình chó nhà có tang.

Theo quan hầu đi vào một căn phòng rộng lớn bày trí thắm cùng vật trang trí tường tinh xảo, quan lại cùng tướng lĩnh áo thêu và áo trùm dài dựa vào vách tường đứng thẳng, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía hần.

Trước cửa sổ sát sàn cực đại là ngai vàng trang nghiêm được mạ vàng và khảm đá quý, một người đàn ông trung niên ngồi đó, chòm râu đen xám đan xen, ánh mắt sắc bén, mũi ưng, trên trang phục thêu tinh xảo có đeo hơn mười viên đá quý cực đại, trên mũ nỉ kết một nút ngọc bích, thắt lưng treo đao cong hình bán nguyệt, trên võ đai nạm đầy kim cương.

Đó chính là quốc vương Bageke, lão nhìn hoàng tử Saichi không chuyển mắt, nhẫn ngọc lam được ngắm nghía trong tay lão.

Hoàng tử trang trọng nói thẳng mục đích đến.

“... Tướng quân Yage mưu phản, giam cầm hoàng thất Pima, phụ vương lâm nguy sai ta tiến đến, thỉnh hạ nhất thiết phải tuân thủ hiệp ước đồng minh hai nước ký kết, dưới điều kiện tiên quyết vương quyền và lãnh thổ nước ta bị xâm phạm, xuất binh viện trợ quân sự cần thiết...”

Quốc vương vắn vè râu mép đã chỉnh tề, nói. “Hai nước Bageke cùng Pima giao hảo nhiều thế hệ, vương quyền quý quốc phát sinh biến cố, đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, bất quá tướng quân Yage mấy ngày trước cũng đã phái đặc sứ đến, nói đó là vấn đề nội bộ quý quốc, Bageke không nên nhúng tay vào...”

“Hoàng tộc Nadenwell Thesiger ta từ khi dựng nước đến nay đã có ngàn năm lịch sử, từ trước tới giờ đều là dòng họ chính thống tiếp nhận vương vị.” Hoàng tử Saichi oán hận nói. “Tướng quân Yage cũng không phải người của hoàng tộc, giam cầm thành viên quan trọng của hoàng tộc, tự lập mình thành vua, đây là làm phản.”

Quốc vương nheo mắt, gật đầu nói. “Nói cũng đúng, hai nước giao hảo nhiều năm như vậy, người lại là con rể tương lai của ta, xuất binh cứu giúp là điều đương nhiên.”

Hoàng tử yên tâm, hỏi. “Khi nào có thể xuất binh? Càng nhanh càng tốt...”

Quốc vương cười ha hả, từ ngai vàng đứng dậy, nói. “Đã nhiều ngày nay ta cùng các quan quân sự sớm đã bàn bạc tình thế của vương quốc Pima để tìm đối sách, binh mã lương thực đã sẵn sàng, đừng gấp, cũng đừng lộ ra tin tức để phản tướng Yage chuẩn bị trước.”

Hoàng tử hết sức vui mừng, tâm tình lo lắng rốt cuộc tan thành mây khói.

Ngay lúc hoàng tử mỉm cười, quốc vương đột ngột hỏi. “Cần cứ mật thám báo cáo, Yage tiến chiếm hoàng cung, thứ muốn có được nhất chính là viên đá quý “Con Mắt Thương Ưng” có thể đổi lấy Đoàn quân Quỷ cát... Hẳn hẳn còn chưa kịp lấy được.”

“Vâng!” Hoàng tử Saichi cung kính trả lời.

“... Người mang ở trên người?” Quốc vương trầm giọng hỏi, trong mắt thoáng qua ý đồ sâu xa.

Hoàng tử không trả lời, chỉ lùi lại một bước.

Quốc vương Bageke cười vang, vỗ vai hoàng tử nói. “Người đã nhiều ngày gấp rút đi đường, chắc cũng chưa được nghỉ ngơi thoải mái, trong cung đã chuẩn bị tiệc rượu phong phú, Musha cũng có mặt, sẽ đón tiếp tầy trần cho người.”

Musha chính là công chúa Bageke, vị hôn thê của hoàng tử Saichi.

Quốc vương căn dặn quan hầu, trước dẫn hoàng tử đi tắm rửa thay quần áo, mấy binh lính đeo đao cùng đi, đám người rời khỏi phòng lớn, xuyên qua hành lang uốn khúc nối liền các cung điện, tầng tầng cửa cổng ngăn cách cung điện thành từng phòng.

Ngọn đèn trên hành lang lay động tối sáng lúc mọi người đi qua, tiếng vọng bước chân hỗn tạp, mang lên một không khí quỷ dị.

Đi tới, đi tới, xuyên qua một phòng tối giữa cung điện cấm vệ quân, trước sau phòng tối có hai cửa, sau khi họ đi qua cánh cửa thứ nhất, quan hầu dừng bước.

Hoàng tử cảm thấy khác thường, phòng tối này âm u dị thường, không giống chỗ cho khách quý nghỉ ngơi hay tắm rửa, ngay sau đó hắn hỏi quan hầu. “Tối nơi này làm gì?”

Quan hầu quay đầu lại lạnh lùng trả lời. “Không cần đi tiếp, hoàng tử Saichi, quốc vương ra lệnh, ở tại đây tiễn đưa hoàng tử.”

Nói là tiễn đưa, binh lính phía sau cũng đã rút đao ra khỏi vỏ, lấy đội hình nửa vòng tròn chắn đường lui của hoàng tử, rất rõ ràng, đây là nghi thức tiễn đưa khách mời lên đường đến thế giới của người chết.

Hoàng tử kiên cường điềm tĩnh, khiển trách. “Quan hầu to gan, có thể đùa kiểu này sao?”

“Người ngoan ngoãn giao “Con Mắt Thương Ưng” trong truyền thuyết ra đây, dâng cho quốc vương Bageke tôn quý, ta sẽ bảo bọn lính giúp người đi thoải mái, một nhát toi mạng, bằng không...” Quan hầu tàn nhẫn nói.

Hoàng tử đột ngột dùng sức tông vào quan hầu, quá đột ngột, quan hầu trở tay không kịp, đao vắt bên hông lập tức bị đoạt lấy, bọn lính liền hét to muốn xông lên cứu viện.

Ngàn cân treo sợi tóc, hoàng tử cũng không khách khí, đầu tiên là một nhát đâm đối phương bị thương, tiếp theo quay đầu xông tới binh lính, hắn thân là hoàng tử, từ nhỏ được võ sư cung đình huấn luyện kỹ năng chiến đấu, cũng không phải chỉ biết khoa chân múa tay, hơn nữa quyết tâm liều mạng, binh lính lại không thể ngăn chặn hắn, để hắn xông ra khỏi phòng tối.

Quay đầu chạy ngược theo đường đã đến, binh lính phía sau gào thét kêu tiếp viện, hấn nhảy ra lan can, tiến vào vườn hoa hoàng cung, lá hoa và cây cảnh sum suê tạm thời ngăn trở binh lính.

Binh lính bốn phương tám hướng xông tới, hoàng tử thân cô thế cô, dù từng được huấn luyện võ thuật cung đình, cũng nhanh chóng mất sức, hơn nữa địa hình không quen, hấn đã như cá trong chậu, chờ bị bắt vào tay.

“Ah!” Hấn rên rỉ, chân lão đảo một cái, cánh tay thấy sắc đỏ.

“Người đã bị thương, bắt!” Đội trưởng cầm vệ quân mừng rỡ, ra lệnh cho binh lính thừa thắng xông lên.

Hoàng tử không để ý tới đau đớn cánh tay, đỏ mắt lấy dao chém lung tung, đó là đấu pháp bỏ mạng, lúc hấn không quan tâm an nguy bản thân, chỉ muốn chém giết kẻ địch trước mắt, cái loại ngoan cường này rất khó chạm trán.

Rất nhiều binh lính bị trọng thương, chính hấn cũng bị thương nhiều chỗ, máu me đầy người, trên tay chân đều có vết thương đáng sợ, cả người rất thê thảm, không nhìn ra một chút phong thái tao nhã của hoàng tử.

Hấn đã không còn suy nghĩ, chỉ hận, hận bị quốc vương kia phản bội, ghê tởm, chẳng những bởi một cái mạng của mình, liên lụy cả bảo vật phụ vương tự tay giao cho hấn...

“Ngăn hấn lại, bất kể sống chết!” Giọng nói vang dội của quốc vương truyền xuống từ ban công hoàng cung.

Hoàng tử nghe thấy, từ vườn hoa ngửa đầu ngóng lên, ánh mắt dày đặc hận ý, thật sự muốn có thể mọc cánh bay lên ban công, dù sao cũng phải chết, nếu có thể chém quốc vương một nhát, hấn chết cũng nhắm mắt.

Bất chấp tất cả xông tới quốc vương, chỉ bước mấy bước liền bị một binh lính chặn chân ôm lấy, thân mình bị cản trở, đám binh lính còn lại cũng trùng trùng điệp điệp đi lên chế ngự hấn, chờ quốc vương xử lý.

“Buông ra! Buông ra! Ta chết hóa thành ma cũng không buông tha các ngươi!” Hoàng tử thảm thiết la hét, giãy giụa kịch liệt, lại không thể động đậy.

“Con Mất Thương Ưng...” Quốc vương lâm bầm cười nói. “Thích hợp để ta giữ nhất, triệu hồi Đoàn quân Quỷ cát, chiếm lĩnh cả Hành lang Cẩm thạch xanh, thậm chí khuếch trương bản đồ ra núi cao sa mạc...”

Hoàng tử bị phản ngửa đầu nhìn lên, nghiêng răng nghiêng lợi mắng. “Ngươi vì tư lợi bản thân, hy sinh quốc gia giao hảo nhiều thế hệ, các nước trên Hành lang Cẩm thạch xanh đều sẽ chỉ trích ngươi mất trí.”

“Hoàng tử Saichi, hoàng tộc Nadenwell Thesiger đã xuống dốc, bị cướp ngôi là ý trời.” Quốc vương âm độc nói. “Ta cũng đã chán làm quốc vương bé nhỏ của một lãnh thổ chật hẹp, cho nên phải mở rộng lãnh thổ, truyền xuống muôn đời cho gia tộc ta, vĩnh viễn làm vua...”

“Ngươi!” Hoàng tử tiếp tục mắng to. “Bất kể cướp được bao nhiêu lãnh thổ, có được bao nhiêu quân đội, hấp dẫn bao nhiêu người dân quy thuận, ngươi cho rằng lãnh thổ và của cải mình nắm giữ trong tay có thể vĩnh viễn truyền xuống cho hậu duệ?”

Quốc vương cười châm biếm hỏi lại. “Sao lại không?”

Phảng phất như dã thú bị thương, hoàng tử thấp giọng gào thét, tỏ vẻ xem thường. “Ngươi đổ hết tâm tư sức lực, chỉ để củng cố vật ngoài thân, những thứ ấy bất quá là bụi cát trong sa mạc, có nắm chặt đến cỡ nào, vẫn sẽ từng hạt chảy xuống giữa kẽ tay, muốn giữ cũng không được...”

Quốc vương lắc đầu, vẻ mặt khinh thường. “Hoàng tử Saichi, ngươi tuổi còn trẻ, suy nghĩ lại như kẻ tu đạo không màng tới thế sự, không thực tế.”

Hoàng tử không nói, lời mỉa mai vừa rồi không lâu trước đó mới xông ra từ miệng một tên ngốc, hấn lúc ấy chỉ cảm thấy đối phương thật ngốc, đúng, giống như đánh giá của vị quốc vương trên ban công kia, căn bản là ảo tưởng hư vô không phù hợp thực tế, hiện tại hấn lại...

Trong nháy mắt buột miệng giáo huấn quốc vương hiểm ác kia, hoàng tử cũng ít nhiều dâng trào cảm xúc, những thứ hấn đốc tâm đốc sức sớm muộn gì cũng từng chút mất đi, tiếp tục như vậy có bất cứ ý nghĩa nào không?

“... Ngốc à, người thật sự là người tốt...” Hấn cúi đầu, nhin không được thấp giọng tự nói, trong lòng tràn đầy hối hận.

Quốc vương phía trên đã sốt ruột, nói. “Tất cả các quốc gia Hành lang Cẩm thạch xanh đều đồn đãi, người đã mang “Con Mắt Thương Ưng” ra, hẳn là giấu trên người...”

Hoàng tử lập tức ngẩng đầu, hận ý như lửa bùng cháy trong mắt.

“Dù người lấy được viên đá thì thế nào? Tất cả mọi người sẽ biết người là một kẻ ác ôn bội tín vong nghĩa! Ta nhất định khẩn cầu đại thần Thương Ưng cho gió lốc sa mạc Tatenuric nổi lên nguyên rửa người, người sẽ chết không được tử tế!”

Quốc vương Bageke thay đổi sắc mặt.

Hoàng tử lạnh lùng cười. “Có viên đá rồi, còn cần dâng cô dâu lên... Người muốn đưa ai ra? Công chúa Musha sao? Nàng ta rất đẹp, nhưng đẹp hơn công chúa Shata em gái ta sao? Đẹp hơn công chúa Samoa trăm năm trước sao?”

Công chúa Samoa một trăm năm trước đẹp đến bao nhiêu không ai biết, nhưng công chúa Shata nước Pima có tiếng là người đẹp nhất Hành lang Cẩm thạch xanh, quốc vương cũng đã tận mắt nhìn thấy, con gái nhà mình so với Shata, quả thực kém hơn một chút.

Quốc vương không muốn nhiều lời về chuyện này, vung tay quát. “Giết hấn!”

Binh lính bên cạnh hoàng tử đầu tiên là tản ra, đông người dễ chém trúng người khác, lúc này hoàng tử nhắm mắt lại, cũng không sợ hãi, chỉ là không cam lòng.

“... Đại thần Thương Ưng, nếu người thật sự tồn tại, vậy nổi bão cát lên đi, hủy hoại quốc gia bội tín này...” Hấn ôm oán hận thì thào tự nói với bão vật quý báu trong túi da.

Hai binh sĩ chia ra trái phải kiềm chế hành động của hấn, đè mạnh hấn xuống đất, đội trưởng giơ đao, muốn chém xuống cổ...

Trước khi bóng ma tử vong chụp xuống, một khuôn mặt ngốc ngếch nào đó chọt lóe lên rồi biến mất trong đầu hoàng tử.

“Ngốc, đừng chờ ta...” Nhẹ gọi người kia, thở dài một hơi. “Xin lỗi.”

7. Chương 7

Bọn lính Bageke quen dùng đao cong sắc chế, phần mũi nhọn lại là thép đánh thành, thân đao hơi rộng, cũng có độ cong, tay cầm cũng cong, chuôi có hoa văn đẹp dễ, trông khá hữu dụng, sắc bén vô cùng, chém đầu người cũng dễ dàng.

Đao cong như vậy sắp phải chém ngang cổ hoàng tử Saichi.

Thân thể mặc dù bị đè ép ngang ngược, hoàng tử lại quật cường ngẩng đầu, hấn trừng quốc vương trên ban công qua khóe mắt, dù phải chết hấn cũng tuyệt đối không yếu thế, phải nhớ rõ khuôn mặt kẻ phản bội, đến thế giới của người chết cũng không dễ dàng quên mất.

Quốc vương không thích ánh mắt kẻ sắp chết, cảm thấy lạnh xương sống, sau đó liền quát. “Chém!”

Tiếng kêu hành hình vừa vang lên, phía trên hoàng cung đột ngột truyền đến tiếng bão cát rống giận quay cuồng, tiếng gió không bình thường, phảng phất như hàng vạn hàng ngàn quỷ ma đang tập hợp gầm rú, ngay cả đao phủ cũng chột dờng đao chém xuống, ngẩng đầu ngóng lên.

Bầu trời ảm đạm chụp xuống một tầng mây đục hỗn loạn càng thêm đen tối, cuồng phong từ sa mạc Tatenuric quét đến, trong chớp mắt, hoa và cây cảnh trong vườn đều bị cát phủ như mưa thấm.

Cuồng phong hung mãnh, hạt cát đánh vào mắt người mang đến đau đớn lớn hơn, liền nghe thấy quan hầu bên cạnh quốc vương hô to xin quốc vương vào điện tránh cát, bọn lính không có mệnh lệnh rút lui, ai cũng không dám trốn, chỉ có thể ngồi xổm xuống, bắt lấy cây cối gần đó ổn định thân thể.

Tên lính tóm lấy Archi đè hất dưới một thân cây, nhưng cũng không buông tay, chỉ nghe thấy họ thì thào tự nói, thời tiết này không nên có bão cát lớn như vậy, chẳng lẽ thần sa mạc nổi giận?

Hiển linh sao? Archi cười gượng, hất quả thực mới cầu nguyện thần sa mạc, lần đầu tiên thật lòng thành ý cầu nguyện, chứ không phải như lúc ở vương quốc Pima trước kia, vì thân phận hoàng tử, phải làm bộ làm tịch trong thần điện hoàng tộc.

Lúc nhỏ không tin trên đời thực sự có thần tồn tại, câu chuyện về đại thần Thương Ưng luôn bị hất coi là chuyện cười, nhưng gần đây xảy ra quá nhiều chuyện trên người, hất thỉnh thoảng cũng âm thầm cầu nguyện, thực sự có đại thần tồn tại, thực sự có Cung điện cát vàng mộng ảo...

Vừa rồi, lúc nội tâm hất cố sức nguyện rửa quốc vương, trong lòng tràn đầy tức giận, ước gì đại thần trong truyền thuyết từ đó giáng lâm, đáp lại khẩn cầu của hất.

Lúc ấy, Archi cảm thấy túi trước ngực dường như nặng lên.

Cửa hoàng cung phía xa truyền đến tiếng gầm rú hỗn loạn của binh lính giữ cổng, chen lẫn với tạp âm cuồng phong rống giận, không nghe rõ kêu la cái gì.

Một âm thanh vang dội xuyên thủng cuồng phong, lẫn át tiếng binh lính quát tháo, truyền tới trong tai Archi như kỷ tích.

“Vợ ——! —— Người —— ở —— đâu ——?”

Không thể nào?

“Vợ ——” Tiếp tục gọi.

Ảo giác, nhất định là ảo giác.

Dừng thẳng tai lắng nghe, tiếng kêu to của người nào đó còn sắc bén hơn lưỡi đao, chém đứt toàn bộ màn gió, một tiếng nổi tiếp một tiếng, mảnh mảnh đoạn đoạn quanh quẩn cả hoàng cung.

Trong bão cát không mở hai mắt ra được, Archi lại khẩn trương lên, tai nhạy bén, hất cố gắng bắt chặt tiếng kêu quen thuộc không thể quen hơn, lý trí nói với hất đây là ảo giác, ngốc không thể xông qua lính canh được huấn luyện hoàn mỹ, nhưng đáy lòng lại mơ hồ hy vọng là y.

Đột nhiên, sức lực sinh ra, hất hướng ra ngoài la to. “Ngốc!”

Dường như đáp lại Archi, một tiếng rầm nặng nề cộng thêm tiếng người kêu rên từ xa hướng đến.

Tốc độ cuộn xoáy của bão cát hạ thấp một chút, tầm nhìn vì vậy mà tăng cao, Archi mở mắt nhìn, trong ngoài vườn hoa khắp nơi hỗn loạn, bọn lính bị thương ngã trên đất trần trọc kêu rên, đá khắc đẹp đẽ và cây hoa mỹ lệ xác xơ tứ tán.

Một người cao lớn đứng ở lối vào vườn hoa, cầm cọc cờ bên ngoài hoàng cung, dù mặc quần áo thường dân cũ kỹ, lại uy phong nghiêm nghị, tư thái như thánh thần sáng soi, một con mắt sắc bén như chim ưng đảo qua mọi chỗ vườn hoa.

“Lại có kẻ muốn chết?” Trên ban công truyền đến chiếu lệnh quốc vương. “Bất kể xâm nhập lại!”

Binh lính còn thừa đứng lên từ nơi tránh gió, cầm đao cong muốn bắt giữ kẻ xâm nhập kỳ quái, Archi càng khẩn trương, hôm nay dù hất một mình chết ở chỗ này, cũng không cần ngốc đến đây chôn cất.

“Chạy mau đi!” Hất sốt ruột lớn tiếng la. “Đừng lo cho ta!”

“Vợ!” Ngốc nghe được tiếng gọi, mặt mày sáng lên, liền tìm đến hướng Archi, nhưng lại lập tức biến sắc. “... Người chảy máu.”

Ba chữ nghe không ra được tình cảm đặc biệt gì bao hàm trong đó, gió bão vốn lặng yên lại nháy mắt tăng cường thành gió lốc, sức gió mãnh liệt làm mọi người hầu như ngạt thở, gió bão ác liệt đình tại nhưóc.

“ Người chảy máu!” Phần nộ đột ngột tăng cao, bão lốc lại càng thêm kích động.

Gương mặt anh tuần vắn vẹo, ngốc sải bước xuyên gió chạy tới, cọc cờ trong tay mạnh mẽ múa may, binh lính cản đường không chặn được sức lực cực lớn của đối phương, chỗ cọc cờ quét qua, binh lính đều bị ngã ra đo đất.

Archi thật sự không thể tin được, ngốc bình thường ngốc nghếch, đối mặt binh lính hoàng cung lại không sợ không kinh, toàn thân tràn đầy sát khí, như thần linh cõi chết...

Khó trách y nói với mình y rất lợi hại, chỉ với khí thế không sợ đối địch vạn người, không chừng thật sự có thể ngăn cản tất cả binh lính quốc gia.

Tim ngừng một nhịp, sau đó rung động rất lớn, hóa ra ngốc không gạt người... Y thật sự rất lợi hại...

Trong chốc lát ngốc đã bước qua hơn phân nửa vườn hoa, đi tới trước mặt Archi, ném xuống cọc cờ trong tay, hai tay bắt lấy hai binh lính không chế hành động Archi, ném ra bên ngoài, phịch phịch hai tiếng, rơi xuống ban công nơi quốc vương dừng bước.

Cúi người một cái vác vợ lên bả vai, tay phải ôm chặt đùi hân, ngửa đầu, lập tức tìm tới người quyền thế lớn nhất trong hoàng cung, ánh mắt bình tĩnh đối diện quốc vương cường giả.

Tay trái rảnh rang vỗ hông vợ, ngốc lạnh lùng nói. “Đây là thứ còn quan trọng hơn mạng ta, chạm vào làm hỏng hân, ta muốn ngươi chết!”

Archi còn lý trí, biết hiện tại có cơ hội chạy thoát, cũng bắt chấp ngốc lại lợi dụng sàm sỡ ở ngay thời điểm nguy cấp này, nửa thân trên hân treo ngược sau lưng đối phương, miễn cưỡng vươn tay kéo góc áo người nào đó, nhắc nhở.

“..... Đi mau...”

Ngốc nghe ra sự yếu ớt trong giọng nói hân, thu hồi ánh mắt giằng co, nhớ tới vết thương lớn nhỏ nhìn thấy ghê người trên thân vợ, lại hoảng loạn lên, giẫm qua rất nhiều binh lính nằm dưới đất chạy ra ngoài.

“ Đuổi theo! Tất cả mọi người đuổi theo!” Quốc vương cầm hận ra lệnh, vẻ mặt vô cùng thâm hiểm.

Mười mấy binh lính tức giận đứng dậy muốn đuổi theo, trong không khí lại trôi đầy cát bụi, che mờ bóng người chạy trốn, mà bão cát lại thích hợp để ngăn trở bước chân lính truy đuổi.

Rất nhanh, ngốc cùng Archi, hai người ra khỏi cửa cung, mà lúc này, cuồng phong bão cát vẫn thổi quét vù vù ở trong thành.

Ngốc bước rất nhanh, trong chốc lát đã bỏ rơi binh lính đuổi phía sau, rẽ đông rẽ tây trong tòa thành xa lạ, sau đó Archi nhớ tới một vấn đề.

“ Người... Sao biết ta... Bị bắt...”

“ Ta nghe vợ gọi ta, ngươi, gọi tên ta.” Ngốc thấp giọng trả lời.

Archi ngẩn ra, mắt nóng nóng.

Trận bão cát bất ngờ này rốt cuộc muốn thổi đến khi nào? Dụi dụi hạt cát bay vào mắt, đậm đậm đau đớn.

Rất nhanh, ngốc mượn bão cát và bóng đêm che đậy, lần mò trở lại quán trọ thương nhân họ nghĩ trọ, trước khi tiến vào phòng, gặp phải ngài Rinehart, gã liếc Archi, không hỏi gì nhiều, nhường đường cho họ trên lối ra chật hẹp.

Bên ngoài quán trọ, trên phố dần có tiếng ồn ào, là binh lính quốc vương đuổi bắt tù vượt ngục khắp trong thành.

Bản thân Archi mê man vì mất máu, rất may vết thương trên người tuy nhiều lại nông, nhưng đau đớn rách da cũng đã tra tấn hân gần chết.

Ngốc đặt Archi lên giường kiểm tra thương tích, càng nhìn càng khổ sở, xem coi, vợ đau đến mức môi tái nhợt như giấy, sắc mặt cũng xanh xao, liền biết vết thương này đau tới cỡ nào.

Phóng đến nhà bếp đem nước ấm về, cũng xỏ hết bao hành lý to nặng ra, tìm thuốc và vải sạch, ngốc cẩn thận tẩy rửa vết đao to to nhỏ nhỏ, càng rửa càng tức, y không nên nghe lời vợ ngoan ngoãn trở về, mà phải hủy diệt cái hoàng cung kia, bao gồm tất cả những người trong đó, y sẽ...

Y có thể trả thù những người đó tàn nhẫn hơn, nhưng vợ yếu ớt kêu lên một tiếng, y cái gì cũng quên, chỉ biết nghe lời mang người ra khỏi.

“Ta... Ta không sao...” Archi chịu đựng đau đớn, còn không quên căn dặn ngốc. “.... Quốc vương sẽ không chịu để yên... Người phải cẩn thận... Truy binh...”

“Ta không sợ chúng, vợ đừng nói chuyện, ta, ta lập tức ra ngoài mua thuốc trị thương tốt hơn...” Ngốc khổ sở đến muốn khóc.

Archi có chút kinh hoảng, vội la. “Đừng... Người đừng...”

Không biết tại sao, hắn không muốn ngốc rời khỏi, hiện tại, tâm lý hấn ý lại đối phương, nếu đối phương rời khỏi, dù chỉ là đi mua thuốc trị thương, hắn cũng sẽ phát run kinh hãi.

Ngốc khó xử, vợ rõ ràng cũng đã đau không chịu được, tại sao không cho mình đi mua thuốc?

Archi phảng phất như muốn che giấu bản thân bất an yếu đuối, cười gượng lại nói. “Mua thuốc trị thương... Sẽ gây chú ý... Ahh!”

Một tiếng hô nhỏ ngăn ngửi cuối cùng dậm thêm khuôn mặt gần như vụn vỡ, ngốc nhìn không được ôm chặt lấy Archi oa oa khóc lớn, thế nào cũng không chịu buông tay, giống như người bị thương là y, y cao lớn lại nhìn giống một đứa trẻ có đồ chơi bị phá hư.

Trong lòng Archi thở dài, muốn nói đồ ngốc người ôm ta như vậy, ngược lại càng làm ta đau thêm.

“Đừng... Đừng khóc...” Archi trái lại an ủi y, cũng sợ tiếng khóc kinh thiên động địa như vậy sẽ làm khách trọ chú ý.

“Hu hu, vợ rất đau...” Khóc đến nước mắt nước mũi hàng hàng. “Ta... Ta.... Ta rất đau lòng...”

Một mảnh nóng nóng ẩm ẩm trên ngực là do ngốc cúi đầu khóc ra, nước mắt mằn mặn hâm nóng da mình, lan ra phía trên vết thương, lại kích động từng cơn đau đớn.

Ngực hấn căng thẳng, mũi xót xót, cái loại cảm nhận được yêu chiều che chở này rất ấm áp, san bằng tất cả phần hận trong tim hấn.

Hắn gặp nạn thảm hại mà vẫn có người nguyện ý không rời không bỏ, liều mạng cứu hấn ra từ trong nguy hiểm, mà người này không lâu trước kia hoàng tử còn định nhẫn tâm vứt bỏ, so sánh, hấn biết mình thấp hèn đến bao nhiêu.

Hồ thẹn, mềm nhuyễn, trái tim hoàng tử.

Thở dài xa xăm.

“Vợ?” Ngốc cho rằng hấn đau hơn, ngẩng đầu lên nhìn.

Nước mắt nước mũi làm khuôn mặt cương nghị chèm nhem buồn cười, bộ dạng lo lắng này làm đáy lòng hoàng tử có một luồng nhiệt nẩy lên, nhìn không được thốt lên lời nói dịu dàng.

“Ngốc... Chúng ta vĩnh viễn không rời xa nhau...”

Ngốc phịch một tiếng nhảy dựng lên, như có kim đâm vào mông, lại thấy ngốc sốt ruột lòng vòng trong phòng, thương tâm muốn chết.

“A a, vợ thật sự bị thương rất nặng, cũng không có sức mắng ta... Ôi, bất kể thế nào ta cũng phải đi tìm thầy thuốc, ta muốn mua thuốc trị thương tốt nhất...” Kéo tóc kêu to.

Archi lại xét lại, bình thường mình đối với ngốc thật sự quá dữ, ngay cả vẻ mặt ôn hòa khó có cũng làm y hiểu lầm là bản thân hoàng tử sắp không cầm cự nổi.

Ngay lúc ngốc muốn lao ra, lòng bàn chân y đột ngột lão đảo, ngã xuống đất.

“Sao... Vậy?” Archi vội hỏi.

Ngốc ngậy ra một lúc lâu mới đứng lên nói. “.... Hôm nay dùng chút sức mạnh, đầu hơi choáng... Vợ đừng lo lắng, đây là bệnh cũ của ta.”

Y nói xong liền mở cửa, lại phát hiện Rinehart đứng ở ngoài cửa.

“Nhóc ngốc, để ta vào.” Ngừng lại một chút, ngài Rinehart lại nói. “Yên tâm, chỉ có một mình ta.”

Ngốc dùng sức lắc đầu, sợ còn có người gây bất lợi với vợ, bảo vệ chắn ở cửa, ngăn cản Rinehart nhìn vào bên trong.

Archi cũng khẩn trương, hấn ngay từ lần đầu nhìn thấy Rinehart, liền cảm thấy ánh mắt người này rất ác liệt, nhìn chằm chằm mình chung quy làm mình khó chịu, cũng không xác định đối phương có tra được hấn chính là đối tượng binh lính bên ngoài truy bắt hay không.

Rinehart cười cười, nói khê với ngốc. “Ta biết vợ ngươi là ai, cũng biết chuyện xảy ra trong hoàng cung, muốn nói chuyện với các ngươi.”

Ngốc không dám làm chủ, quay đầu lại nhìn Archi, người nọ suy nghĩ một chút gật đầu, ngốc chú ý vợ vì bằng bó vết thương ban nãy, toàn thân gần như trần trụi, phạm vi vải có thể che không lớn, y không muốn thân thể xinh đẹp của vợ bị người khác thấy, vội vàng cầm đệm chắn đắp lấy người.

Toàn thân Archi rất đau, tất cả các vết thương như bị bỏng lửa, cũng không thêm để ý tới tên ngốc kia chấp vật, chỉ lấy ánh mắt hỏi người tới muốn làm gì.

Rinehart thuận tay đóng cửa lại, nheo mắt hứng thú, nhìn kỹ hoàng tử trên giường một lần nữa.

“Đám binh lính cũng không bắt được ngươi... Nên cảm tạ trận bão cát quái lạ này, hay... Hoàng tử Saichi quả nhiên được thần sa mạc che chở?” Khóe miệng gã kéo nụ cười nghiền ngẫm.

Tim Archi thót một cái, cảnh giác tăng thêm, nếu không phải toàn thân đã vô lực vì mất máu, hấn sẽ lập tức nhảy lên chế ngự Rinehart.

Rinehart tiếp tục nói. “Khắp nơi trong thành là binh lính, có lẽ đang lùng bắt... Ta có thể hỗ trợ che chắn...”

“Ngươi... Muốn cái gì?” Archi khàn giọng nói. “Có vài thứ ta... Chết cũng không đưa...”

Hấn lo đối phương cũng có hứng thú với “Con Mắt Thương Ưng”.

Ngốc cũng vẻ mặt đau khổ nói. “Đúng, chết cũng không đưa vợ ta cho...”

Với suy nghĩ đơn giản của mình, ngốc cho rằng Rinehart mơ ước mỹ mạo của Archi, muốn cướp vợ với y.

Archi ngay cả động tác trừng mắt cũng không làm được, trái lại Rinehart cười nhẹ ha hả mấy tiếng, chuyển lực chú ý lên người ngốc.

“... Thằng nhóc ngốc, vấn đề cũ, ta đã từng đề cập mấy lần, muốn ngươi dẫn ta đi tìm cung điện trong truyền thuyết, ngươi vẫn chưa hề đáp ứng...”

Ngốc không cho là đúng. “Ừ, đó cũng không phải nhà ngươi, ngươi đến không có ý nghĩa.”

“Là dân tộc nhiều thế hệ ở tại Hành lang Cẩm thạch xanh này, thân là tín đồ trung thành nhất của sa mạc, ai lại không hy vọng có thể sinh thời tận mắt thấy Cung điện cát vàng mộng ảo?” Rinehart cười nói. “Đây cũng là nguyện vọng của ta.”

Ngốc lắc đầu. “Ngoại trừ vợ, ta không muốn mang ai đi cả!”

Ánh mắt gian xảo của Rinehart chợt lóe. “Xem như điều kiện trao đổi, trong lúc này, ta sẽ thu xếp cho các ngươi... Nên biết, có thể may mắn chạy ra được từ Hamra, không có nghĩa sẽ có may mắn lần thứ hai, nguyên vẹn rời khỏi thành Chur...”

Ngốc lại lắc đầu. “Ta rất mạnh, không sợ những người đó, nếu không phải vợ ồn ào đòi về, ta đã giết hết những người làm hấn bị thương.”

Rinehart chưa từ bỏ ý định, còn định thuyết phục tiếp, Archi lại đột ngột kêu ngốc.

“Vợ?” Ngốc cơ bản vừa nghe vợ kêu, mấy chuyện khác cũng không lo nữa, mấy bước chạy vội tới trước giường hỏi. “Lại đau hả?”

Ánh mắt Archi mang chút mông lung kỳ dị, hấn ngậy ra một hồi lâu, nhẹ giọng hỏi. “... Người thật sự... Biết Cung điện cát vàng? Thật sự... Tồn tại?”

“Vợ hỏi vấn đề thật ngốc, hu hu, người sẽ không chết chứ?” Ngốc rất thương tâm, bắt lấy Archi, lại oa oa khóc lớn lên.

Người bệnh bị tiếng khóc này làm cho càng đầu choáng mắt hoa, lại không có sức lực thét lại, bất đắc dĩ nhắm mắt, nói nhẹ. “Người thật sự muốn ta chết... Thì tiếp tục khóc đi... Nói cho ta biết... Cung điện cát vàng ở...”

Ngốc không dám khóc, dùng sức gật đầu đáp. “Sa mạc là địa bàn của ta, đương nhiên biết Cung điện cát vàng ở đâu, sớm đã từng nói chắc chắn sẽ mang vợ trở về, đi qua suối Trăng non, theo hướng trăng non chỉ, xuyên qua Thung lũng Bóng ma...”

Archi nhớ ra ngốc quả thực từng nói lời đồng dạng.

“Ừ, kêu gọi Cung điện cát vàng...”

Ngốc rất vui, vợ nhớ được lời mình từng nói, y tâm tình tốt, đứng dậy khoa tay múa chân. “Đúng đúng, bên trong thật sự rất lớn, có suối nước vĩnh viễn không khô không cạn, vợ có thể mỗi ngày tắm rửa, tắm đến mức thơm hương ngào ngạt, ôm rất tuyệt...”

“Im, im miệng.” Archi dùng hết sức lực quát nhẹ, thật sự muốn ngay tại chỗ may cái miệng mở to của ngốc lại.

“Nhóc ngốc từng đi vào bên trong Cung điện cát vàng sao?” Rinehart căn bản không để ý tới lời nói ái muội của cặp vợ chồng nào đó, xen mồm hỏi. “Có thấy thần không?”

Lúc hỏi những lời phía sau, ánh mắt gã lóe sáng, mang ý đồ quỷ dị.

“Thần? Ai hả?” Ngốc hơi cúi đầu suy nghĩ, đáp. “... Ta nhớ có binh lính... Một đồng binh lính quái dị xấu hết chỗ nói...”

“Đoàn quân Quỷ cát?” Rinehart dẫn dụ hỏi.

Ngốc nhìn gã, không trả lời, tay lại sờ lên miếng bịt mắt đen trên mặt, một lúc lâu không nói gì.

Archi vừa rồi sau khi quát xong, chỉ cảm thấy đầu choáng mắt hoa, ý thức nửa mê nửa tỉnh, nhưng hấn chống chịu, có chuyện nhất định phải cản dận cái thằng ngốc kia.

“... Đáp ứng, đáp ứng ngài Rinehart... Chúng ta hiện tại cần che chắn... Còn nữa... Tiến vào Tatenuric, cần thực phẩm... Trang bị...”

Ngốc hồi hồn về, một con mắt sáng ngời nhìn Archi, Rinehart thì cười nhẹ, nói không có vấn đề.

Trước khi thiếp đi vì choáng váng, Archi lại thì thào cầu. “... Cung điện cát vàng... Mang ta đi tìm... Cung điện cát vàng mộng ảo...”

Sau đó, ngài Rinehart cầm thuốc trị thương qua, ngốc có hiểu biết, vừa thấy thuốc trị thương kia liền biết là thượng đẳng, bỏ đi cảnh giác, nhanh tay lẹ chân giúp Archi bôi thuốc trị thương bằng bô.

Rinehart tiến lên muốn hỗ trợ, ngốc lại không cho gã đến gần Archi, nguyên nhân rất đơn giản, y không muốn người khác chạm vào vợ mình, cũng không chú ý tới ánh mắt tham lam của Rinehart lưu luyến trên túi da trước ngực Archi.

Thừa dịp ngọc chuyên tâm đổi thuốc, Rinehart hỏi. “Thằng nhóc ngọc, trước kia mấy lần cầu người, người cũng không chịu mang ta đi tìm Cung điện cát vàng... Lúc này lại thẳng thắn đáp ứng, là vì hoàng tử Saichi thật sự có...”

“ Có gì?” Kỳ quái liếc nhìn người hỏi, ngọc tiếp tục tập trung lực chú ý trên người người bị thương, nói. “Vợ muốn đến ta liền dẫn hần đi, dù còn chưa tìm được... À, kệ nó...”

“ Người biết hoàng tử Saichi tại sao muốn đến Cung điện cát vàng không? Mục đích của hần cũng không đơn giản, có lẽ là muốn thỉnh cầu đại thần cho hần mượn Đoàn quân Quỷ cát, đoạt lại vương quốc Pima đã bị cướp đi...” Rinehart nói.

“À, Đoàn quân Quỷ cát?” Ngọc chuyên tâm bôi thuốc, trả lời không tập trung. “Vợ muốn ra trận chơi, ta liền theo, hần vui là được.”

“Thằng nhóc ngọc nhà người thật sự không hiểu lời ta, ha ha, cũng không biết người tại sao coi hoàng tử thành vợ, bất quá một khi thuận lợi tìm được Cung điện cát vàng, còn được đại thần sa mạc giúp đỡ đoạt lại vương quốc, đến lúc đó người hết chỗ để dùng, còn không phải bị đá văng sao?”

Ngọc cười ngậy ngọc nói. “Không đâu, vợ nói muốn cùng ta vĩnh viễn không rời xa nhau.”

Trước khi rời đi, trong miệng Rinehart lầm bầm nói mấy từ không rõ nghĩa.

Thuốc mới có hiệu quả cắt cơn đau rất mãnh liệt, Archi đã ngủ, vẻ mặt thả lỏng, rơi vào cảnh mộng êm đềm, cho đến nửa đêm về sáng, hiệu quả của thuốc qua đi, đau đớn ở vết thương bắt đầu làm hần trần trọc khó ngủ, đánh tỉnh ngọc dựa vào hần ngủ.

“ Đau... Đau quá...” Cấn răng chảy mồ hôi lạnh, Archi kêu thấp như nói mơ.

Ngọc lại luống cuống, y chính là không thể nhìn vợ chịu khổ, nhảy xuống giường chạy lòng vòng trong phòng, thấy một vật phẩm đổ ra từ trong hành lý bên chân giường, trong đó có một túi hạt giống Hasima.

Hasima cũng là vật quý báu, giá trị ngang cấp với hương trầm, mì được hay muối, là thực vật thần thánh có thể giúp tu sĩ cùng thần linh ngẫu nhiên gặp mặt, là vị thuốc nguy hiểm, nhẹ có thể khiến người ta lần lần thoải mái, giảm bớt đau khổ thân thể, nặng thì khiến người ta sinh ra ảo giác, dẫn đến điên loạn.

Ngọc biết, nếu sử dụng Hasima số lượng vừa phải, có thể giúp giảm bớt đau đớn của người bệnh.

Lấy lò lửa nhỏ trong góc ra châm lửa, ném hạt giống Hasima vào, rất nhanh trong phòng liền bao phủ sương khói, y đứng cạnh cửa sổ hơi khép, không muốn hít vào quá nhiều khói, bảo trì thanh tĩnh chăm sóc vợ.

Vẻ mặt thống khổ của Archi rõ ràng giảm bớt, cơ thịt toàn thân cũng thả lỏng, không còn đổ mồ hôi lạnh, không bao lâu sau hần hơi mở mắt.

Liếc nghiêng về phía cạnh cửa sổ, nhận ra bóng dáng người nọ.

“Ngốc...”

Tiếng gọi dù nhẹ như lông vũ, nhưng ngọc cũng có thể bắt chuẩn sóng âm cho ra phản ứng tức thời, y đột nhiên quay đầu lại, vui sướng trở về bên cạnh vợ, lại nắm chặt tay hần.

Dùng sức nắm chặt, kèm theo trái tim ý chí kiên định, rất nhiều lời không cần hỏi, Archi cũng khẳng định tên to con này sẽ không bỏ lại mình.

Vốn chán ghét y ngu ngốc, nhưng hiện tại hoàng tử biết, biết ngọc là một loại chấp nhất, không quanh co lòng vòng, thành thật biểu đạt tấm lòng, tuyệt đối không cần phải suy đoán.

Ở bên cạnh ngọc rất thoải mái, nhất là hiện tại, hần thoải mái như muốn bay lên.

Trong tầm mắt, căn phòng trở nên có chút vụn vẹo, cảm nhận rất kỳ quái, đầu óc choáng váng xoay vòng vòng, bất cứ lúc nào cũng muốn thoát khỏi thân thể, hần tâm tình vui vẻ lên, trong không khí có một bàn tay vô hình nâng thần thức hần lên, muốn kéo hần đi du ngoạn.

“ Không đau chứ?” Ngọc hỏi, âm thanh lúc ẩn lúc hiện, lúc xa lúc gần.

“ Ừ.” Hần trả lời, ánh mắt tan rã, khoe miệng lại mỉm cười, cảnh sắc trước mắt nổi lên biến hóa lớn.

Không thấy ngọc nữa, lại có một người khác tiếp cận.

Đôi má thô to anh tuấn thần thánh khiếp người, thân thể cao lớn phát ra sức mạnh cùng quyền uy, gương mặt hơi giống ngọc, nhưng thần thái kia cao ngạo ép người, hơn nữa —— nguy hiểm.

Khí chất như thần linh khó có thể nhìn gần, y phục tôn quý hoa lệ tăng thêm quý khí toàn thân, vàng bạc thêu đeo loáng thoáng bên hông và trên cổ tay, ngọc thạch lóng lánh nhân gian khó gặp được đính trên vật áo, cúc áo và mũ mào.

Đồng tử màu hổ phách bình tĩnh thâm trầm, còn hấp dẫn hơn kim cương châu báu trên người y.

Archi nhin không được cười ha hả, hẳn thật ra không muốn cười, nhưng thân thể không thể khống chế, sương khói trong phòng làm tâm trạng hắn dâng cao, xua đi tất cả cảm xúc tiêu cực, thậm chí ngả ngón lên.

“... Ta, ta đã thấy người...” Archi thở dài, mỉm cười nói. “... Trong thần điện... Người là đại thần Thương Ưng...”

Bên trong thần điện mà nhiều thế hệ hoàng tộc quốc vương Pima thờ phụng, có pho tượng của đại thần Thương Ưng, Archi từ nhỏ đã thấy qua rất nhiều lần, người trước mắt này là pho tượng được làm sống dậy, ngay cả trang phục và mũ mào cũng giống y như đúc.

Thần linh tới gần, hơi thở ấm áp bởi vậy lan tỏa trên mặt Archi, là gió nóng sa mạc quét tới, làm hắn liên tưởng đến trận bão cát chạng vạng.

“Người... Thật sự tồn tại...” Archi nhớ lại, cười ha hả. “Ta kêu gọi người... Người đến...”

“Đúng, ta nghe thấy người kêu gọi ta...” Thần linh đáp, môi như lửa đốt ẩn xuống người bên dưới.

Tầm nhìn mờ lung của Archi bị thêu đốt bởi đôi mắt gần kề, trong cặp mắt màu hổ phách kia có bão đang xoay tròn, hắn không dám nhìn tiếp, gió lốc kích thích tình hình như tính nuốt chửng mình, hắn đành phải nhắm mắt lại.

Nụ hôn như vậy rất quen thuộc, không lâu trước vừa mới trải qua, là ai? Có lẽ là một tên gốc nào đó...

Không có sức lực kháng cự, nụ hôn nồng nhiệt của đối phương vừa thô bạo vừa ngọt ngào, chiếm đoạt và trả giá, làm hắn khô cháy lo âu, như đặt mình trong sa mạc nóng bỏng, tham lam muốn đối phương xoa dịu nhiều hơn.

Hắn rất khát, cho nên cần mưa mát an ủi.

8. Chương 8

Là bị hôn tỉnh lại.

Mở mắt, mặt ngọc chiếm tầm nhìn, y ghé sát nằm bên cạnh, cẩn thận không đè lên hoàng tử, nhắm hai mắt say sưa hôn liếm người dưới thân.

Hoàng tử của ngày xưa sẽ không nói hai lời đẩy ra đánh người rồi mắng, hiện tại hắn không có sức lực, thậm chí nổi lên xúc động muốn hôn lại.

Hắn biết thứ ngọc muốn rất đơn thuần, hẳn lúc đầu cho, bây giờ cũng vui vẻ cấp, thế là thử hôn lại.

Ngọc phát hiện hắn tỉnh, hoảng hốt nên rút xuống giường, vẻ mặt hỗn loạn do bị bắt quả tang.

“Vợ, vợ, ta chỉ là hôn một cái, không có lâu, người đừng tức giận, tức giận sẽ làm thân thể lâu khỏe!”

“... Đỡ ta ngồi dậy...” Archi khàn tiếng bảo, cả đêm duy trì một tư thế ngủ, hắn eo tê lưng nhức.

Ngốc đánh giá một hồi, xác định hẳn không tức giận, yên lòng nâng hẳn dậy ngồi dựa đầu giường, lại ân cần mức nước rửa mặt cho hẳn.

“ Ăn chút gì không?” Ngốc hỏi.

“ Không muốn ăn.” Archi đột ngột nghĩ tới gì đó, nhẹ giọng hỏi. “Tối hôm qua...”

Hoàng tử nhớ trước khi tỉnh lại có một giấc mơ rất quái, thần linh cao quý uy nghiêm tới gần, cho một nụ hôn cũng rung động lòng người, hẳn nghĩ, nhất định là ngốc làm hại, dựa theo kiểu hành động của y, chắc hẳn nhân lúc mình mê man liền trắng trợn khinh bạc, làm cho hẳn có khoái cảm làm một giấc mộng xuân.

Ấn tượng sâu nhất đối với cảnh mộng là: hẳn bắt cần đem hình ảnh ngốc và hình tượng thần linh chồng lên nhau.

Đại thần Thương Ưng, xin lỗi, không phải cố ý nhận sai người cùng y.

Nghĩ nghĩ, bản thân cũng cười.

Ngốc thấy vợ vui vẻ, bò đến trước giường phần khởi hỏi lại. “Tối hôm qua?”

Archi đỏ mặt khó thấy, hỏi. “Ban đêm... Người cũng lên hôn ta.... Đúng không?”

Ngốc co cổ lại, muốn nói vợ thật là lợi hại, rõ ràng đã hít khói Hasima, hẳn là sa vào cảnh mộng tươi vui mới đúng, sao còn biết bị mình lên hôn?

Bất quá, miệng vợ thật sự rất mềm, da cũng non, ngốc nửa đêm tỉnh lại thấy được cơ hội khó có, thật sự một lần hôn hết toàn thân vợ, miễn là chỗ không bị thương, đều bị y liếm qua, vừa rồi y đã sớm tỉnh dậy trước, thấy đối phương ngủ đến khoan thai, nhịn không được lại tiếp tục hôn xuống.

Archi nhìn động tác tứ chi của ngốc liền đoán được tám chín phần mười, chỉ là tâm tình hẳn hiện tại thay đổi lớn, mặc dù cũng có xúc động mẫn người, nhưng thấy đối phương nơm nớp lo sợ như vậy, nhịn không được vẫn nở nụ cười.

Ngốc lại ngây người, vợ sau khi bị thương, tính tình trở nên rất tốt, cư nhiên không mẫn chửi, hơn nữa cười đến ấm áp, cả phòng đều là cảnh xuân tươi đẹp.

Nhịn không được muốn hôn thêm một cái.

“Làm gì vậy?” Archi hừ nhẹ với cái đầu kéo cổ chu miệng tới gần.

“À, không không không, vợ, ta giúp người đổi thuốc.” Luống cuống tay chân lúng ta lúng túng.

Khép nửa con mắt, nhìn vết thương được ngốc nhẹ nhàng chăm sóc, trong lòng hẳn căng thẳng, quay đầu, ánh sáng nhàn nhạt thấu qua cửa sổ chiếu nghiêng vào phòng, cho người bị thương biết hiện tại là ban ngày.

Trách nhiệm đè trên vai đã không nặng nề giống như hôm trước, ngốc ở trong lòng hẳn nổi lên tác dụng chống đỡ không thể hình dung.

Bôi thuốc xong, thay băng gạc sạch sẽ, Archi lại mê man, hơi phát sốt, ngài Rinehart đứng lúc đưa nước thuốc tới, còn mang theo một bộ đồ nữ, bảo ngốc thay cho hẳn.

“ Binh lính đang lục soát từng nhà, ta quen biết đội trưởng, sẽ nói với họ các người là người thân của ta.” Rinehart nghe bên ngoài có động tĩnh, lại thúc giục ngốc mau mau giúp hẳn thay quần áo, tránh để lộ thân phận.

Rinehart quả nhiên quen nhiều biết rộng, ở ngoài cửa phòng nói với đội trưởng bên trong là cháu trai và cháu dâu gã, đội trưởng liếc vào trong như kiểm tra báo cáo, thấy Archi tóc tai bù xù ôm yếu nằm trên giường, nghĩ là ngã bệnh, còn ngốc, hôm qua xâm nhập hoàng cung ngay lúc bão cát đang tàn sát bờ bãi, cũng không ai thấy rõ mặt mũi y.

Binh lính đi rồi, Archi mới thật sự yên lòng nằm xuống, ngốc chăm sóc một tác cũng không rời, lại đốt mấy hạt giống Hasima, giúp hẳn ngủ sâu.

Hasima quả thực là thứ tốt để gây mê người bệnh, mấy ngày kế tiếp sau đó, Archi luôn buồn rầu.

Nhắm mắt một cái sẽ thấy thần linh tiến đến, tiếp cận hần, ôm hần, kéo hần lên trời bay lượn, thậm chí hôn môi vuốt ve...

Trong mộng hần không thể khước từ, thần linh tự có một mặt uy nghiêm cường thế, lúc tỉnh dậy lại luôn phát hiện, ôm mình ngủ kế bên chính là tên ngốc.

Cũng thường xuyên bắt tại trận lúc đối phương lén khinh bạc mình, sờ sờ khuôn mặt, hôn nhẹ vành tai, hay cắn cắn da cổ, làm Archi thật sự mắng cũng không được, tức cũng không xong, cuối cùng càng lúc càng bị được dâng chân lân đẳng đầu, thật tội tệ.

Về sau Archi cũng sinh ra lực miễn dịch, mặc kệ y sờ hay hôn, cũng không gây cản trở cho giấc ngủ.

Ước chừng mười ngày sau đó, quốc vương từ bỏ nỗ lực đuổi bắt hoàng tử Pima, cho rằng hần đã trốn đến nước Uki, đang hao tổn tâm trí coi làm sao giải thích với các quốc gia còn lại ở Hành lang Cẩm thạch xanh lý do lão truy sát hoàng tử.

Trên phố không còn binh lính hung ác tới tới lui lui, chỉ ở cửa thành tăng thêm số lính kiểm tra người ra khỏi thành, thương đội Rinehart đã chỉnh đốn trang bị xong, bất cứ lúc nào cũng có thể chuẩn bị xuất phát.

Archi không lộ mặt ra ngoài, vết thương đã lành gần hết, hần khôi phục tinh thần, nhìn Rinehart mở một tấm bản đồ lớn trong phòng, cùng ngốc xác nhận lộ tuyến đi đường của thương đội.

“Không có bất cứ một tấm bản đồ nào biểu thị vị trí suối Trăng non... Dù là tộc nhân Qaz sinh sống trong sa mạc, người có thể gặp được nó cũng không có bao nhiêu, nghe nói con suối thần này biết chạy, cũng không xuất hiện ở vị trí cố định...” Rinehart nói.

“Mạch nước ngầm vây quanh Thung lũng Bóng ma xoay chuyển, trăng non bị suối Trăng non ảnh hưởng luôn chỉ vào một hướng cố định...” Ngốc thuận miệng nói.

Rinehart lộ vẻ xúc động, hỏi. “Phép thuật của đại thần Thương Ưng?”

“À, trò ảo thuật nhỏ.” Quay đầu lấy lòng Archi. “Vợ này, ta dẫn ngươi đi coi, thích làm trăng non xoay bên nào cũng được.”

“Bệnh thần kinh!” Archi không thêm để ý tới cái trò đùa này!

Vợ không thích trò chơi này, ngốc ngượng ngừng cúi đầu, tập trung lực chú ý lên bản đồ.

“Ngươi nói, trước đến Biển cát Quỷ ma, sau đó thì sao?” Rinehart hỏi.

Ngốc nghiêng đầu, thật sự không quen nhìn cái loại bản đồ mặt phẳng này, bình thường lúc mọi người không phân biệt được phương hướng trong sa mạc, y chỉ bằng trực giác liền biết nên đi đường nào sẽ có nguồn nước, đi bao lâu sẽ tới mục tiêu, chưa bao giờ nhầm lẫn.

Cho nên trong thương đội sa mạc, ngốc là người dẫn đường chạm tay có thể bỏng, thương đội thường dựa vào một câu của y là có thể bình an thoát hiểm, luôn có thể tìm ra con đường chính xác, không phải phơi thầy nơi hoang dã.

“Cái... Cái này...” Nhếch miệng cười ngốc, ngốc nói. “Theo ta đi là được rồi, ta sẽ không lạc đường.”

“Nhóc ngốc, tài sản nhà ta đều đặt ở trên người ngươi, đừng làm ta thất vọng.” Rinehart nói.

Trong lòng ngốc không quan tâm ngài Rinehart có thất vọng hay không, y chỉ để tâm vợ. Vợ nguyện ý cùng y trở về, như vậy, vứt bỏ thứ không tìm được kia cũng chẳng sao, y có thời gian vô hạn để đi tìm nó, hy vọng có thể sớm dẫn vợ quay về nhà trong ốc đảo.

Ngày xuất chinh sa mạc đã tới, nhìn ra được ngài Rinehart chuẩn bị đầy đủ, nhân thủ đều do gã tự mình chọn lựa, có kinh nghiệm mấy lần băng qua sa mạc Tatenuric, bản thân mỗi người cũng có cách thức không chế lạc đà trẻ tuổi.

Hơn mười túi da dê phòng to chứa nước uống, dầu vừng bổ sung dinh dưỡng cho lạc đà, bột mì, mật ong, hoa quả khô các loại, những thứ trên đường lữ hành không thể thiếu đều đã được chuẩn bị thỏa đáng, thậm chí còn mang theo hai con dê và chín con gà làm thực phẩm dự trữ.

Với Archi lần đầu băng sa mạc mà khăn trương, Rinehart cam đoan nước sạch cùng thực phẩm họ mang ít nhất có thể chống chịu trên một tháng.

Archi vẫn mặc đồ nữ, hơn nữa lấy mạng che mặt, tránh xảy ra vấn đề, hiện tại nhìn con chim ưng đứng thẳng trên cổ tay Rinehart, hẳn rất có hứng thú.

Nuôi dưỡng chim ưng mang đi săn bò câu hay chim nhạn, là hoạt động mà hoàng tử ngày trước thường chơi, nhện không được liền đi qua nghịch nghịch.

“ Đây là chim ngài Rinehart nuôi?” Archi hỏi.

“Huấn luyện mấy con, có thể giúp bắt con mồi nhỏ, hay truyền tin.” Ngài Rinehart đáp.

“À!” Archi hô ngắn một tiếng, hẳn say mê chốc chim không biết chừng mực, bất cẩn một cái bị mổ ngón tay.

Ngốc vừa nghe thấy vợ hô đau, chuyện gì cũng đều gác lại, thấy trên ngón tay Archi lại thêm một vết thương nhỏ, rất tức tối, quay đầu lại trừng con chim ưng kia.

“Lola người lại dám mổ vợ ta, lần tới thiếu thực phẩm giết người trước hết, khỏi phải làm gà!” Vừa xoa xoa tay vợ vừa mắng con chim vô tội.

Các khách trọ đều nói ngốc quá thương vợ. Làm mất mặt đàn ông, ngốc còn lâu mới để ý, mặt Archi bị mạng che đây, không nhìn ra bất cứ biểu tình gì, mặc ngón tay bị xoa xoa vuốt vuốt, lẳng lặng đứng cho ngốc bồi thuốc.

“ Vợ rất thích gây chuyện sinh sự, khó trách luôn bị thương... Lần trước một đồng người lấy dao chém người, cũng là bởi vì người nghịch ngợm hay sao?” Lắm ba lắm bầm. “Người đã là vợ ta, phải ngoan ngoãn, không thể trêu hoa ghẹo nguyệt...”

“ Bây giờ chê ta phiền phức?” Ánh mắt xinh đẹp không bị mạng che khuất liếc một cái, Archi hỏi.

“ Vợ tuyệt đối không phiền phức, vợ là mạng của ta, không, còn quan trọng hơn mạng của ta.” Ngốc vội chỉ trời chỉ đất nói.

Archi cười, ngốc từng muốn chạm vào túi da trước ngực hẳn, bị hẳn dùng lời nói đồng dạng ngăn cản, sau đó lúc được cứu trong hoàng cung, ngốc vác hẳn ở trên người, cũng là nói câu này với quốc vương Bageke la hét, nói hẳn còn quan trọng hơn mạng của y.

Thứ còn quan trọng hơn mạng sống, từ môi lưỡi bất đồng nói ra, ý nghĩa cũng không giống, người trước chính là chỉ “Con Mất Thương Ưng”, người sau lại là chỉ bản thân hoàng tử.

Hắn không thừa nhận bản thân quan trọng hơn “Con Mất Thương Ưng”, lại biết mình rất may mắn, có thể gặp gỡ người như ngốc.

“ Vợ?” Ngốc lại kêu, nghĩ thầm không hay, vợ lại như đi vào cõi thần tiên, không để ý tới mình.

Archi hoàn hồn, thấy y lo lắng như vậy, chỉ cảm thấy vừa bức vừa buồn cười, mắt lại liếc nghiêng, trừng giận mang chút vui đùa, dường như đang trách cứ, lại như đang tán tỉnh.

Ngốc đầu óc rối tinh rối mù, cũng ngây người ra, chưa từng thấy vợ xuân tình tràn ngập như vậy, hại thân thể y nóng bức không ngăn được, chỉ muốn lập tức ôm người vào phòng thân thiết, hôn cũng được, cắn cũng được, chỉ cần có thể tiếp cận hẳn là được.

Đang muốn lôi vợ vào quán trọ tìm lý do gần gũi, Archi lại rút tay về, thần nhiên nói. “Ngài Rinehart nói xuất phát.”

Bị hắt nước lạnh chính là bộ dạng hiện tại của ngốc.

Mấy con lạc đà hai bướu đều đeo chuông đồng trên cổ, dọc đường leng keng rung động, được người đánh xe dẫn dắt sắp ra khỏi kinh thành.

Archi khoác xiêm y rộng lớn không cổ và khăn trùm đầu, ẩn nấp trong đội ngũ, ngốc bên cạnh lấy thân hình cao lớn án bóng che nắng cho hẳn.

“Vợ vết thương mới lành, cứ cười lạc đà đi.” Ngốc ân cần nói.

“Rời thành xa hơn chút nữa rồi nói.” Archi càng thêm cẩn thận. “Trên lưng lạc đà lắt lự quá!”

“Đúng đúng, vợ cuối cùng cũng biết phải bớt phóng túng một chút, không quyền rũ người khác... Ôi, ta không nói nữa, người đừng đánh ta, vết thương sẽ chảy máu...” Ôm đầu né tránh.

Archi nhìn vết chim ưng mổ trên ngón tay, thật sự lại nhỏ ra máu, sinh hồn sinh đổi, tên ngốc này quả nhiên trời sinh là khắc tinh của hoàng tử.

Lúc ra khỏi cửa thành, theo thường lệ gặp phải kiểm tra, Rinehart lại phát huy ưu thế quen nhiều biết rộng, chỉ kêu một cái liền được cho đi, thương đội thuận lợi rời khỏi thành Chur, sau khi đi được mấy dặm, thể lực Archi nhanh chóng cạn kiệt, thể là lên lưng lạc đà, mặc ngốc từ từ dắt đi.

Một ngày kết thúc, thương đội đã chính thức tiến vào sa mạc Tatenuric, Archi ngồi trên lạc đà cao cao, cảnh vật đơn điệu nhìn không sót một cái.

Cưỡi lạc đà như vậy, bốn ba qua đất hoang trống trải, với Archi mà nói là một điều xa lạ, Tatenuric hiểm ác, không thấy được thay đổi bốn mùa, cỏ cây sinh trưởng ẻo uột, thần thánh đối với nơi này rất ác liệt vô tình.

Hoàng hôn, ở chỗ dựng trại bằng phẳng, bốn phía là cồn cát cao ngất lượn quanh, Archi biết, ngày mai phải đi sâu vào trong ác địa cần cỗi vô tận mệnh mông, hắn không biết sao có chút hoảng sợ.

Trong sa mạc như đại dương bao la rộng lớn, Cung điện cát vàng rốt cuộc nằm ở phương nào? Ngốc thật sự có bản lĩnh kia, dẫn đoàn người đến cung điện mộng ảo trong thần thoại?

Mơ hồ, hắn tin tưởng ngốc.

Mọi người vội vàng cắm trại, đốt lửa chuẩn bị bữa tối, Archi ngồi xổm bên cạnh nhìn ngốc dựng lều của mình, bên trong còn trải thảm mỏng, tai lại nghe tiếng ngài Rinehart huýt gió gọi chim ưng, con chim kia lượn một vòng gần đó rồi trở lại trên vai chủ nhân, được thưởng một khối thịt tươi.

Tất cả mọi người đều vội vã bận bịu, chỉ có Archi cái gì cũng chẳng biết làm, lại không có ai mĩa mai chê trách.

Nhóm người này đều là trợ thủ đắc lực của Rinehart, trước đó đã được căn dặn, biết thân phận Archi đặc biệt, tuy họ cũng suy ba đoán bảy, nhưng người này sao lại bị ngốc gọi là vợ? Có lẽ là một loại nguy trang che mắt thiên hạ.

Bất quá ngốc diễn trò đúng là quá thật, thật sự cứng người ta y như cái gì đó kia.

Đêm đó ăn thịt dê với bánh mì, bên cạnh lửa trại còn có người ca hát, đương nhiên là ngốc rồi, y lại hát lên khúc nhạc “Những cô gái xinh đẹp có trăm có triệu có ngàn, nhưng chỉ có nàng khiến cho ta tâm niệm. Nàng chính là chà là mọc trong ốc đảo...”, hát đến kinh hồn bạt vía, còn vừa hát vừa liếc mắt đưa tình với vợ.

Nhưng mà, vợ lúc nào cũng không hề cảm kích, than ôi...

Một đám đàn ông con trai lại bị tiếng ca đó làm sợ tới mức vội vàng quay về lều ngủ, Archi thì nhỏ giọng lầm bầm, nói một hoàng tử như mình lại bị so sánh với cây chà là, chẳng ra cái gì cả.

Ngốc rất oan uổng giải thích. “Ta vẫn chưa hát xong mà, tiếp sau không phải cho người thành sen tuyết hay sao? Hoa sen tuyết vừa thơm vừa trơn vừa mềm, nhưng thật sự vẫn thua kém vợ đây...”

“Hừ, nói hừ nói vượn.” Archi đứng dậy đi về phía lều, mặc kệ y nói chuyện bá láp.

Theo thường lệ, trước khi ngủ ngốc sẽ hôn nhẹ mình. Hắn lại nhéo cái tay muốn sờ vào trong y phục, thấy đối phương bắt khuất, thưởng một cái tát nhẹ tượng trưng, sau đó lại rất hối hận, đắp chung một cái chăn coi như bồi thường, nửa đêm lại bị tiếng kêu rú kinh hoàng làm bừng tỉnh.

“Tiếng gì vậy?” Hắn mặt tái mét hỏi.

“Ừm... Ừm...” Ngốc buồn ngủ ừ hừ, miễn cưỡng lắng nghe, thờ ơ đáp. “Sói sa mạc... Đói bụng sao, có lẽ tập kích lều trại con người...”

Archi không dám ngủ, biết sói sa mạc có ham muốn cắn nuốt bất cứ thứ gì, chỉ cần có thể ăn là đều thích ăn, côn trùng, cá thối, thậm chí là rùa cũng có thể nuốt vô trong bụng, hắn cũng có nghe chuyện sói sa mạc đói khát làm thế nào sát hại con người, cái này làm hắn lông tơ dựng thẳng, cảnh giác nhìn khe cửa lều.

Nhờ ánh trăng bên ngoài, có thể thấy bảy tám con sói sa mạc đang rón rén tiếp cận, trong bóng tối cách đó không xa dường như có càng nhiều cặp mắt thú đang lấp lóe, Archi hít sâu một hơi, tỉnh táo lại, vội vàng lay tỉnh giấc đang lơ mơ.

“Dậy... Mau kêu mọi người tỉnh lại...” Nói, liền ngồi dậy muốn tìm vũ khí.

Lúc này đã có hai con sói lúi vào, ngửi ngửi mùi đồ ăn trong lều, nhưng cũng bảo trì cảnh giác, phát hiện gây gộc Archi cầm trong tay, lập tức lùi về trong bóng tối góc lều.

Archi càng dùng sức lay cái người ngủ y như chết. “Sói sa mạc vào rồi!”

“Vợ, ngủ đi...” Người này bình thường nửa đêm thường hay lên hôn miệng vợ, hôm nay lại thích ngủ đi thường, bàn tay quơ một cái, muốn ôm Archi trở lại trong ngực.

Bên ngoài, những người khác cũng đã phát hiện có dã thú tiếp cận, bắt đầu hô to gọi nhỏ, lấy vật cứng hay gây gộc bắt đầu xua đuổi đám thú thèm ăn người, nhưng giấc vẫn tiếp tục ngủ, không coi sói sa mạc ra cái giống gì.

Lại có ba con sói sa mạc tiến vào, chúng phát hiện trong lều này chỉ có hai người, bắt đầu từng bước tới gần, Archi từ dưới đất tiện tay cầm một hòn đá ném tới, một con trúng đá lớn tiếng kêu la thảm thiết, đây lại không thể ngăn cản mấy con sói còn lại, chúng giương nanh múa vuốt, quanh đi quẩn lại trong lều.

Giấc vẫn còn nhắm mắt ở đó lại mò mẫm tìm người, quơ trái quơ phải cũng không chạm vào thân thể mềm mại của vợ, rốt cuộc cảm thấy bất thường, ngồi dậy dụi mắt oán giận.

“Vợ mau trở lại, ôm người mới ngủ được...”

“Ở đâu còn tâm tình để ngủ? Nhìn đám khách không mời mà đến kia kìa!” Sắc mặt khó coi oán giận.

Giấc nghe ra vợ buồn bực, vội bật dậy phân tích tình trạng trong lều, hiểu được, hóa ra là một đám khốn khiếp không có mắt chạy tới ồn ào, làm bản thân giấc không ngủ được.

Khó chịu tức giận, ngay sau đó giấc giận chó đánh mèo một bầy thú vật, trầm trầm quát đám sói sa mạc.

“Cút!”

Mấy con sói sa mạc đột ngột cúi đầu kêu ngao ngao mấy tiếng như đáp lại, cụp đuôi chậm rãi rút ra ngoài.

Giấc rất hài lòng, y hôm nay đi một ngày đường dưới mặt trời nóng bức, chỉ muốn hưởng thụ tư vị ôm vợ ngủ ngon dưới màn đêm mát lạnh, lằm bằm nói ngủ đi ngủ đi, ôm Archi trọn mắt há hốc mồm vào lại trong ngực, nhanh chóng hít thở đều đều.

Archi vẫn không ngủ được, nghe thấy người bên ngoài vẫn còn giằng co cùng sói, tiếng gầm như linh cẩu và tiếng bước chân tấp tấp vây quanh lều, làm hắn cảm thấy bất an.

Giấy mấy cái muốn đứng dậy, giấc ôm quá chặt, ngủ như chết cũng không muốn buông vợ ra.

“Buông ta ra, ta ra ngoài phụ đuổi sói sa mạc.” Archi tức giận, lại đánh thức y.

Giấc lười mở mắt, hơi nhăn mày, ôm chặt vợ xao động, nâng một tay khác lên, vung vung hướng ra ngoài.

“... Giết chúng...” Mơ hồ nói ra một câu như vậy.

Archi mắt trừng tròn trắng, bình thường giấc luôn dậy sớm ngủ trễ hơn hắn, hiện tại mới biết được, sảng khí người này còn nặng hơn bản thân hoàng tử.

Muốn thử vùng vẫy nữa, bên ngoài đột ngột có gió to thổi tới, lều phồng lên, tiếng hú sắc nhọn như dao chém bên tai không ngừng không dứt, nghe thấy người thương đội vội vàng trốn vào trong lều, tiếp theo là bão cát cuộn xoáy điên cuồng làm lều lắc qua lắc lại.

Âm thanh bụi cát tạt lại rồi tiêu tán duy trì liên tục, bóng đen lay động, tiếng kêu chó sói dần lắng lại.

“Sao thế này?” Archi thì thào tự hỏi, cảm giác sợ hãi dày đặc trong không khí, làm hân thở không nổi.

Ngốc phát hiện vợ khẽ run, ngay sau đó kéo chăn trùm kín toàn thân hai người, màu đen thuần khiết che xuống, cũng ngăn cách tiếng quỷ khóc thần sầu ở bên ngoài.

Nhắm mắt lại cũng có thể tìm ra vị trí quen thuộc, y hôn nhẹ môi vợ, truyền đi độ ấm ổn định tâm trạng hân, một chân không chút khách khí vắt qua, người dưới thân không thể động đậy.

“Vợ, ngủ...” Khăn cầu lười nhác hân hừ nóng nóng bay qua miệng mũi, tản ra trên mặt Archi.

“Ừ...” Tự dừng được an ủi, Archi nhắm mắt lại.

Một đêm yên lặng.

Sa mạc ban đêm rét lạnh, nhiệt độ lại ấm dần trước khi mặt trời dâng lên, lúc Archi tỉnh lại, chăn đắp trên người sớm đã bị đá đến góc lều, ngốc cũng không có ở bên người.

Mắt nhắm nhem buồn ngủ ra khỏi lều, bị cảnh tượng bên ngoài làm cho chấn động.

Mấy chục xác chó sói tán loạn bốn phía khu cắm trại, mỗi cái xác đều khô quắt kinh hoàng, như đã phơi nắng mấy ngày nơi hoang dã, không một giọt dịch thể còn sót lại bên trong, phẳng phất như có một quái vật nào đó càng đáng sợ hơn hút sạch bên trong chúng nó.

Người của thương đội mặt mày sợ hãi vây quanh ngài Rinehart.

“... Xúc phạm đại thần Thương Ưng, hành trình lần này...” Có người vừa run vừa nói. “Tối hôm qua, bên ngoài... Ta thấy Đoàn quân Quỷ cát...”

Có người khác thề sống thề chết nói. “Nhất định là bị nguyên rửa, đại thần tức giận rồi, muốn trừng phạt phạm nhân có ý đồ tiếp cận Cung điện cát vàng...”

Archi rùng mình, lo lắng suy nghĩ: Thật vậy sao? Tìm kiếm Cung điện cát vàng cũng là tội lỗi?

Rinehart chờ mọi người ngưng bàn tán, sắc mặt bất động, cao giọng nói. “Nếu làm đại thần tức giận, chúng ta sớm đã có kết cục giống như bầy sói. Nhưng không, ngược lại, chúng ta đang được đại thần che chở, đại thần quét sạch trở ngại.”

Gã vừa nói như vậy, tất cả mọi người mừng rỡ, đúng, việc này được chúc phúc, bầy sói tử vong chính là chứng cứ rõ ràng.

Rinehart ngăn mọi người ầm ĩ, muốn họ khẩn trương chuẩn bị xuất phát, Archi ở một bên, cảm thấy người này thật sự không đơn giản, vài ba câu đã làm thủ hạ bình tĩnh, bản thân mình phải học tập nhiều hơn.

“Vợ, mau tới đây, ta nấu...” Ngốc lại một lần nữa đốt lửa trại, trong nồi sắt bên cạnh đồng lửa bay ra hương vị đồ ăn, y vậy tay gọi người.

Ngồi vào bên cạnh ngốc, hân phát hiện sắc mặt đối phương hơi tái xanh, ngay sau đó hỏi. “Người tối qua bị làm cho mất ngủ sao?”

“Không phải, bệnh cũ, chỉ cần dùng chút sức mạnh, đầu ta sẽ choáng...” Nói, lắc lắc đầu, nhếch miệng cười nói. “Vợ đừng lo lắng.”

Archi không tập trung uống canh, lại nói. “... Ngốc, ta thật sự có chút sợ hãi...”

“Đừng sợ, chó sói người ghét đều chết cả rồi!” Ngốc chỉ vào thi thể chó sói khô quắt cách đó mấy bước.

“Không phải, ta... Ta muốn đi cầu thần sa mạc một việc, nhưng... Không mang theo cô dâu mỹ lệ hân yêu cầu... Có thể chọc hân tức giận, ngược lại muốn quỷ quân làm thịt ta không?”

“Vợ còn ngốc hơn ta.” Ngốc cười ha hả.

Archi liếc ngang y. “Nói chuyện nghiêm túc với người, trái lại biến ta thành đồ ngốc.”

“Ta sao có thể làm thịt vợ, chỉ cần vợ không thay lòng là được.”

“Cái gì thay lòng? Nói nhảm!”

“Người vẫn luôn nhìn ngài Rinehart, ta rất ghen tị. Không được đâu, hẳn đã có một vợ ba thiếp, hơn nữa ta thương vợ hơn hẳn, vợ theo ta mới là hạnh phúc.” Ngốc sốt ruột giải bày.

Nhìn không được cười ra tiếng, Archi đánh y rung một cái rồi trách nhẹ. “Người cứ thích nói lưu nói vượn.”
Hoàng tử kiêu ngạo không hề chú ý, hẳn hiện tại cùng ngốc đã có thể dùng câu liếc mắt đưa tình để hình dung.

9. Chương 9

Đã hai mươi mấy ngày đi sa mạc, hành trình theo dự định sẽ qua Biển cát Quý ma, ngài Rinehart nói đã tiếp cận dãy đất trung tâm Tatenuric.

Ngóng nhìn bốn phía, đầy mắt là cồn cát cao ngất bao la, đám lạc đà vì tránh đỉnh cồn cát khó leo qua, đi theo lộ tuyến hình zig zắc không có hướng cố định.

Vượt qua sa mạc mùa này rất nguy hiểm, năm khi mười thì còn có bão lốc vàng cam quét qua chân trời, một biển bụi mang đến có thể nháy mắt biến ban ngày thành đêm tối, tất cả mọi người đều mỗi một.

Ngoại lệ duy nhất chính là ngốc, trong sa mạc, y tự do như cá gặp nước.

Archi càng mệt hơn, theo đội lặn lội đường xa, xuyên qua bình nguyên đơn điệu, băng qua những cồn cát bị gió quất, nếm cả tư vị đối kháng nóng lạnh, mỗi ngày đều là khổ hình, mỗi phút mỗi giây thân thể hẳn đều kêu gào muốn trốn chạy, không thể tiếp tục chịu đựng nữa.

Thỉnh thoảng, trong nhiệt khí mây mù nóng hừng hực sẽ thấy ảo ảnh từ từ hiện lên, nhắc nhở hẳn, Cung điện cát vàng có lẽ ở không xa.

Thế là hẳn nỗ lực chống chịu, là con người, khi đã có mục tiêu tích cực, liền có thể phát huy năng lực vượt qua cực hạn vốn có, hướng chi, có một tên ngốc chỗ nào cũng chờ cũng che cho hẳn.

Rốt cuộc ở buổi chạng vạng nào đó, giữa màn trời tà dương, mọi người thấy phía trước cồn cát có một con linh dương đục lạng yên đứng đó, liền mừng rỡ.

Đây chứng tỏ gần đó có rong tảo, có nghĩa là đã tới ốc đảo.

Có thể chính là suối Trăng non trong truyền thuyết hay không?

Cồn cát cao ngất vắt ngang phía trước, đội lạc đà hao hết sức lực leo lên, từ trên cồn cát cao cao nhìn xuống, trăng rằm biên biếc nằm trong ốc đảo màu lục rậm, ốc đảo lại được nạm trên mặt cát vàng nhạt mờ mờ, so với cảnh sắc đơn điệu ngày ngày đối mặt trước đó, nơi này là tiên cảnh trần gian.

Cả đoàn người hoan hô như sấm dậy, Rinehart gọi ngốc tới, thở dài khó tin.

“Nhóc ngốc, người quả nhiên tìm được suối hồ trong truyền thuyết, suối Trăng non vĩnh viễn không cạn kiệt.”

Ngốc trả lại một biểu tình quái lạ. “Ta vốn biết ở đây!”

“Nếu người đáp ứng ta đến suối Trăng non sớm mấy năm, chủ ta...” Rinehart đột ngột im miệng, không nói thêm gì nữa.

Mọi người trượt xuống cồn cát chạy đến ốc đảo, ngay cả lạc đà cũng vui mừng băng vội tới bên hồ uống nước, thiếu chút nữa liền làm Archi trên lưng lạc đà ngã vào trong cát, hẳn lại chẳng để tâm, nhảy xuống, cũng chạy theo, sợ rằng đây là giấc mộng.

“Vợ, vợ, cẩn thận đừng ngã!” Ngốc đuổi theo, không hiểu vợ làm gì cũng ầm ầm phấn khởi.

Hơi nước mát lạnh đập vào mặt mà đến, mang đi một mối, mặt nước màu xanh đậm yên tĩnh không sóng, chà là và cây keo vây quanh hồ đuổi thân ra phía ngoài, trên nhánh cây có thằn lằn ẩn nấp, mấy con thỏ hoang lộ đầu ra nhìn, cũng không sợ người lạ, nhả mũi lại trốn về dưới cây thánh liễu.

Archi cho tới bây giờ mới chịu tin vào những thứ đó, mở to hai mắt, đây là suối Trăng non, Ốc đảo Trăng non trong truyền thuyết?

Nhìn lướt qua bụi cỏ lau, nước hồ trong veo thấy đáy, cúi người vốc nước suối mát lạnh uống, ngọt lành mát rượi, tất cả mọi mệt đều tan biến.

Mở rộng tay chân nằm xuống, nhắm mắt lại, hưởng thụ gió lạnh lâu ngày không gặp, ngửi lấy mùi lá cây, trốn ở trong bóng mát, lúc này chỉ muốn thả lỏng.

Bên cạnh nghe tiếng sột soạt, không cần đoán cũng biết là tên ngốc nào đó đi đến bên mình.

“Thung lũng Bóng ma không xa, đúng không?” Archi nhẹ giọng hỏi.

“Đúng, đi một ngày nữa là đến, bất quá ngài Rinehart dặn, trước tiên nghỉ ngơi một ngày ở ốc đảo này, bổ sung nước uống thực phẩm rồi mới xuất phát.” Ngốc đáp.

Archi cũng đang có ý này, biết hành trình khùng khiếp chỉ vừa mới bắt đầu.

Truyền thuyết kể Thung lũng Bóng ma là quỷ thành ác linh ở, linh hồn tử vong trong sa mạc không chỗ để đi, cuối cùng đều tụ tập ở trong thung lũng, cũng là ác địa bị đại thần Thương Ưng nguyên rủa.

“Ngốc, người có tiến vào Thung lũng Bóng ma chưa?” Archi hỏi.

“Mấy lần, nhưng chơi không vui, suối Trăng non tốt hơn. Vợ này, người đã lâu rồi không tắm rửa, chúng ta cùng nhau...” Ngốc tràn đầy thỏa mãn chỉ muốn lừa Archi vào trong nước, y thích nhất là nhìn vợ tắm đi ra.

“Chờ trời tối đi, người đi dựng lều trước.” Archi qua loa, làm sao không biết tâm tư ngốc? Hắn định chờ ngốc ngủ rồi mới tắm.

Mặt trời còn chưa rơi xuống, mọi người đã dỡ hành lý dựng trại xong, để lạc đà hóng gió, tụ tập bên lửa trại dùng bữa, ai cũng thả lỏng, ngay cả ngài Rinehart nghiêm cẩn hôm nay cũng ngoại lệ uống chút rượu, mọi người ca hát nhảy múa rất vui vẻ.

Archi không thể hòa vào những người đó, cũng không miễn cưỡng bản thân, thừa dịp Rinehart bắt lấy ngốc nói chuyện, liền chạy vào lều lấy quần áo, sau đó lách đến một chỗ khác của suối Trăng non, ở góc chết mọi người bên lửa trại không nhìn thấy, nhẹ tiến vào nước.

Hắn là đàn ông, cũng không lo bị thấy bộ dạng mình trần trụi đi tắm, chỉ có ngốc là không được, người này mỗi lần thấy hoàng tử không mặc đồ đều thở hồng hộc, y như mấy con chó tới kỳ động dục, chảy nước bọt đầy mắt là dâm quang, làm người ta không sao tự do tắm rửa!

Chờ tới khi ngốc ứng phó xong mấy câu hỏi của Rinehart, phát hiện Archi không thấy đâu, tới trước lều nhìn vào, không có ai, liền tìm xung quanh suối Trăng non, đến khi tìm được, chao ôi, thở dài ba ngụm khí.

Vợ đã tắm xong, ngay cả y phục cũng mặc vào rồi!

Ảo não ảo não ảo não ——

“Tới người tắm!” Một thân nhẹ nhàng khoan khoái, hơn nữa thấy ngốc ủ rũ khổ sở thở hazz hazz, Archi tâm tình rất tốt, trực tiếp đá một cái, đập người vào trong suối.

Hì hì, vợ cùng mình chơi đây, ngốc cũng phần chấn, y chỉ sợ vợ bỏ lại mình, tay dấm chân đá thì vui vẻ chịu đựng, u oán gì hết thấy ném đến chân trời, cởi y phục chà chà xát xát trong nước, giặt mấy cái lại lập tức nhảy lên bờ tới gần vợ.

Trần trụi.

Archi nhìn thân thể cao lớn khỏe mạnh của ngốc, bắt đầu suy nghĩ, nếu thật sự có thể đoạt lại vương quyền, tương lai hẳn phải dùng danh hiệu nào giữ y lại bên người?

Y có vẻ giống một võ quan, để y làm quan hộ vệ bên người hoàng tử được không? Còn phải dạy y chút lễ nghi, đừng luôn treo trên môi từ vợ.

“Vợ, ta rất lạnh!” Ngốc mỉm cười, cũng bắt kể mình một thân ướt đẫm, tìm lý do ôm vợ.

“ Quay về lều mặc quần áo đi, ta vẫn chưa muốn ngủ, cùng đi thám hiểm không?” Archi hỏi.

Đối với yêu cầu của vợ, nhất là yêu cầu ôn hòa, Ngốc đương nhiên không nói hai lời đáp ứng.

Tới tới lui lui lòng vòng suốt Trăng non, phát hiện ốc đảo này không khác những nơi khác, chờ tới khi thỏa mãn lòng hiếu kỳ, vầng trăng sáng ngời cũng đã lên tới đỉnh đầu, hai người đi ra phía ngoài ốc đảo, cồn cát cao ngất bọc chung quanh, dưới ánh trăng, sườn cồn cát lộ vẻ trơn nhẵn không dấu ngón, bóng tối trong vùng trũng lại sẫm đen như màu mực.

Archi dừng lại, đã lâu rồi trong lòng không được bình thản như vậy.

Cát màu vàng nhạt phản xạ ánh trăng mềm mại, ánh sáng trơn mát, mang vị thanh sạch của nước hồ pha chút the the lạnh lạnh, gió nóng ban ngày bị màn đêm ngấm vào, phủ lên mặt, rét đầm thoải mái.

Ngốc ở phía sau nhìn, vợ được ánh trăng bao phủ mềm mại bóng đẹp, nụ cười khó thấy tràn ra, như hồ nhỏ đóng băng, lại đột ngột vỡ toang vì xuân ấm, tâm hồn của y cũng lại bị đánh trúng, đánh rớt vào sâu trong màu đen sẫm.

“ Vợ, người thật sự rất xinh đẹp...” Ngốc thì thào nói.

Archi hơi quay đầu lại, ý cười dày đặc mấy phần, nói. “Ngốc, bộ dạng của người cũng được xếp lên hàng đầu, chỉ là bị một cái đầu ngốc ghéech làm hỏng.”

Ngốc không nói tiếp, ngẩn ngơ mà nhìn, ánh mắt kiên trì, tựa như y định nhìn mãi như vậy, dưới ánh trăng, trong sa mạc, đời đời kiếp kiếp.

“ Đồ ngốc...” Trong gió đêm có tiếng cười khê chế nhạo, che đậy tâm tư sớm đã bị lay động.

“ Ta không ngốc, ta tìm được vợ, ta muốn dẫn vợ về nhà.” Như kháng nghị, ngốc nói.

Archi nhìn quanh bốn phía, hoang mạc toàn là cát.

“ Nhà người ở đâu?” Hấn hỏi.

Ngốc bước về trước mấy bước, ôm người vào trong ngực, hơi khom lưng, khẽ má vào bả vai đối phương.

“Rất nhanh thôi sẽ tới!” Trầm thấp khàn khàn nói. “Sau khi về đến nhà, ta phải giấu vợ lại, không cho vợ chạy trốn, cũng không cho người khác thấy...”

Archi khép hờ mắt, che đậy suy nghĩ trong đáy mắt.

Nếu suy nghĩ của hấn cũng có thể đơn thuần như ngốc là được rồi.

Thân là hoàng tử, trách nhiệm rất nặng nề, không phải muốn quăng là quăng được, hấn phải không được chùn bước trở về vương quốc Pima, dù không tìm thấy bảo vật trong truyền thuyết cũng phải trở về, không thể lưng đeo tội bỏ nhà bỏ nước mà sống tiếp.

Để hai quả cân so sánh tỉ trọng, dù nghiêng về ngốc nhiều hơn một chút, nhưng hấn cũng không thể theo ý mà đi.

Hoàng tử làm việc ngược lòng, thật sự rất không vui vẻ.

“ ... Vợ, người đừng thở dài, ta sẽ làm người vui vẻ.” Y an ủi, lực tay thu chặt.

Archi cười, nói. “Trước đừng ôm, nói với người một việc.”

“ Ôm cũng có thể nói.” Ngốc ai oán.

“ Không thả ta không nói.” Kiên trì.

Trời đất bao la không to hơn vợ, tay buông ra.

Archi ngồi xổm xuống, bốc một nắm cát lớn vào tay, quá nhiều, ngay sau đó cát từ từ chảy xuống từ khe hở bàn tay, lại trở về chốn cũ.

Không giữ được.

Ngốc cũng ngồi xổm xuống, hăng hái dạt dào hỏi. “Vợ muốn nói cái gì?”

“ Nếu không tìm thấy Cung điện cát vàng, ta có thể tự mình xây một cái!” Archi nói.

“ Vợ căn bản không cần xây lâu đài cát! Ta...” Ngốc cười ha hả, còn muốn ôm Archi vào lại ngực.

Ánh mắt gian xảo của Archi chợt lóe, lại rắc một nắm cát lên đầu tên ngốc, sau đó đứng lên chạy trốn, còn kêu la. “Sẽ xây! Sẽ xây lâu đài cát, người giúp ta!”

Ngốc ngẩn ngơ, cũng bốc hai nắm cát bật dậy đuổi theo, chơi ném cát, hai người hi hi ha ha, dưới ánh trăng, chỉ là hai đứa nhóc vui đùa.

Archi đã lâu không chơi như vậy, sức lực dâng trào, chính là không muốn bị bắt, dùng cả tay và chân leo lên một cồn cát, ngốc nhào một cái, tóm lấy mắt cá chân kéo xuống, Archi lại đập, hai người chạt vật lộn trong đồi cát.

Trong tóc trên mặt đều là cát, vừa dơ vừa bẩn, nhưng ai cũng không để ý.

Ngốc kéo hấn vào ngực, tóc tai thân cận, nhẹ nói. “... Không cần xây, vì ta sẽ tặng cho người Cung điện cát vàng...”

Dù biết là nói đùa, vẫn làm trong lòng hoàng tử ảm áp dễ chịu, một người cái gì cũng không có, một hai câu nói đã đủ lấp vào khát vọng hư không.

Chủ động hôn lên người nói ra lời ngốc nghếch, hấn tạm thời quên bản thân là hoàng tử, mà là vợ một tên ngốc nghếch, hai người ôm hôn trong biển ánh trăng, như hai con rắn giao phối trên mặt đất, thân thể quấn quýt thân cận.

Cho đến khi Archi hôn mệt, nhắm mắt nhìn lên trời, quần tinh tú bày ra chứng kiến bản thân nhỏ bé, hấn thả lỏng mơ hồ cầu. “.... Đêm nay ngủ dưới sao trời được không?”

Mắt ngốc sáng lên, hóa ra vợ thích thân thiết ngoài trời, sớm nói là được rồi! Bất quá suy xét nhiệt độ ban đêm sẽ hạ mạnh, y lập tức chạy về lều lấy hai cái mền to đến.

Hả, vợ đã không chịu được ngủ mất rồi.

Ngốc lại ai oán, dục vọng vừa mới dấy lên, tưởng rằng vợ ốm ở giả bộ, đêm nay có thể đạt được nguyện vọng bấy lâu, kết quả... Hazzz, y nhảy vào suối Trăng non, thô bạo dập tắt dục vọng.

Dưới trăng sao lấp lánh, nghe tiếng lác đà gầm nhẹ gần đây, nằm bên cạnh vợ yêu ôm hấn vào giấc ngủ, nơi này là thiên đường.

Ngủ trên cát dù sao vẫn khó chịu, lúc mặt trời còn chưa dâng lên từ đường chân trời phía đông, Archi liền tỉnh, nhìn ngốc cùng nằm với hấn, phì cười, tên ngốc này, thở cũng thật là vang.

Ngồi dậy duỗi eo lưng nhát, dù sắc trời vẫn xám xịt, lại đúng lúc trông thấy một con chim ưng bay ra từ trong ốc đảo, lượn một vòng rồi xông lên bầu trời, càng bay càng cao, thoáng cái liền biến thành một điểm nhỏ nhàn nhạt.

Suy đoán từ hướng chim ưng cất cánh, đó là con chim ngài Rinehart nuôi dưỡng.

Nhớ Rinehart rất quý con chim ưng bảo bối kia, bất luận đi đến đâu cũng mang trên cổ tay trái, ăn ngủ cũng không rời, chỉ thả nó ra ngoài vận động lúc hoàng hôn, bây giờ còn rất sớm, sao lại đột ngột để chim ưng một mình bay lượn?

Vì vốn đã có nghi ngờ đối với chủ quán trọ kia, hơn nữa còn một bài học ở thành Chur, ngoại trừ ngốc, hấn đã không dễ dàng tin tưởng kẻ khác, thế là nhẹ đẩy người đè trên thân ra, đi theo hướng chim ưng.

Leo lên gò thấp phía trước, gò cát này mềm nhuyễn, mỗi bước đi đều khiến đầu gối lún vào trong cát, rất tốn sức đi đường, nhưng không biết tại sao, cảm giác bất an dưới đáy lòng càng sâu thêm, cố gắng bò lên đỉnh, tầm nhìn mở rộng trên mặt cát vàng trống trải.

Phía đông, trên một cồn cát khác, tia nắng ban mai ra sức khoét leo hướng lên từ đường chân trời, xé vỡ vạt vấy màn đêm, từng tia vàng kim thấu qua đường biên trên cát, vẽ ra bóng hình âm u quỷ quyệt của một đoàn người.

Mấy trăm binh lính mặc áo trắng trải ra trên cồn cát, đúng là nơi phát hiện linh dương chạng vạng hôm trước, trong tay binh lính áo trắng đều cầm cái khiên, phía trên khắc phù điêu rất quen thuộc, là hình bùa bình an phù hộ chiến binh mà binh lính vương quốc Pima thích khắc vào vũ khí nhất.

Họ như hổ rình mồi, hướng tới ốc đảo.

Archi thấy chim ưng Lola Rinehart yêu quý xoay mấy vòng trên bầu trời, lao vào trong binh lính áo trắng, dừng lại trên cổ tay một người đàn ông mặc chiến bào.

Người đàn ông dáng người cao lớn, ngoài chiến bào là áo choàng thêu đính lông thiên nga đầy trang sức vàng bạc, đeo dao cong thật dài, gã vỗ vỗ đầu Lola, tháo một cái vòng trên móng vuốt nó, lấy ra một mảnh giấy đọc kỹ.

Thị lực Archi rất tốt, đã nhận ra kẻ kia là ai, là tướng quân Yage ngày trước được hoàng thất Pima tin tưởng nhất, thống lĩnh binh quyền, sau đó soạn vị thành vua.

Tâm trạng Archi trầm xuống, chìm vào vực sâu bóng tối, tay chân run rẩy không khống chế được.

Gã lại có thể tự mình đến, là vì bắt hoàng tử Saichi, hay...

Cũng vì mượn Đoàn quân Quỷ cát?

Yage làm sao vượt qua sa mạc, đi vào suối Trăng non trăm ngàn năm qua hiếm có người gặp được, Archi nhìn con chim ưng trên tay đối phương, cũng đã hiểu hết, Rinehart là thủ hạ của gã.

Rinehart biết hoàng tử ở trong tiệm của mình, lại không lập tức bắt giữ giao cho chủ nhân, có lẽ chính là vì biết ngốc đối với hoàng tử là nói gì nghe nấy, nếu muốn tìm đến Cung điện cát vàng, cũng chỉ có thể xuống tay từ đây, mà hắn lại cứ ngu ngốc như vậy.

Trong lòng Archi hoảng loạn, sợ hãi như dây băng từ chân núi hướng lên, từng vòng từng vòng quấn lấy, không ngờ, không ngờ lúc sắp tới địa điểm mục tiêu, cơn ác mộng đáng sợ nhất lại ngăn trở trước mặt.

Không, bất kể thế nào, tuyệt đối không thể để Yage được toại nguyện.

Hít sâu mấy hơi, cưỡng chế sợ hãi, hắn nghĩ hắn hiện tại có thể làm gì?

Từ trên gò cát bước nhanh xuống, tâm thần không yên cộng thêm nỗi sợ vừa rồi, hắn tay chân mềm nhũn, lảo đảo lảo đảo, ngã nhào xốc lên một mảnh cát bụi, phát ra tiếng vang lạnh lạnh ù ù ong ong, làm hắn càng thêm kinh hoàng, sợ sẽ bị binh lính ở cồn cát đằng kia phát hiện.

Chật vật té ngã, sức lực một lần nữa trở lại trên người, hắn quay về bên kẻ ngủ say.

“ Ngốc, ngốc, tỉnh dậy!” Hắn dùng sức lay người trong mền.

“Vợ... Còn muốn chơi cát à...” Mở nửa con mắt, thấy Archi đầu cổ mặt mày toàn là cát, ngốc phát âm không rõ.

“ Mau, đi theo ta!” Dùng sức kéo ngốc lên từ trong mền, cái này mất sức chín trâu hai hổ.

Kéo ngốc lạng lẽ quay về nơi đóng trại, người thương đội tối hôm qua say rượu, hiện giờ còn ngủ rất say, ngoại lệ duy nhất chính là ngài Rinehart, gã đứng đó mặt hướng phía đông, con chim ưng thường sừng sững trên bao da cổ tay trái lại không thấy bóng dáng.

Ngày trước, nếu Archi thấy cảnh tượng này, nhiều lắm cho rằng Rinehart thả chim săn thú nhỏ, nhưng hiện tại hắn đã biết chân tướng.

Rón ra rón rén bí mật quay về lều của mình, ngốc còn tưởng rằng vợ tính trẻ con vẫn chưa dứt được, xốc lại tinh thần cùng chơi.

“ Đi cướp hai con lạc đà chạy nhanh nhất, đừng quên mang lương thực nước uống.” Archi cân nhắc khả năng của hắn cùng ngốc, phân phối công việc. “Ta canh chừng.”

“Hả, tại sao?”

“ Nghe ta nói, những người này là đồ khốn nạn, đừng dẫn bọn hần đến Cung điện cát vàng.” Archi lúc này lưỡi phí vô mồm giải thích, dăm ba câu cắt bỏ nghi vấn của ngốc.

Chỗ tốt của việc có một ông chồng ngốc biết nghe lời là: muốn y làm chuyện gì cho mình sẽ không cần phải dài dòng, chỉ cần là vợ cần dặn, đều sẽ làm theo.

Ngốc đùa nghịch súc vật có bài bản, lạc đà vừa tỉnh dậy sẽ phát ra tiếng hô trầm thấp, trong ốc đảo tĩnh lặng lúc này, tiếng kêu thậm chí có thể truyền tới ngoài hai dặm, cho nên y quần miêng lạc đà lại, nhẹ dắt đến bên cạnh Archi, trực tiếp kéo đầu lạc đà thấp xuống, hai người một bước đạp lên cổ rồi cười, sau đó chạy nhanh không quay đầu lại.

Trong dự kiến, không xa phía sau nổi lên tiếng xôn xao, ngài Rinehart lớn tiếng gọi bọn họ trở về.

Sao có thể trở về?

Ngốc vẫn không hiểu chút gì về hành động đột ngột của Archi, ở trên lưng lạc đà kêu hỏi. “Vợ, tại sao phải chạy? Không phải đáp ứng dẫn bọn họ đi sao...”

“ Người đó không trung thực!” Archi cắn hận trả lời. “Hần mưu đồ gây rối ta!”

Archi là nói Rinehart bán đứng hành tung hoàng tử, hơn nữa dẫn đường Yage, nhưng nghe vào trong tai ngốc lại thành Rinehart có chủ ý với vợ y, muốn chém đao cướp vợ.

Tức giận, cực kỳ tức giận, ngốc rống to muốn nhổ núi. “Ta phải tìm hần tính sổ a a a a a a ——”

Rống xong lập tức muốn quay lạc đà lại trở về chỗ cắm trại, y muốn giết người.

“ Người muốn chết phải không? Người chết rồi một mình ta biết làm sao đây?” Archi vừa tức vừa vội la y.

Tuy từng thấy bộ dạng ngốc vạn địch không sợ, nhưng Archi càng biết rõ Yage lợi hại đến bao nhiêu, người đó có thể tay không giết sư tử, là kiểu người độc ác lại nhanh nhẹn dũng mãnh, binh lính tự tay huấn luyện lại có kỹ năng hoàn mỹ, trong Hành lang Cẩm thạch xanh, không nước nào có thể ngăn cản.

Hoàng tử hiện tại chỉ còn lại một mình ngốc bên người, hần không chịu nổi đau khổ mất đi đối phương.

Ngốc nghe ra sự ỷ lại đối với mình trong lời vợ, trong lòng nóng lên, vút Rinehart ra sau đầu, ha ha cười nói. “Vậy chúng ta tự mình quay về Cung điện cát vàng đi!”

“Ừ.” Archi gạt đầu, nhớ ngốc từng nói, Thung lũng Bóng ma cách nơi đây chỉ một ngày đi đường, nước và đồ ăn hần là đủ chống được đến đó, còn cái sau đó, gặp phải mới biết được.

Hai người cười lạc đà, leo lên những sườn đồi cát, sườn đồi hình dạng sắc như dao, lạc đà khỏe mạnh nhất sau một trận bốn ba cũng mỗi một, mặt trời giữa trưa bắt đầu đốt người, lạc đà cũng chần chừ không quyết, ngốc đề nghị dừng bước, hai người có thể nghỉ ngơi dưới bóng lạc đà.

Archi đương nhiên mệt mỏi, vừa suy nhược vừa choáng váng, miêng khát đến độ ngay cả nuốt nước bọt cũng thấy khó khăn, tới tai cũng mất đi thính giác bình thường, chỉ muốn từ bỏ mọi thứ, ngã xuống mặt cát nóng bỏng.

Ngóng ra sau từ trên lưng lạc đà, lại kinh hoàng thấy một mảnh bụi mù màu vàng cuộn cuộn bay lên ở phương đông, vừa nhìn liền biết đó là cát bụi do chân thú đạp ra, một số đồng người ngựa đang khí thế hùng hùng ập đến phía họ...

Ngốc đưa tay che nắng trên mắt, ngóng ra sau khó hiểu hỏi. “Ồ đâu ra nhiều người như vậy? Vợ không thích họ, ta tổng cổ đi cho...”

“ Yage, Yage đuổi đến!” Archi mặt đã tái nhợt lại càng trắng hơn. “Mau, phải tìm được Cung điện cát vàng trước hần một bước.”

Nói xong lại lập tức quát lạc đà đi nhanh, ngốc thấy thế cũng chỉ biết đi theo.

Dọc đường, Archi vẫn bảo trì cảnh giác, năm khi mười thì ngóng ra sau, khó khăn lắm mới thấy cát bụi truy binh phía sau hắt lên đã không còn nữa, phía trước, trên nền hoàng hôn úp lên đường chân trời xuất hiện sự vật kỳ quái.

Là tháp và tường vậy, trên cột trụ phế tích lộ ra dấu vết thời gian cản gặm, dù đã không nhìn ra phồn hoa lóng lánh ban đầu, nhưng tàn tích vẫn sừng sững đứng vững như quái thú ngủ đông dưới cát, đột ngột vươn vút to hung tợn, đợi bắt được linh hồn bất an du đãng trên đồi cát.

Trông thấy đã khiếp sợ, lại không thể không khiến người ta cảm khái, như giai nhân tuổi xế chiều...

“Ảo ảnh?” Archi thì thào tự hỏi, sau khi tiến vào sa mạc, chỗ mắt thấy thường như thật như giả, hẳn không thể không hoài nghi.

“Thung lũng Bóng ma, vợ không phải vẫn muốn tới sao?” Ngốc trả lời nghi hoặc của hắn.

“Nơi này?” Archi kinh hãi.

Thung lũng Bóng ma, chỗ ác linh ẩn hiện, bị hình dung thành chốn đồng nghĩa với tử vong, liền ở ngay phía trước, hoàng tử thật sự hơi chùn bước.

“Vợ?” Ngốc nhắc nhở. “Trời sắp tối rồi, chúng ta đi vào trong đó cắm trại không? Người sợ à? Đừng sợ, bên trong ta rất rành! Cũng không có gì cả.”

“Thật... Thật sự không có cái gì?” Archi hỏi thử. “Không phải gọi là Thung lũng Bóng ma sao?”

“Ồ, đây là tên mới, một ngàn năm trước còn gọi là thành Moye.” Ngốc nghĩ nghĩ gì đó, tức tối nói. “Người trong thành quá kiêu ngạo, thành trì bị hóa thành phế tích cũng đáng đời, hừ!”

“...Nơi này chính là Moye? Vì lừa dối thần sa mạc nên bị diệt vong?” Archi nhớ đã từng tán gẫu đề tài này với ngốc.

“Đúng vậy.” Ngốc vẽ mặt đúng là như thế, lại nói. “Vợ không cần lo lắng, trong Thung lũng Bóng ma, bất cứ chuyện gì cũng do ta định đoạt!”

10. Chương 10

Càng tiếp cận thành cổ sụp đổ, càng như có áp lực ngạt thở ập đến, gió khô nóng xoay quanh bốn phía, ngay cả lạc đà cũng biểu lộ điệu bộ không muốn đi tới, sống chết quỳ xuống đất cầu kinh.

Ngốc thô bạo trừng mắt hai con lạc đà, còn lẩm nhẩm nói chút gì, hai lạc đà mới dùng cách đi lên mấy bước lùi về sau một bước mà đi tới, tốc độ này quá chậm, hai người cuối cùng quyết định xuống đi bộ cho xong đoạn đường ngắn này.

Đi tới, tiếng hú the thé rầm rĩ rống ra từ bên trong thành cổ, Archi run lên, chân nhũn ra sụp xuống đất, hai con lạc đà lại chạy đi như điên, trong nháy mắt chạy không còn bóng dáng.

“Đó... Đó là gì.... Ác linh?” Sợ hãi vô danh tràn đầy trong mắt và trên mặt hoàng tử.

Ngốc cười đến mắt cũng nheo lại, ha ha, bộ dạng vợ bị dọa quá đáng yêu, bắt quá cát vẫn tán ra nhiệt lượng từ ban ngày, sợ vợ bị phỏng, y vội vàng qua bế người lên, còn vỗ vỗ lưng trấn an.

“Đừng sợ, đừng sợ...” Vợ rất ngoan.

“Nhưng, lạc đà chạy.” Dựa vào ngực y thấp giọng nói.

“Không sao, không sao...” Vợ như chim nhỏ nép vào người, thật tuyệt.

“Thực phẩm quần áo đều ở trên người chúng, người nói xem đêm nay chúng ta làm sao qua?” Vợ rất ngoan rất tuyệt lại ngửa đầu mắng.

“À, à, cái này...” Ngốc ngậy người một hồi lâu rồi nói. “Ta nhớ bên trong thung lũng có suối nước... Vợ đừng lo lắng! Sẽ không để người rét lạnh.”

Nghe có nước, Archi thả lỏng, ba chân bốn cẳng nhảy xuống từ trên người ngốc, bắt quá âm thanh bên trong thành truyền đến vừa rồi quá mức quý dị, hần vẫn đang do dự, vào hay không vào? Trời sắp tối rồi, ai biết sau khi đêm xuống, Thung lũng Bóng ma sẽ có ác quỷ gì xuất hiện?

Nghĩ đi nghĩ lại, không ra được chủ ý, lúc này gió lốc đột ngột nổi lên, thoáng chốc trời đất âm u cát bay bụi xoáy, đủ loại âm thanh kỳ quái dốc toàn lực lượng như có sinh mệnh, tàn sát bừa bãi thính giác hai người.

Archi theo bản năng ôm chặt ngốc, lại bắt đầu run lên, hần không phải một kẻ nhát gan, lúc bị binh lính bao vây ở hoàng cung Bageke, hần có thể ôm quyết tâm phải chết chống lại, nhưng hiện tại hần lại sợ hãi từ nội tâm, thật sự, vì âm thanh này quá mức...

Không thể hình dung, đó là tiếng quỷ khóc thần sầu chỉ ác ma mới có thể tạo ra, đủ loại âm thanh phức tạp, có lẽ kêu ngựa hí, sư tử rống, thậm chí là tiếng cãi vã gào thét như trong thành thị sầm uất, tóm lại, mỗi âm thanh đều đâm vào chỗ mẫn cảm nhất sâu trong thần kinh con người.

Thành Moye ngàn năm trước chết đi, rồi cuộc trở thành một dạng tồn tại thê lương kinh dị thế nào?

“Vợ, đi thôi, đi thôi! Người xem trời đã tối rồi, chúng ta đi tìm chỗ ngủ.” Ngốc to cao lại như một đứa trẻ vui vẻ, không sợ không kinh, tóm vợ kéo đi.

“Được...” Âm run trả lời, Archi nghĩ bất kể thế nào cũng phải vào, vì tìm kiếm Cung điện cát vàng mộng ảo.

Nói thật, nếu không có ngốc bầu bạn bên cạnh, hần có lẽ một bước cũng không đạp nổi vào Thung lũng Bóng ma này.

Thành cổ được bao phủ trong một mảnh u ám mênh mông, phía trên có mây đen đè trên đỉnh, bên trong thành lờ mờ, gào khóc thảm thiết, đủ dạng di tích bày ra bên ngoài, ngoài những thứ đó ra, không có vong linh lướt đi bên trong như truyền thuyết.

Âm thanh the thé thê lương như tiếng cười phụ nữ lướt qua, sau đó là âm thanh như tiếng nỉ non trẻ con khóc, Archi nhận không được nắm chặt tay ngốc, chặt như vậy, nếu không chân sẽ lại nhũn nữa.

“Vợ ghét những âm thanh đó à? Ta làm nó ngừng lại...” Ngốc nói xong, vung tay lên bầu trời, hô. “Đừng âm ỉ!”

Như đáp lại, âm thanh quả thực nhỏ đi, cuối cùng im lặng, ngay cả mây đen cũng tản ra, ánh trăng chiếu xuống, tầm nhìn quang đãng.

“Người...” Archi trợn mắt há hốc mồm, muốn hỏi ngốc làm sao làm được.

Bịch! Ngốc té lăn ra đất.

Archi chờ ngốc bò dậy, một lát sau cũng chưa thấy động tĩnh, hần kinh ngạc, ngồi xổm xuống lay lay người. “Này, này, dậy!”

Có thể là tiếng gọi của vợ yêu nổi lên tác dụng, ngốc tựa quây, chống hai tay đứng lên, Archi thấy y sắc mặt khác thường trước nay chưa từng có, lo lắng hỏi. “Người một sao?”

Ngốc có chút mờ mịt. “Đầu hơi choáng!”

Tức khắc, vẻ mặt y lại trở nên bình thường, chỉ phía trước. “Phía trước hần là có một suối phun nước, đó là nước ngọt, ta dẫn người qua!”

Rành đường dẫn vợ yêu rẽ đông rẽ tây, lách qua lách lại giữa nhà cửa sụp đổ, dưới chân là đủ dạng di vật của dân thành, vại lọ gốm vỡ và chén đĩa vỡ nát, mảnh ngọc bích rải rác khắp nơi, trong phế tích sắc đen lay động, hơi người cùng mùi ma đan xen.

Không phải ảo giác, gió phả nơi này căn bản là khí đen rét căm căm, theo nhịp bước đi vào, Archi có ảo giác tiến về phía thế giới của người chết.

Hắn phát hiện dị trạng của ngốc vẫn còn chưa dứt, bước chân rõ ràng có trở ngại, giống như hạt cát bên dưới lộ ra sức mạnh nào đó kiềm chế, làm mỗi lần cất bước đều như có xiềng chân nặng ngàn cân.

“Đừng đi... Người vẫn chưa khỏe.” Archi nói, cảm giác chẳng lành chợt tăng lên.

“Đây là bệnh cũ...” Ngốc nhớ lại. “Bởi vì ta không quá đầy đủ... Ừ, vừa rồi lại dùng sức mạnh, cho nên...”

“Cái gì không quá đầy đủ? Là nói người thiếu con mắt này sao?” Archi hỏi giòn.

“Đúng, à, đúng không...” Ngốc không quá chắc chắn.

Archi thật sự bị y chọc cười, lập tức nghiêng bả vai chuyển tư thế từ nương tựa y qua chống đỡ sức nặng đối phương.

Trong lòng ngốc mừng rỡ, đương nhiên cảm nhận được vợ càng ngày càng yêu mình, càng táo bạo ôm người ta, nếu không phải bước chân thật sự nặng, y sớm đã bay lên trời.

Vượt qua vài dãy tường gạch, nghe được tiếng nước rất nhỏ, tinh thần hai người đồng thời phấn chấn, lách qua đồng gạch ngói vụn, phía trước giống như chỗ chính giữa quảng trường, trong hồ đá hình tròn đầy nước, bọt khí đáy hồ tuôn trào cho thấy đây là một suối nước vẫn chảy.

“Có nước, thật sự có nước...” Archi không dám tin. “Nếu vẫn còn nước, tòa thành này lại trở thành hoang phế, đây thật sự bất hợp lý, chẳng lẽ thật sự là đại thần Thương Ưng tiêu diệt...”

“Đúng vậy, đúng vậy, con người đều như vậy, lúc đầu thái độ còn sùng kính, lâu dài liền sinh ra tâm tính kiêu ngạo, lại có thể lấy hương cỏ cây hạ đẳng tế thần, còn hương trầm thượng đẳng thì giữ lại để mình dùng, đương nhiên phải cho chút giáo huấn.” Ngốc nói đương nhiên.

Archi đỡ người đến bên cạnh suối nước, xác nhận nước này không có vấn đề, cùng ngốc hắt nước rửa mặt, nghĩ tới thần linh ác liệt kia trong giấc mộng.

“Nghe ra thần sa mạc lòng dạ rất hẹp hòi, nếu đã vậy, một trăm năm nay vương quốc Pima vẫn không đưa tới ‘Con Mắt Thương Ưng’ và cô dâu theo giao ước, tại sao hắn không đến giáng tai họa?”

Ngốc đuổi đuổi người, vừa uống nước vừa trả lời. “Vì đã đến giờ ngủ, sau đó, ta cũng muốn một người vợ...”

“Ta hỏi chính là thần sa mạc, không phải người.” Archi liếc.

“Người lại ngốc.” Ngốc nghiêm túc trả lời.

Hoàng tử tiếp tục xem thường, ngốc ở đâu ra tư cách nói hấn ngốc? Tức đến độ không muốn để ý đến y, chạy một ngày vừa đói vừa khát, không có đồ ăn ăn, cứ ừng ực uống nước lạnh rồi ngủ, ngày mai xuất phát đi tìm Cung điện cát vàng.

Đúng, theo lời ngốc là, kêu gọi Cung điện cát vàng...

Ngay lúc ngốc theo lệ tìm mọi cách dụ dỗ vợ xuống nước tắm rửa, bầu trời thối xuống một tiếng kêu cao vút ngắn ngủi, đó là tiếng kêu ác diệu, đáy lòng Archi cả kinh, ngẩng mạnh đầu nhìn, chim ưng Lola đang lướt như tia chớp trên không, lượn vòng trên đỉnh đầu họ.

Archi đầu tiên là mở to mắt, chỉ một thoáng đất chuyển trời xoay, tức khắc liền điềm tĩnh lại, biết đã không thể cứu vãn.

“... Bị đuổi theo...” Archi cười gượng nói với ngốc.

Không bao lâu sau, cát bụi bốc lên từ hướng đông thành hoang, đó là hướng kẻ địch truy đuổi tới, mà cát bụi, đương nhiên chính là ám chỉ mấy trăm binh sĩ cười lạc đà hành quân mà đến, tiếng chân càng lúc càng gần, cuối cùng dừng lại ngoài phé tích.

Đêm tối buông xuống, không thấy rõ người vây thành bên ngoài, chỉ có lạc đà thường xuyên gầm nhẹ, như cảnh báo hai người bên trong đừng làm bừa nữa.

Nghe thấy có người hỏi. “... Phải không...”

“ Nơi này thật sự là Thung lũng Bóng ma? Cái quỷ gì cũng không có. Rinehart, hai người kia có phải cố ý lòng vòng đánh lạc hướng không?” Âm thanh vang dội hữu lực vang lên.

Archi lập tức liền nhận ra người nói là tướng quân Yage, kẻ phản loạn giam lỏng hoàng thất Pima.

Rinehart trả lời. “Không, nơi này trên tất cả các bản đồ cũng chưa từng ghi lại, chắc chắn chính là Thung lũng Bóng ma, Lola cũng phát hiện họ, họ trốn ở bên trong.”

“ Thung lũng Bóng ma chỉ là hư danh, chẳng qua là một ngôi thành cổ. Để tránh sinh biến cổ, chúng ta lập tức vào lục soát, bắt người ra!”

Nghe Yage hạ lệnh, Archi sắc mặt đại biến, đột nhiên thúc ngực, gầm nhẹ. “Trốn mau! Tìm chỗ trốn!”

“ Ta cho rằng chỉ có ngài Rinehart mưu đồ gây rối vợ ta, sao lại thêm người nữa? Ta đi đánh họ.” Vén tay áo xắn lên, ngực muốn đi đánh lộn.

“ Không được!” Dem hết sức lực kéo người về, Archi vội khuyên. “Họ đông người, người ra mặt chết chắc. Không phải nói người rành chỗ này lắm sao? Tìm một nơi ẩn mật nhất...”

“ Vợ ghét nhìn thấy họ?” Ngốc hỏi.

“Ừ, hận họ không thể biến mất, ta...” Archi khê cần môi, nói ra lời từ đáy lòng. “Hận họ không thể chết đi...”

“ Ta sẽ hoàn thành tâm nguyện của người.” Giọng trầm lạnh lẽo đột nhiên nện mạnh vào không khí. “Chỉ cần người bảo...”

Archi kinh ngạc nhấc mày, nhìn một nét cười sâu xa khó hiểu trên khóe miệng đối phương, sát khí như ẩn như hiện, khí lạnh chợt lủi lên từ lưng, cảm thụ mãnh liệt làm hấn chấn động.

“ Thứ ngủ, hãy dậy!” Âm thanh hơi vang dội, ngốc lại thì thào nói với bốn phía trống không. “Sói hay chuột đáng ghét... Bất kể là gì... Quá ồn ào...”

Vùng đất tĩnh lặng đột ngột chấn động, tiếng hí vang lên, hơi bụi màu đỏ sậm bay lên như hơi nước sôi, rất nhanh, phé tích bị bao phủ trong bóng tối của một mảnh màu thịt sống.

Cát xám dưới chân đáp lời bay lên, từng lớp dâng cao, trộn lẫn cùng bụi mù màu đỏ tươi, trong hư không tựa như có bàn tay thần thánh, nhào nặn cát bụi thành hình, trong khoảng thời gian ngắn liền tạo ra mấy trăm mấy ngàn yêu ma quỷ quái.

Đều là những vong linh quái dị, lách qua hai người bọn Archi chạy vụt ra ngoài trong tiếng gió gào rú, đằng đằng sát khí, hết sức căng thẳng.

Ở ngoài phé tích bắt đầu một trận rối loạn, đám lạc đà bất an gầm nhẹ, tướng quân Yage dẫn đầu binh lính đang xâm nhập, đột nhiên phát giác trong phé tích cũng có kẻ địch, bụi đen che khuất tầm nhìn, không thấy rõ những thứ không phải nhân loại đó, binh lính thiện chiến dừng mãnh chỉ theo huấn luyện ngày trước, tấn công vào phía trong.

Rất nhanh, âm thanh quỷ khóc thần sầu chen lẫn tiếng kêu thảm thiết, lúc binh lính Pima thấy rõ kẻ địch rất khủng khiếp, cũng đã không còn kịp chết nhất.

“ Không được lui, kẻ lui về nước một đường chết!” Tướng quân Yage khàn cả giọng trong bóng tối.

Bắt đầu một trận tập kích quyết tử ban đêm.

Lúc ấy, Archi nhìn đám ma quỷ theo gió lạnh bi thảm đi qua bên cạnh, bản thân cũng phảng phất như bị đánh cho mất hồn, trợn mắt há hốc mồm đứng đấy.

Đó chính là vong linh trong Thung lũng Bóng ma trong truyền thuyết hay sao? Mùi thối rửa tử vong rải rác theo đường chúng đi qua, mùi đó làm Archi gần như phải ngất xỉu, sát lại bên ngực mới cảm thấy tốt hơn.

Hấn hiện tại có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ngốc, vong linh làm thế nào xuất hiện? Tại sao hồn ma hung ác cũng không tổn thương hai người bọn họ? Bộ dạng ngạo mạn của ngốc vừa rồi làm sao là diễn được?

Không biết hỏi từ đâu, đành phải cố gắng nhìn về mặt đối phương, muốn nhìn ra chút manh mối, lại chỉ thấy được gợn sóng không sợ hãi trong một con mắt.

Sau đó, đột ngột, sắc mặt ngốc ảm đạm xuống, xám trắng như người chết, y lao đảo một cái, toàn thân mất lực liền muốn ngã về phía trước.

Archi cái gì cũng chưa kịp nghĩ, theo thế, làm mình trở thành đệm thịt của y.

Rất nặng, gần như làm hấn tắt thở, thềm mắng thân người ngốc sao to cao như vậy.

Thềm mắng là thềm mắng, nhưng vẫn lo lắng nói. “Người lại khó chịu...”

“... Triệu hồi... Dùng nhiều sức mạnh hơn...” Hừ một tiếng, khàn giọng trả lời. “Không phải chuyện người nên hỏi...”

“Ta không nên hỏi? Người!” Archi bị y đè tới mức toàn thân phát đau, mình ân cần khó thấy lại bị cãi lại, nổi nóng lên, lại muốn mắng người.

Đột ngột đất xoay trời chuyển, cả thân thể bay lên không, hóa ra là ngốc đứng thẳng dậy, còn xách sau cổ áo hấn nhấc lên khiêng trên vai, đi đến một cổng vòm đã sụp một nửa.

“Ái ái, người, thân thể sao được? Thả ta xuống!” Archi giãy giụa, một nửa là sợ cho thân thể đối phương, một nửa là ghét bị khiêng như cái túi.

Ngốc mặc kệ người trên vai vịn vẹo, trầm lặng đi về phía trước, cách đó không xa, tiếng binh khí leng keng vang vang, thường xuyên truyền đến tiếng kêu thảm thiết, trên bầu trời mây đen cuộn cuộn, vị máu nồng nặc trong không khí...

Với Archi mà nói, ngốc trở nên xa lạ, nhưng cũng biết trời đất to lớn, chỉ có người này có thể dựa vào, mặc dù có chút kháng cự, vẫn muốn cố lấy dũng khí cùng tiến cùng lui, sau đó cũng không vùng vẫy, tùy ý ngốc muốn đi đâu thì đi đó.

Vượt qua cổng vòm, tiến vào một căn phòng to như hang động, nóc phòng thủng vừa phải dẫn vào chút ánh sáng, tranh được khảm trên mặt tường đã không nhìn ra hình dạng, những khối đá kê bọc quanh làm nên một đài lớn cao thấp không đều, nền vô cùng bằng phẳng, ở giữa có một bàn đá cẩm thạch loang lổ vết ố.

Phịch một tiếng, ngốc ném Archi lên bàn đá cẩm thạch, không chút thương tiếc, tính hoàng tử được chiều chuộng của Archi lại hừng hực cháy lên.

“Ngốc, người phát điên phải không?” Bị ném đúng thật là đau, nhịn không được mắng. “Ta phải giết người, giết chết người là xong, ta cũng không làm vợ người, ta...”

Hấn thở phì phì muốn đứng dậy, ngốc lại bổ nhào lên người hấn, đè hấn lại, nhìn xuống, con mắt màu hổ phách lạnh lùng lại tà mị ngạo mạn.

“... Biết chỗ này là nơi nào không? Ta rất vui lòng nói với người...” Ngốc cúi đầu liếm liếm mặt hoàng tử, tình sắc ái muội nói. “Đám dân ngu ngốc luôn vấy máu tể súc vật lên bàn đá này, bốc lên hương thơm lấy lòng ta...”

Archi mắt tròn trắng nhìn vết ố dưới móng, đoán nơi này là đàn tế thần.

“Vui hay không, nhận hay không... Chỉ ở một ý niệm của ta...” Liếm liếm môi, nhấn mạnh ý tàn nhẫn trong lời nói.

Về khác thường của ngốc cắt giảm cơn thịnh nộ của Archi, chuyển qua thành lo lắng.

“Người, người có phải bị vong hồn trong thung lũng nhập thân không?” Đây là đáp án duy nhất có được trong đầu hấn hiện giờ.

Tiếng cười nhẹ thản nhiên vang vọng bên vành tai người hỏi, người này cố ý, lấy hơi thở ấm áp gãi ngứa giác quan hoàng tử.

“Hiện tại ta đang vui vẻ.” Y hôn lên môi hoàng tử, lại nói. “Muốn nhận cô dâu của ta, tể phẩm của ta... Người...”

Động tác hôn thong thả, cánh môi nóng cháy lại để lộ chủ nhân bực bội đói khát đến cỡ nào.

Archi mở to mắt, không có tâm tình đáp lại, bây giờ là lúc thân thiết hay sao? Bên ngoài một đồng yêu ma quỷ quái đang hỗn chiến, ai biết tới hừng đông, vận mệnh đợi chờ là như thế nào?

Hắn cùng ngọc có thể sẽ bị vong linh nuốt chửng, cũng có thể sẽ bị quân của Yage bắt về, hành trình dừng bước ở đây.

“Người là một tế phẩm bị động, không biết làm sao lấy lòng thần...” Chàng trai ôm hoàng tử hơi trách giận.

“Người quá đáng.” Hắn cũng tức giận.

“Không ai có thể làm trái ta.” Con mắt lấp lánh, không lạnh không nóng, y nói. “Cô dâu của ta cũng không thể.”

Nụ hôn ẩm nóng một lần nữa giằng co đánh nhau, đoạt đi kháng nghị của người trong ngực, quần áo Archi bị lỗ măng trút sạch, chàng trai biến đổi tính cách lấy bàn tay tự do qua lại trên làn da màu vàng mật, thông thả như ước chừng mức độ để xứng đáng với phân lượng người này.

Thân thể bị ép xuống đá cẩm thạch lạnh lẽo, càng có thể cảm thấy bàn tay khô nóng đốt lên ngọn lửa, bị tước đoạt quyền nói như trừng phạt, không cho kháng nghị, thậm chí là than vãn.

Archi biết ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến, trái tim sớm đã rơi vào tay người này, báo đáp thân thể cũng không phải vấn đề, nhưng không nên vào lúc này, thời gian địa điểm đều không thích hợp, ngay sau đó hắn hỗn loạn muốn đẩy người ra, nhưng đẩy không ra được.

Người này ôm quá chặt, lực quá mạnh, hai tay làm thành một ngục tù không có kẽ hở, làm phạm nhân trốn không thoát được, chỉ có thể tùy ý bị xâm lăng.

Archi không thể làm gì, cũng cảm thấy vô lực trước nay chưa từng có. Trong hoàng cung Bageke, hắn vẫn có thể ra sức liều đánh, dưới đường hầm thần điện Pima, hắn sống chết chạy ra, nhưng hiện tại, hắn cảm thấy vô lực thật sự, giống như một con bọ rơi vào mạng nhện, trở mắt nhìn nhện đến, cho nụ hôn cắn nuốt tử vong.

Tại sao ngọc luôn ôn hòa nghe lời lại biến thành như vậy? Trở nên không có biểu tình, trở nên rét lạnh, trở nên không coi ai ra gì, lại nắm tất cả mọi thứ của hắn trong tay.

Nắm trong tay thân thể hắn, cường chế vuốt ve khắp nơi, hôn hết những nơi miệng y có thể chạm được, thậm chí là cắn gặm không lưu tình, chần không thể chần, lui chẳng thể lui.

“Đau...” Kẽ bá đạo làm hoàng tử hô ra chữ này.

Phía trên truyền đến tiếng cười lạnh như đáp lại, hình thành đối lập với hỏa nhiệt căng to nơi nào đó, hỏa nhiệt như vậy là lưỡi dao, đâm vào trong cơ thể ẩm nóng, đối lấy tiếng rên cực đau của hoàng tử, nước mắt chảy ra, nhanh chóng bị đối phương liếm khô.

Cứ bị chiếm hữu trên bàn đá như vậy, Archi mất đi sức lực toàn thân, người phía trên đùa nghịch hắn thế nào, hắn cũng bị động lắc lư, từ tay đến chân đều bị tùy ý suông sã, thừa nhận hết va chạm kịch liệt hết lần này đến lần khác, ngay cả phần trong cơ thể cũng nằm trong phạm vi xâm lược của y.

Archi không rõ, người này rốt cuộc là xâm phạm bạo ngược hắn, hay... Thương tiếc yêu thương?

Rất lâu, rất lâu, lâu đến độ đầu óc mơ màng căng trướng, chỉ biết một mực ở trong ngực người này, đi trước không được, lui sau cũng không đường, hắn đã không còn là hoàng tử, không phải Archi, mà là vật sở hữu của người này, hoặc, trở thành một phần của y.

Giống như cừu non trên đàn tế, hợp với máu và thịt, trở thành tiệc đãi trong bụng thần linh.

Trời hơi sáng. Archi nằm ngửa, kẻ cao lớn thì phủ trên người hắn, dù đang ngủ say, tay chân vẫn vươn ra mãnh liệt áp chế hắn.

Hoàng tử không thích yếu thế chảy xuống nước mắt, rất uất ức, nhớ tới đau đớn thấu xương tối hôm qua, hắn tức giận tràn ngực, nâng tay lên thô bạo nắm lấy người phía trên.

“Đau chết, người làm ta rất đau...” Dùng sức, dùng sức nhéo.

Kỳ quái chính là, bất kể hấn ngắt nhéo ra sao, giày vò đến độ da thịt cũng thâm tím, ngốc vẫn ngủ thẳng cẳng một chút động tĩnh cũng không có.

Bốn phía đều ngập tràn lặng lẽ, không gian vô cùng yên tĩnh như vậy khiến người ta càng dằng dề kinh hoàng thất thố, thậm chí miên man suy nghĩ.

“Ngốc! Ngốc!” Archi bắt đầu dùng sức lay người phía trên. “Ta không mắng, ngươi mau tỉnh lại!”

Không tỉnh, không trả lời, thậm chí ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe được.

Hồi tưởng tới hôm qua, ngốc như liều mạng đòi lấy tình sự với mình, sức lực hưng tận quả thực muốn ăn hấn vào trong bụng, kết quả của việc không tiết chế là Archi cắn răng chịu đựng, bên dưới ướt sũng, dịch nóng liên tục đổ vào, không ngừng không nghỉ.

Rất lâu rất lâu sau đó, động tác lay động chậm lại, dao nóng rút chạy, kết thúc một trận khổ hình hoan ái.

Gần như đồng thời, tiếng quỷ hú bên ngoài đột nhiên dừng lại, gió êm sóng lặng, Archi lại không rảnh để ý tới những thứ khác thường này, hấn mệt mỏi ngủ say theo ngốc, cho đến khi bị đau tỉnh vừa rồi.

Ngốc nhắm chặt mắt, sắc mặt thật sự khó coi, môi trắng một chút huyết sắc cũng không có, thân thể lại lạnh, lạnh như người chết.

Nội tâm Archi bắt đầu lạnh, lập tức xem thử hơi thở y, còn tốt, tuy mỏng manh, nhưng vẫn duy trì tần suất một hít một thở, chỉ là tần suất kia cực chậm, chậm hơn người bình thường ba bốn lần.

Tiếp tục như vậy không phải biện pháp, tình hình bên ngoài cũng không biết thế nào... Archi liền ra sức đẩy kẻ trên người ra, cái này phải dùng sức, đau nhức từ xương cùng lan tràn về phía vai lưng, thân thể đau đớn như bị sét đánh.

Nín thở chờ đau đớn này qua đi, sau đó cắn răng. “Ngốc, ta nhất định phải giết ngươi!”

Nghĩ biện pháp đứng lên, mặt lại đỏ phẫn nộ, giữa móng dính dính, chất lỏng bị động tác hấn mang ra, rất nhiều rất nhiều, ướt một phạm vi nhỏ trên sàn cẩm thạch lạnh lẽo, giữa bụng mình cũng rải rác chất nhầy, hoan ái sinh đau đớn vẫn kích động tình dục của hấn.

“Ngươi làm hại... Ngươi làm hại... Hấn chết ngươi...” Bất giác ghen lời.

Kéo áo ngốc lên lau như rửa thù, vừa lau vừa mắng, mắng xong, lau khô, giữa ngón ngơ lại ướt mắt.

Từ lúc quen biết ngốc tới nay, có lần nào thật sự hận y đâu? Ngược lại là y lại y tới hết thuốc chữa.

“..... Vợ đừng khóc.....” Đột ngột, ngốc lẩm bẩm phát ra âm thanh.

“Ngốc, ngươi tỉnh? Dậy, mau dậy!” Mừng rỡ, tâm tình lập tức bay lên.

Mắt ngốc căn bản không mở, sau khi nói ra lời như nói mê kia lại ngủ say, Archi vừa đẩy vừa kéo, vẫn không kêu tỉnh được, mệt đến mức bản thân một thân mồ hôi, còn chọc đến đau đớn dao cắt giữa đùi.

Quên đi, Archi cuối cùng quyết định, phải ra ngoài xem tình hình, trời hình như sắp sáng, gió cũng dừng, đây nền sàn là một lớp cát thật dày, đoàn quân bóng tối dường như đã trở lại dưới lòng đất, có lẽ, hấn lạc quan nghĩ: hai bên chết cả rồi.

Bước dài ra ngoài, bước chân nặng ngàn cân, suy diễn kịch liệt khiến hấn đầu choáng mắt hoa, đổ mồ hôi đầm đìa, mỗi bước đi làm sâu hơn quyết tâm chung quy phải lóc xương ngốc.

Rốt cuộc đi tới bên cạnh hồ, mắt nhìn bốn phía, im lặng, phé tích hiện ra bộ dạng phé tích nên có, hấn mức nước uống, lúc đang uống lại nghe thấy tiếng người, hoảng sợ dừng lại.

Âm thanh mệt mỏi theo gió bay đến, lúc ẩn lúc hiện, hấn lại nhận ra là giọng tướng quân Yage.

“..... Vong linh nửa đêm đột ngột rút lui biến mất... Ân điển của đại thần... Hiện tại trời đã sáng... Đi bắt người...”

Ma quỷ nửa đêm rút lui? Đúng rồi, Archi nhớ lại, đêm qua, ngay lúc hấn cùng ngốc quá mệt ôm nhau ngủ, bên ngoài yên tĩnh, cái này, lui cũng lui không đúng lúc! Tốt xấu gì cũng giết tướng quân Yage rồi hãy lui chứ!

Hiện tại nên làm gì? Da đầu run lên, Yage chưa chết, ngược lại muốn bắt hấn cùng ngốc, không, chỉ bắt thôi còn được, nhưng sợ rằng ngốc sẽ bị giết...

Tiếng quát tiếp tục bay tới, Yage kêu binh lính còn sót lại tiến vào, giọng điệu nghiêm khắc, hình như bọn lính tràn đầy lương lực, không dám tùy tiện bước vào trong phế tích.

Archi quay đầu lại chạy, nói là chạy, thật ra là bước đi khổ sở, nhưng hấn không dám trì hoãn, khắp khiêng đến bên cạnh ngốc ngồi xuống, người nọ vẫn ngủ như chết, hấn cuống quýt dùng sức lay, lay không tỉnh được.

“Làm sao đây? Làm sao đây? Họ, họ vào đến rồi...” Sự chán nản bóp chặt trái tim.

Suy nghĩ hỗn loạn, lại không thể ngồi chờ chết, Archi đẩy ngốc đến một góc, che khuất thân hình cao lớn của y, đây phí hết toàn bộ sức lực của hấn, sau đó cởi túi da nhỏ trước ngực xuống, đặt vào tay ngốc.

“Ngốc, nghe ta nói!” Hạ mắt, ôn hòa. “Ta dẫn họ quay về vương quốc Pima, chờ người tỉnh, thay ta tiếp tục hành trình dang dở, Cung điện cát vàng.”

Lông mi ngốc khẽ động đậy.

“Tìm được, dùng ‘Con Mắt Thương Ưng’ này...” Võ vố túi da nhỏ, Archi nói tiếp. “Cầu thần sa mạc ban cho người khả năng chỉ huy Đoàn quân Quý cát, đến vương quốc Pima cứu ta, ta sẽ theo giao ước, tìm cô dâu đẹp nhất đưa cho hấn, biết chưa?”

Nói xong, hấn cũng hiểu đây rất mù mờ, có thể tìm được Cung điện cát vàng hay không là một chuyện, tìm được rồi, thần sa mạc có thể rộng rãi giúp đỡ cho không lại là một chuyện khác, hiện giờ, chỉ cần có thể bảo vệ một cái mạng của ngốc là đủ rồi.

Hiện tại, đến phiên ngốc còn quan trọng hơn mạng mình.

11. Chương 11

Tướng quân Yage vừa cười lạc đà đi mấy bước vào phế tích, liền thấy hoàng tử Saichi nghiêng ngã lão đảo đi ra.

Hoàng tử cả người chật vật muôn dạng, quần áo vải bố thô ráp bị xé rách nhiều chỗ, trên tay chân còn có vết bầm lớn nhỏ không đồng đều, chỉ gương mặt là không bị thương, mỏng đẹp thanh nhã như dĩ vãng.

“Bắt!” Yage bảo lính hai bên, nheo mắt hỏi Rinehart bên cạnh. “Không phải còn một kẻ nữa sao?”

Rinehart trả lời. “Nhóc ngốc kia có chút bản lĩnh, sợ đã chạy thoát.”

Mấy binh lính tiến lên chế ngự Archi, người nọ không phản kháng, lạnh nhạt nhìn, mấy trăm binh sĩ do tướng quân Yage dẫn đầu chỉ sót lại mấy chục, còn lại tử trạng thê thảm ngã ngoài phế tích, trong không khí nồng nặc mùi máu và xác chết, lạc đà sống sót run sợ hí lên, không an phận chỉ muốn rời khỏi nơi đây.

Yage cũng không tốt được bao nhiêu, chiến y tàn tạ gương mặt mệt mỏi, nhưng vẫn duy trì tư thế uy nghiêm, thẳng lưng ngồi ngay ngắn trên lạc đà. Còn Rinehart, áo trắng trên người nhiễm máu, chìm ửng như hình với bóng với gã thì mất dạng.

Yage chú ý thấy hoàng tử bình tĩnh hơn trong tương tượng, quan sát một hồi, mở miệng hỏi. “Ta nghe nói người kia liều chết cứu người ra từ hoàng cung Bageke, hấn trung thành như vậy, tuyệt đối sẽ không bỏ người mà đi... Hấn đâu?”

Archi đỏ mắt, lớn tiếng đáp. “Hắn đã chết, bị vong hồn trong thung lũng cắn nuốt! Là mạng chó các người tốt, nếu không hiện tại người có thể ở đây làm càn với ta sao?”

Rinehart sầu lo nói. “Cái này thật hỏng, không có thằng nhóc kia, ai dẫn chúng ta đi tìm Cung điện cát vàng? Chẳng lẽ thất bại trong gang tấc ở Thung lũng Bóng ma này?”

Mày Yage không giãn ra, lại nhanh chóng điềm tĩnh, kêu binh lính lục soát thân thể Archi, nhưng cái gì cũng không tìm được.

“Con Mất Thương Ưng” đâu?” Gã có chút ưu phiền. “Nếu trên người hoàng tử không có viên đá quý kia, sao lại tới tìm Cung điện cát vàng?”

Archi quay đầu, tức giận không đáp.

“Hoàng tử có lẽ quên, quốc vương vẫn còn trong tay ta, chỉ cần ra lệnh một tiếng, bất cứ lúc nào cũng có thể làm cho họ chết...” Tướng quân uy hiếp.

“Ta bắt quá là đánh cược một phen, dù không có đá quý, có lẽ có thể nhìn thấy thần linh, xin hắn rủ lòng thương...” Archi cúi đầu nói. “Đá quý không ở trên người ta, còn giấu trong thần điện vương quốc Pima, chưa mang ra!”

“Ở chỗ nào trong thần điện?”

Nắng sớm xông vào trong mắt, hoàng tử đáp. “Để ta xác nhận người thân bình an, ta liền nói với người.”

Tướng quân Yage đang cân nhắc, đem qua bị vong hồn Thung lũng Bóng ma tập kích, bên mình tổn thất nặng nề, quân còn lại tinh thần tan rã. Không dám bước tiếp nữa, người duy nhất có thể dẫn đường cũng đã chết, như vậy không thể tiếp tục đi tìm Cung điện cát vàng.

Biết vị trí Thung lũng Bóng ma, cách thành công cũng chỉ một bước xa, không bằng trước về vương quốc Pima, lấy được đá quý, tìm cô gái đẹp nhất, huấn luyện lại một đám quân đội dũng mãnh hơn rồi trở về Thung lũng Bóng ma, kêu gọi thần sa mạc.

Không chắc chắn tung tích “Con Mất Thương Ưng” mà hoàng tử nói có gian dối hay không, bất quá tình thế mạnh hơn người, một nhà quốc vương cũng đã là tù binh của gã, đá quý sớm hay muộn cũng sẽ bị nhổ ra.

Chủ ý đã định, tướng quân dẫn tàn chịu khổ thất bại và một tù binh, đi dọc theo rìa sa mạc tránh Bageke trở về vương quốc Pima.

Người bị bỏ lại trong Thung lũng Bóng ma —— gốc ——, khi vợ bị mang đi vẫn còn ngủ say, nắng lên trắng xuống mấy lần, y rốt cuộc tỉnh lại.

Bốn phía trống không tịch liêu, người nên ở bên cạnh lại không thấy đâu, y bất mãn nhăn chặt mày, cực kỳ tức giận, đột nhiên nhớ ra người kia từng ghé vào tai y dặn dò gì đó.

Đối chiếu với cảm giác xa lạ trong tay, đó là túi da đựng một vật rắn chắc, trút vật bên trong ra, một viên đá quý màu hổ phách lóe sáng không phân cao thấp với một con mắt y, y hứng thú tràn trề.

Cười, bóc miếng che mắt trên mặt, trong hốc mắt trống rỗng không có gì, khuôn mặt uy nghiêm thoáng chốc trở nên kinh dị.

Lắp viên đá vào lại hốc mắt trống không, thân thể gốc nháy mắt rực rỡ ánh sáng, sương mù trắng toát dày đặc quần quanh y, làm y nhìn có vẻ vô cùng thần thánh, thánh khiết như thần linh.

Ra khỏi Thung lũng Bóng ma, nghênh đón y chính là một ốc đảo cỏ cây tươi tốt, đó là ốc đảo vĩnh hằng trong truyền thuyết, gió mát vồn thổi hân hoan vui sướng, biết thống lĩnh đã trở về.

Y tao nhả vung tay lên, hướng lên không trung ra lệnh gì đó.

“Cung điện cát vàng của ta ——”

Trong hoàng cung vương quốc Pima, thần điện cao cao phía trên nền đá, phù điêu và tranh tường tinh xảo trang trí ở cửa hiên cao lớn giữa cột trụ lập thể, chủ thần được thờ cúng trong điện chính là thần sa mạc Thương Ưng.

Trước thần điện là một quảng trường lớn, quay về phía tây, chạng vạng mỗi ngày có thể nhìn thấy biển cát chìm trong huyết sắc đỏ tươi bên kia đường chân trời phía xa, cũng là hướng Cung điện cát vàng của thần sa mạc.

Trên quảng trường lớn, cấm vệ quân cầm đao xếp hàng, trong thần điện, hoàng tử cùng người nhà đoàn tụ sau xa cách, tân quốc vương Yage cùng thị vệ đứng ở một bên mặt không chút biểu tình, cẩn thận nghe họ nói chuyện.

Bị giam cầm quá lâu, quốc vương, hoàng hậu và công chúa thể xác tinh thần đều lao lực quá độ, bất quá Yage coi như có lương tâm, vẫn chưa ngược đãi những người này, có lẽ sợ truyền ra cái cố ngược đãi hoàng thất, sẽ khiến cho chính trị và lòng dân náo động, gã chính là muốn tiếp nhận vương quyền trong hòa bình.

“Phụ vương, xin lỗi...” Vừa thấy mặt, Archi cúi đầu nói với quốc vương.

Quốc vương cũng hiểu, kết quả này nằm trong dự đoán, Cung điện cát vàng được gọi là hoàng cung mộng ảo, mấy ngàn năm qua mọi người tìm cứ tìm, may mắn gặp được lại không có mấy ai, chỉ tiếc là không thể cầu đại thần mượn quỹ quân tương trợ, hết hy vọng trở mình.

Nhìn con trai gầy yếu tiêu tụy, cả người chật vật không chịu nổi, thân thể thon dài gấm bọc tơ quần ngày xưa hiện giờ một thân vải thô nhẵn nhúm, khuôn mặt tuần tú đầy gió sương bụi bẩn. Có thể thấy được hành trình lần này làm hãn khổ đến bao nhiêu.

Ôm chặt con trai rơi lệ.

Tướng quân Yage không phải một người thích dài dòng, lúc này cắt ngang cuộc gặp mặt cả nhà quốc vương, lạnh giọng hỏi. “Nhìn thấy mặt rồi, hoàng tử Saichi, “Con Mất Thương Ưng” ở đâu?”

Phải tới chung quy sẽ tới, Archi hít sâu một hơi, chắn trước mặt người nhà, đáp. “Ta lừa người, “Con Mất Thương Ưng” quả thực bị ta mang đi, để lại trong Thung lũng Bóng ma, chờ đại thần cùng với vong hồn.”

Mày Yage xoắn lại, tức giận ẩn trong biểu tình khó lường, gã nghĩ nghĩ, hỏi “Người cho là còn cơ hội trở lại?”

“Tóm lại, người không xứng đáng gặp mặt đại thần trao đổi quỹ quân làm ra chuyện ác!” Hoàng tử thần nhiên đối mặt kết cục. “Người cứ giết ta đi, hoàng tử chính thống của vương quốc Pima chết rồi, người sẽ kế vị rất hiển nhiên.”

Tướng quân cười âm độc. “Hoàng tử ra ngoài cung một chuyến, đầu óc và lá gan cũng có tiến bộ, không sợ ta kéo toàn bộ hoàng thất chôn cùng người sao?”

“Công chúa Shata em ta được công nhận là người đẹp nhất Hành lang Cẩm thạch xanh, là người duy nhất có thể xứng đôi với đại thần.” Archi lạnh lùng nói. “Người còn cần nài làm cô dâu tể phẩm, hiến cho thần sa mạc, đổi lấy quyền chi phối quỹ quân đúng không?”

Đồng tử tướng quân Yage lóe sáng, đúng, mỹ mạo của công chúa Shata trong mắt gã là độc nhất vô nhị, nếu không định hiến cho thần linh, gã sớm đã cưới về, thân là phò mã, kế thừa vương quốc Pima càng hiển nhiên hơn.

“... Ta nhớ hoàng tử vẫn không quá tin vào sự tồn tại của đại thần, chê là chuyện vô căn cứ, ngoại trừ ăn khổ ở Bageke, chẳng lẽ hành trình còn đựng phải kỳ ngộ?” Yage đột ngột hỏi.

Kỳ ngộ? Đâu chỉ là kỳ ngộ? Archi quay đầu nhìn pho tượng đại thần trước thần điện, hình tượng này xuất hiện mấy lần trong mộng, thậm chí có ảo giác dọc theo đường đi, đại thần đều chở che cho hãn, đồng hành cùng với hãn.

Nhẹ trả lời. “Hãn có thật, ta biết.”

Đáp xong nhin không được bật cười, lại nhìn kỹ tượng thần, đột ngột cảm thấy pho tượng uy nghi tuần lãg như vậy rất quen thuộc, tựa như bóng người trong đầu vút mãi cũng không đi trong những ngày bị buộc đi đường.

Bóng người đó đã ăn sâu bén rễ trong lòng, như dây mây quấn leo trong cơ thể, tưởng tượng, dây mây liền thu chặt, làm hần phát run, làm hần ngọt ngào, ngay cả tử vong ở ngay phía trước cũng không thêm để ý.

“Hoàng tử Saichi, cho người một con đường sống cuối cùng.” Yage đề nghị. “Cùng ta trở về Thung lũng Bóng ma, người lấy “Con Mắt Thương Ưng” ra, chúng ta dâng lên công chúa, lấy quỹ quân trợ giúp, vương quốc Pima thống nhất Hành lang Cẩm thạch xanh, không cần sợ hãi dân tộc phía ngoài núi thần và sa mạc uy hiếp.”

Công chúa Shata ở một bên khóc lên, thần sa mạc nổi danh tính khí thất thường, như bão cát biến hóa khôn lường trong sa mạc, một khi gầm gừ cuộn cuộn nổi lên, có thể nháy mắt hủy đi một thành thị đang yên đang ổn, ai biết gã cho thần linh rốt cuộc là hạnh phúc hay bất hạnh?

Archi nghe em gái khóc, bản thân cũng không đành lòng, khoác lấy bả vai nàng an ủi, lại không biết kế tiếp phải làm như thế nào.

Nhìn bầu trời phía tây, tiếp qua một hai tiếng nữa là hoàng hôn, hần nghĩ: nhiều ngày như vậy rồi, ngốc đã tỉnh chưa? Sau khi tỉnh lại có theo lời mình dặn, đi tìm Cung điện cát vàng hay không? Thần sa mạc có làm khó y không?

Rõ ràng đã hứa hẹn vĩnh viễn không chia cách, kết quả lần này lại rời đi, vẫn cứ là mình.

Quay đầu lại nghĩ, với tính ngốc của ngốc, không chừng sẽ bất chấp tất cả chạy về vương quốc Pima tìm hần, nghĩ đến đây Archi vừa vui vừa buồn, thật là, từ khi sinh ra đến bây giờ, hần chưa từng đa sầu đa cảm nhiều như vậy.

Yage vẫn không đợi được câu trả lời, thấy sắc mặt hoàng tử thay đổi, gã ngược lại nghi hoặc, đang muốn bảo binh lính đưa hoàng tử đi nhà tù chịu chút đau khổ, thoáng chốc, cuồng phong nổi lên.

Họ ở trong thần điện, vốn không phải chịu ảnh hưởng, nhưng đám gió này kỳ quái, mang theo bão cát ập vào, tiếng gió bên ngoài lại rống giận như cơn lốc, khiến những người nghe thấy lạnh cả sống lưng, làm Yage ngưng động tác lại, bảo thị vệ bên cạnh nhìn bên ngoài xem coi có chuyện gì.

Thị vệ còn chưa ra, đội trưởng cấm vệ quân bên ngoài đã lỗ mãng chạy vào, kinh hãi chỉ ra phía ngoài, hình như là bị dọa quá mức, cổ họng ho mấy tiếng mới phát ra được âm thanh.

“Cát... Cát... Ma quỷ...”

Người đội trưởng này do một tay Yage huấn luyện ra, tính cách đặc biệt cẩn thận thấy nguy không sợ hãi, bây giờ sắc mặt lại bị dọa đến phát xanh, có thể thấy được bên ngoài chắc chắn xảy ra chuyện rợn cả người, ma quỷ? Hừ, có thể đáng sợ cỡ vong linh của Thung lũng Bóng ma sao? Nghĩ như vậy, Yage đi ra khỏi thần điện.

Cả nhà quốc vương đưa mắt nhìn nhau, hoàng tử lại cảm thấy tiếng gió này có vẻ rất quen, cái thứ đã nghe được trong Thung lũng Bóng ma, thê lương như quỷ khóc thần sầu, ngay sau đó hần cũng dời bước về phía trước, muốn theo ra thần điện, lại bị thị vệ chặn đường, đành phải đứng bên cửa điện ngóng ra.

Cảnh tượng vong linh xuất hiện trong thung lũng trình diễn lại ở ban ngày.

Mây bụi đỏ tươi từ phía tây sa mạc xông tới, thổi từng khối cát úp qua, trên vùng đất thấp ngoài quảng trường tức khắc trải ra một tầng cát thật dày, lại vun đắp cao lên, tầng tầng lớp lớp xếp chồng trên quảng trường trước thần điện.

Hạt cát có sinh mệnh kích phát mây mù màu đỏ, dần dần tụ thành khối, cát nặn ra khung xương hình người, cát mịn ngưng tụ thành áo giáp đá khoác lên, lại hóa thành khiên kiếm lấp lánh hàn quang, trong khoảng khắc, trong ngoài quảng trường bị mấy ngàn binh lính phi nhân loại chiếm đóng.

Về ngoài khủng khiếp làm binh sĩ đóng giữ bị dọa lui ra sau, tuy chưa ai từng tận mắt thấy, nhưng mỗi người đều biết, binh lính xương khô thể này chính là Đoàn quân Quỷ cát trong truyền thuyết.

Cả thủ đô Hamra vương quốc Pima bị mây đen che lấp, rất nhiều người thấy quỷ quân tập kết ngoài thần điện, già trẻ lớn bé bên trong thành hết thấy trốn trong nhà thì thảo cầu nguyện, biết thần giá lâm, có thể là thần linh muốn tới đòi cô dâu mà vương quốc Pima thiếu đã lâu không trả.

Mọi người đều biết, ngoại trừ công chúa Shata, không ai có thể đảm đương trọng trách này.

Archi ngơ ngác, đêm đó ở Thung lũng Bóng ma, vì bị mây đen che khuất nên không thấy rõ, nhưng hiện tại đối chiếu một chút, khẳng định, vong linh tự nhiên xuất hiện đêm đó, còn thay hẳn ngăn cản Yage vào bắt người, bộ dạng thật sự của chúng không phải giống như trước mắt sao?

Quỷ quân lúc ấy tại sao xuất hiện ở trong thung lũng? Sau khi ngẫm lại cảm thấy rất bình thường, chỗ đó dù sao cũng cách Cung điện cát vàng không xa, nhưng hiện tại vì sao đám quỷ quân này lại xâm nhập? Chẳng lẽ gốc thật sự không phụ giao phó, mang quỷ quân tới cứu hân?

Hắn thấp thỏm suy đoán, cho đến khi trên bầu trời xuất hiện một cảnh vật nào đó, chọc thủng sự lạc quan của hắn.

Trong gió xoáy hung tợn, trên đất trống cách thần điện một khoảng, gió bụi hỗn loạn, vật lớn thành hình, hình dáng một vật kiến trúc nguy nga lơ lửng trôi lên.

Gió dừng một cái rồi biến mất, nơi ở của thần hiện ra, hạt cát đỏ sậm ngưng tụ thành cột lớn hình tròn và tường hình núi màu đỏ hoa hồng, trần châu hồng ngọc cùng ngọc lục bảo trang trí phía trên, tháp gồm sứ mỹ lệ lóe ra hào quang màu vàng, cửa vào cung điện có huy hiệu của đại thần Thương Ưng.

Cung điện cát vàng mộng ảo trong truyền thuyết...

Đất trống trước quảng trường tiếp tục dâng lên cát bụi không ngừng không dứt, cho đến khi xếp thành đài cao cỡ mấy người, Cung điện cát vàng trên không mới ầm một tiếng rơi xuống đài này, mặt đất bởi vậy chấn động, cát bụi rơi như mưa ở thần điện, quảng trường, và phía trên mọi người.

“Cung điện cát vàng? Đại thần lúc này giáng xuống, là phúc hay là họa?” Yage trầm ngâm, bảo cấm vệ quân đừng hoảng loạn, lập tức hạ lệnh mang công chúa Shata đi trang điểm thay quần áo, lại gọi tư tế thần điện dâng hương, làm tốt chuẩn bị nghênh đón đại thần.

Mùi hương trầm du dương trong không khí, là mùi hương thần sa mạc thích tiếp nhận nhất, tiếng ù ù lát phát truyền ra trong quỷ quân, đó là âm thanh cát bay cuộn xoáy, rất nhanh, trên đất rộng trong quảng trường hiện ra một khoảng trống lớn.

Trong khoảng trống đứng một người, cũng không biết y làm thế nào xuất hiện, trên trường bào gấm đen dày đặc hoa văn hình lông đuôi lông lấy được ngọc thạch xanh lá kết ra, tôn lên khí phách hoa lệ thần bí, đôi mắt màu hổ phách uy mãnh tinh thông, khí thế siêu phàm.

Y chỉ tùy ý đứng đó, trang nghiêm như núi cao lạnh lùng cô tịch nhiều năm, lực chấn động mạnh mẽ menh mông trong yên lặng, sự tồn tại của y chính là một loại biểu trưng thần thánh, in sâu trong ý thức người phàm trần, vừa thấy sẽ không hoài nghi nữa.

Đó là thần, thần sa mạc — Thương Ưng.

Tự động tự phát, tất cả cấm vệ quân trên quảng trường, bao gồm Yage, cả nhà quốc vương, tư tế thần điện, toàn bộ đều quỳ xuống, uy nghiêm của thần quá mạnh, không ai dám ngẩng đầu nhìn thẳng, sợ làm phỏng mắt mình.

Ngoại lệ chính là hoàng tử Saichi, hắn khụy ở cửa thần điện, dựa cột cửa, ôm ý nghĩ gặp may tìm kiếm xung quanh thần linh, trong đàn quỷ quân cũng không bỏ qua, lại nhìn xa xa chỗ Cung điện cát vàng, tìm kiếm bóng dáng tên gốc mặt vải thô.

Thất vọng, lại thất vọng, sau khi quét mắt một vòng, cả người trống rỗng, cũng không chú ý thấy thần linh đã đặt câu hỏi vang vang trong im lặng, lời nói không chút che giấu tức giận, hiểm ác như chim ưng đập cánh, phá vỡ bầu trời vẫn đục, gần từng tiếng thô bạo đổ vào tai người khác.

“Để thần đứng đợi ở đây, con người càng lúc càng lớn mật — đương kim quốc vương Pima ở đâu?”

Yage cung kính bái lạy trả lời. “Đại thần giáng lâm là vinh hạnh của vương quốc Pima, ta...”

Thần linh cắt ngang lời gã, ngạo mạn hỏi. ““ Con Mắt Thương Ưng” đã trở lại tay ta, ta cũng theo giao ước phái quân đội tiến đến, hiện tại, tế phẩm đâu? Cô dâu của ta đâu?”

“ Con Mắt Thương Ưng” đã được đưa về cho thần linh? Yage sửng sốt một chút, gã không thể kiềm chế hơi nghiêng đầu nhìn hoàng tử phía sau, phát hiện vẻ mặt hắn cũng mờ mịt.

Yage lại liếc thần điện, thấy công chúa đã được tư tế mang về, bất an đứng trong thần điện, ngay sau đó quay đầu lại đáp. “Công chúa Shata là mỹ nhân đứng đầu Hành lang Cẩm thạch xanh, trong trắng trí tuệ mỹ lệ, không ai có thể hơn được, xin đại thần vui lòng nhận cho.”

Gã khua khua tay ra sau bảo hai tư tế một trái một phải đỡ công chúa Shata đi về phía đại thần.

Công chúa sợ hãi, trở thành cô dâu của thần căn bản không phải chuyện tốt, khí thế của y quá hung hãn, trông thấy đã khiếp sợ, chỉ nhìn nhau thôi cũng làm mình phát run, hướng chi Cung điện cát vàng ở trung tâm sa mạc, về sau phải lâu dài ở trong đó, cô quanh thê lương căn bản không thể tưởng tượng...

Ra thần điện, lúc đi qua bên cạnh hoàng tử Saichi, nước mắt xoay chuyển trong mắt công chúa đều bị anh trai nhìn thấy, hắn không đành lòng, nhưng có ai có thể chống lại thần linh?

Hắn không thấy vẻ mặt sau đó của công chúa.

Công chúa đi tới, đi tới, càng đến gần thần, y càng hiện rõ sự tuần tú khó có thể nói bằng lời, góc cạnh gương mặt như đao khắc, đồng tử màu hổ phách thâm thúy như ngọn đuốc, đủ để lay động trái tim tất cả phụ nữ, nàng thở dồn dập nhút nhát, đột ngột lại cảm thấy gả cho thần linh cũng không có gì không tốt.

Hiện tại ý nghĩ xoay chuyển trong lòng công chúa là: y phục trên người không đủ hoa lệ, tóc không chải lộ ra tóc xơ cuốn vểnh, bị giam cầm lâu ngày, da dẻ không được dầu vùng bảo dưỡng hơi khô nám...

Thần linh chăm chăm nhìn mặt công chúa Shata, mày nhăn lại, khí đen thoáng hiện trong ánh mắt màu hổ phách, đó là điềm giận, sấm sét rung động đùng đùng trong mây đen chính là bằng chứng thần bất mãn, y không vừa ý cô gái này.

Yage quỳ gối, toàn thân sợ hãi ướt sũng, thần linh rốt cuộc muốn cô dâu thế nào? Công chúa Shata đã tuyệt đẹp trước nay chưa từng có, nếu ngay cả nàng cũng không được y vừa ý, như vậy...

“... Không phải người này...” U lạnh.

Yage kinh hãi, vội hỏi. “Nếu không vừa ý công chúa Shata, xin đợi ba ngày, không, một ngày, ta tập hợp tất cả những cô gái xinh đẹp ở vương quốc Pima, để đại thần tuyển chọn!”

“ Ta muốn chính là... Một – người – này!” Tiếng nghiêng răng giòn như băng vỡ.

Y bào đen của thần linh lay động, một tờ giấy bay ra từ trong tay áo, bị gió nhẹ nâng đến trước người Yage.

“ Đây!” Không có gì có thể hình dung nổi kinh hãi của Yage, trên tờ giấy lại có thể là...

Gã cứng ngắc quay đầu lại, ánh mắt không tin cực điểm rơi vào người hoàng tử Saichi, một lúc lâu mới nói với thần linh. “Nhưng đây.... Đây... Không thể trở thành cô dâu...”

Thần linh không nói lời nào, nhưng khí đen trong mắt lại càng cháy mạnh, như hai mũi tên lông vũ ẩn xuống dây cung.

Yage không thể tưởng tượng, để hai vị tư tế vừa mới diu công chúa đi mang hoàng tử qua, công chúa còn ở đó, không tin, thật sự không thể tin được, thần linh lại có thể không vừa ý nàng.

Archi cứ bị mang đến trước mặt thần linh như vậy, vì hoang mang, bước chân hắn rất chậm, nghĩ thầm: tờ giấy thần linh tự tay đưa đến, phía trên có lời thánh gi? Mặt Yage sao cũng đen?

Hắn dừng bên cạnh Yage, một tờ giấy mỏng ó vàng nháy mắt hóa thành rìu lớn, chém vỡ cả tri giác hoàng tử. Vỡ đến độ ngay cả ban ngày hay ban đêm cũng không phân rõ.

Thật sự là một tờ giấy bình thường, từ nếp nhăn mảnh nhỏ hỗn loạn liền biết nó từng bị vò xoắn ác ý, phía trên có một vài chữ lờ mờ, xem ra còn từng bị ngâm trong nước, nhưng gương mặt người ở chính giữa vẫn có thể rõ ràng nhìn được.

Là thông cáo treo thưởng đầu tiên mà quốc vương Yage ban ra sau khi lên ngôi, hình trên đó đúng là Saichi bị treo thưởng.

Tựa như ở trong bóng đêm đen kịt, lúc đi trước lui sau đều không thể lựa chọn, nơi nào đó lại xuất hiện nguồn sáng, ai cũng nhìn về hướng ngọn nguồn, hoàng tử hiện tại cũng là như thế, gương mặt không thể tự kiềm chế, rốt cuộc mặt đối mặt nhìn thẳng thần linh.

Mắt màu hổ phách cũng nhìn hẩn, lộ ra thần thái suy nghĩ sâu xa.

Lúc trọng thương, Archi được khối Hasima thúc giục, mơ thấy đại thần sa mạc như ẩn như hiện, tượng đá trong thần điện kia cũng không vẽ ra được bộ dạng hào hùng của thần linh, nhưng kiểu mặt đối mặt tiếp xúc này vẫn là lần đầu tiên, hơn nữa, thân hình này rất quen...

Nếu đối y phục tằm đen thành vải thô bình thường người nọ quen mặc, nếu vẻ mặt của y hơi ngốc một chút, Archi sẽ lập tức nhào đến vừa khóc vừa cười ôm cái người cao lớn này.

Nhưng đứng đối diện chính là thần linh, bất đồng lớn nhất giữa y cùng ngốc kỳ thực ở chỗ: khác biệt về mắt.

Ngốc là một mắt, thần linh lại hai mắt đầy đủ, hai mắt đều màu hổ phách vàng óng ánh, giống y như “Con Mắt Thương Ưng” hoàng tử từng liều mình bảo vệ.

Chờ một chút... Archi nheo mắt, trong đầu liên kết những ý nghĩ trước giờ không nối liền.

— thần sa mạc tục danh là Thương Ưng, tên viên đá là “Con Mắt Thương Ưng”, nếu khảm viên đá vào mắt trái ngốc, như vậy...

Tất cả những thứ quái lạ gặp phải trong hành trình rốt cuộc có lời giải thích, Archi thở một hơi, gánh nặng đối với ngốc nhiều ngày nay vốn tuyệt vọng như mặt đất khô cạn sau khi phơi nắng gắt, lại được mưa to làm dịu trong nháy mắt suy nghĩ thông suốt.

Nhưng, vẫn có cảm giác không xác định, hoàng tử có thể xác định ngốc là toàn tâm toàn ý thích ai muốn ai, nhưng đại thần sa mạc thì sao? Đại thần ở phương diện nào đó mà nói là người lạ.

Hoàng tử đi đến bên cạnh công chúa Shata, hai người là anh em, ngoại hình thật ra cực kỳ giống nhau, chỉ là em gái nhu mì hơn, anh trai thì thêm một phần anh dũng.

“Ta là hoàng tử Saichi, là nam, nam giới chỉ có thể làm chồng, không thể làm cô dâu.” Hoàng tử bộ dạng phục tùng cúi đầu, thử thăm dò nói.

Gió khô nóng trên quảng trường nháy mắt rét run, bắt đầu cắt da người ta đau đớn, tất cả mọi người cảm nhận được rét lạnh trong không khí.

Hoàng tử phẳng phất như không phát giác, tiếp tục nói. “Nếu thích tướng mạo giống ta, như vậy, công chúa Shata chính là hoàn mỹ nhất...”

“Không ai có thể hoài nghi quyết định của thần!” Thần linh đột nhiên gầm lên, mặt đất bầu trời đều run rẩy, thậm chí quỹ quân do cát ngưng tụ thành cũng bị sóng âm làm rớt ra một mảnh cát trên người, thân thể khiếm khuyết nhìn có vẻ càng thêm quỷ dị.

Công chúa Shata tái mặt giật nhẹ hoàng tử, lắc đầu, Yage thì ở phía sau lớn tiếng nhắc nhở đừng ngỗ nghịch với thần.

Hoàng tử mỉm cười, đúng vậy, vì y là thần, chứ không phải ngốc, phân lượng của thần linh cùng ngốc trong cảm nhận của hẩn là tỉ lệ nghịch, hẩn tình nguyện lấy mười thần linh đổi về một tên ngốc.

Tính tình đại thần sa mạc dường như không tốt lắm, thấy hoàng tử như đi vào cõi thần tiên, cắn răng lại thấp giọng gầm gừ. “Cô dâu được lựa chọn, đến bên cạnh ta!”

Mệnh lệnh không thể cãi lời như xiềng chân trời buộc lôi kéo, hoàng tử bất giác đi đến trước mặt thần, mặt đối mặt, hẩn lại ngả đầu, tinh tế đánh giá dung mạo sáng chói của thần linh.

Thần linh, hoặc không phải thần linh, là ngốc lại cũng không phải ngốc.

Thần linh và hấn nhìn nhau thật lâu, mây thần vẫn nhúu chặt, cuối cùng thấp giọng nói mấy lời.

“Vợ này, người thật sự không thích ở sạch...” Âm thanh rất nhỏ, hầu như chỉ có người được gọi tên là nghe được.

Hồi hồn về, mắt Archi gần như muốn nhảy ra ngoài, gọi hấn là vợ, còn nói hấn không thích ở sạch, chỉ có một người.

“Sau khi vào ở Cung điện cát vàng, mỗi ngày đều phải tắm rửa...” Thần linh trầm giọng nói, không nhận ra là vui hay giận.

Archi cười, cười đến tươi đẹp thanh nhã, chớp chớp mắt hỏi. “Ta dơ bẩn người sẽ không muốn ôm sao?”

“Dù người không tắm rửa một năm, ta vẫn sẽ thích ôm.” Thần linh trang nghiêm trả lời, căn bản nghe không ra y đang trêu đùa với cô dâu.

12. Chương 12: Kết Thúc

Căn cứ vào truyền thuyết, một ngày nào đó Cung điện cát vàng mộng ảo giáng xuống trước thần điện vương quốc Pima, đại thần sa mạc đứng giữa đám quỷ quân hung mãnh chọn ra cô dâu bầu bạn với y vĩnh viễn.

Cô dâu tên là Saichi, dung nhan mị hoặc tươi đẹp, làm thần sa mạc yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, liền được mang về Cung điện cát vàng như vậy, sau đó được nữ thần Mielpa, mẹ của đại thần ban cho sinh mệnh bất tử, từ đây cùng tiến cùng lui với chồng, ái tình nồng nàn như hình với bóng.

Lại qua một ngàn năm, nhà sử học căn cứ văn thư lưu trữ trong vườn ngự uyển vương quốc Pima, tìm ra ghi chép ngàn năm trước của sử gia hoàng thất, bên trong tỉ mỉ ghi lại quá trình đại thần giáng xuống.

Điểm đáng ngờ duy nhất chính là: trong sách gọi Saichi là hoàng tử, chứ không phải công chúa.

Nhà sử học bởi vậy lại đi hỏi một đồng nhà ngôn ngữ học lịch sử và nhà dân tộc học, cuối cùng làm ra kết luận: hoàng tử Pima này thật ra là công chúa, từ nhỏ được dạy dỗ như nam giới, để sau khi lớn lên kế thừa vương vị, lại gặp phải nghịch thần đoạt ngôi, nàng mặc lại nữ y chạy khỏi. Sau khi cầu được đại thần giúp đỡ, liền trở về phục quốc.

Nhà sử học bởi vậy nhận định: sự thật lịch sử cùng truyền thuyết gắn ghép giải thích miễn cưỡng, trở thành một câu chuyện tình yêu xúc động lòng người.

Bây giờ trở lại chuyện phát sinh lúc ấy, cũng chính là lúc đại thần cầm một thông cáo treo thưởng đến vương quốc Pima bắt vợ.

Theo như mấy trăm cấm vệ quân nghĩ lại phát run đã đứng giữa quảng trường trước thần điện khi ấy kể lại, đại thần rất tức giận nói mấy câu với hoàng tử Saichi, sau đó vươn tay muốn dẫn hoàng tử đi.

Hoàng tử nghiêng đầu nghĩ nghĩ, bảo người nhà và Yage đều đến trước mặt hấn.

Trong quảng trường không có ai trong lòng không yên như Yage, gã làm phản đoạt quyền, khiến hoàng tử chạy trốn khỏi thành, hiện giờ hoàng tử trở về, còn có một chỗ dựa vững chắc là đại thần sa mạc không ai ngăn cản được, xem ra mình không thể lập tức chạy trốn.

Chỉ với quỷ quân canh giữ bốn phía thôi, gã cũng đã không thể trốn, đành phải kiên trì đi về phía trước, xem hoàng tử muốn xử lý mình như thế nào.

Lời hoàng tử nói ra lại rất bất ngờ.

Hấn nói với phụ vương, hoàng gia mấy chục năm gần đây xa hoa phung phí, chính sự buông lỏng, nếu không có quân đội hoàn mỹ do tướng quân Yage huấn luyện, nước láng giềng như hổ rình mồi sớm đã sang ức hiếp, vương quốc Pima bị diệt hoặc nuốt cũng là chuyện sớm hay muộn, còn không bằng giữ Yage lại, mới có thể giúp đỡ bảo vệ quê hương lâu dài.

Hắn còn nói, Yage sau khi đoạt quyền cũng không thực thi chính sách tàn bạo, đối với cả nhà quốc vương cũng coi như trọng đãi, bản thân hoàng tử lại không thể kể vị.

Không bằng như vậy đi, gả công chúa Shata cho Yage, như vậy quốc vương cùng hoàng hậu chẳng những có thể hưởng thụ thanh bình, còn thêm một người giỏi trị quốc giữ nước, một công đôi việc.

Cuối cùng hoàng tử nói với Yage, vương quốc Pima liền giao cho gã, ngoài ra, quốc vương Bageke bội tín vong nghĩa, hoàng tử sẽ để lại quý quân để lên kế hoạch, cho Bageke chịu chút giáo huấn, còn giáo huấn phạm vi lớn nhỏ ra sao, do Yage quyết định.

Đương nhiên, hoàng tử cũng có một phần ngoại lệ, hắn cách một khoảng thời gian sẽ trở lại vương quốc Pima xem, nếu Yage ức hiếp người nhà hắn, đại thần sẽ thay hắn ra tay giết người.

Dụ dỗ và thủ đoạn cái gì cũng có, nói xem Yage có thể không chấp nhận hay sao? Ngay cả bản thân công chúa cũng nguyện ý, quốc vương hoàng hậu suy nghĩ một chút, cũng đều vui vẻ tán thành.

Hoàng tử căn dặn xong, tính kiên nhẫn của đại thần sa mạc vừa vãn dùng hết, chỉ thấy trời đất âm u, cát bụi cuốn cuộn thổi lên, một hồi lâu sau, đại thần cùng cô dâu cũng không thấy nhau nữa.

Một đồng quỹ binh cùng cấm vệ quân cứ đứng ngốc ngoài thần điện như vậy, mắt thường đối diện hốc mắt xương khô, hai bên không nói gì.

Đại thần cùng cô dâu đi đâu mất rồi?

Archi chỉ nhớ lúc đang muốn nói thêm mấy câu với người nhà, trước mắt liền đen kịt, cánh tay to khỏe ôm sau thắt lưng hắn, đất xoay trời chuyển, tiếp theo rơi vào một mảnh nước.

Giấy giụa ngoi lên từ trong nước, phát hiện mình ở giữa một hồ tắm cỡ lớn được khảm đá quý, màu nước xanh biếc trong suốt, bốn phía một mảnh xanh lá sum suê, cỏ hoa tuyệt diệu, hồ tắm này còn là lộ thiên, nằm trong vườn hoa chim lú lo hót.

Bên cạnh vườn hoa, cung điện màu đỏ hoa hồng nguy nga sừng sững.

“Nơi này là... Cung điện cát vàng?” Hối vị thần đứng bên hồ tắm.

“Ừ!” Thần linh trả lời, sắc mặt vẫn nghiêm túc.

Archi cũng thật hoài niệm cái khi ngốc nhìn hắn tắm rửa còn có thể chảy máu mũi, thú vị biết bao nhiêu, bất quá nếu trực tiếp ném hắn vào hồ tắm, chính là muốn mình tắm rửa à?

“Cùng nhau tắm.” Archi nói, cố ý dụ dỗ.

Thần linh không nói lời nào, động tác lại nhanh chóng, bỏ đi áo tơ tắm đen, cũng nhảy vào hồ tắm, sau đó chầm chầm nhìn cô dâu vừa mới chộp tới, tiếp tục nhìn không chớp mắt.

“Giúp ta tắm lưng!” Hắn ghé sát bên thành hồ, cong mắt lại nói.

“Ta là thần, chỉ có thể là người hầu hạ ta.” Đại thần lạnh lùng nói, mắt màu hổ phách lại phản bội lãnh ý kia, nổi lên hai bụi lửa nóng.

Tính ngạo nghễ của hoàng tử lại phát tác, sao, làm thần ngon lắm phải không?

Hắn tinh mắt phát hiện trên trán thần linh đỏ mạnh mồ hôi.

Cười trộm, hắn thẳng thần ngã ra sau, trực tiếp dựa vào ngực thần linh.

“Người ngày đó làm ta rất đau, cũng không mắng người, bây giờ giúp ta tắm lưng một cái cũng không được sao?” Nửa giận nửa làm nũng. “Ngốc ——”

Cái tên quen thuộc kia là thần chú vạn linh, đập tan mặt nạ thần linh, y ôm chặt thân thể màu mật ong kia, thở gấp nói. “Vợ, ta giúp người tắm lưng, giúp người lau khô tóc...”

Ái chà chà, suối nước xanh lục trong suốt đều bị động tác mạnh mẽ tiếp quật cho vẩn đục!

Rất lâu, rất lâu ——

13. Chương 13: Ngoại Truyện

Trong Cung điện cát vàng, trước giường trong phòng ngủ của đại thần sa mạc có đứng một người phụ nữ, mặt mũi xinh đẹp có uy nghiêm vua chúa, ăn mặc hoa lệ, trăm cái trên đầu không có cái nào không phải bảo vật thế gian khó tìm.

Archi trên giường bị người này dịu dàng lay tỉnh, hần dụi dụi mắt nhập nhèm buồn ngủ, nhanh chóng xuống giường cười chào hỏi.

“Nữ thần Mielpa, bà sao lại đến đây?” Nghiêng đầu nghĩ nghĩ, hỏi. “Chúng ta ngủ bao lâu rồi?”

Nữ thần thường trú trên núi thần Mielpa – cũng chính là mẹ của thần sa mạc Thương Ưng – kéo tay Archi thân thiết ngồi vào bên cạnh nói. “Ba mươi năm, đủ lâu chưa? Nếu ta không đến làm ồn, nó không khéo sẽ kéo người ngủ trên một trăm năm.”

Nói, chỉ chỉ vị thần nào đó ngủ đều đều trên giường.

Archi cả kinh. “Hắn ngủ được như vậy? Rõ ràng nói với ta, để khôi phục thần lực tiêu hao ở nhân gian, ngủ mười năm là được rồi...”

“Đúng, mười năm là đủ, nhưng nó sẽ nằm trên giường không sao dậy nổi, lúc tỉnh lại còn có thể ngổ ngàng rất lâu, có mấy lần ta đến kêu nó tỉnh, nó cứ nhiên ngay cả mẹ mình cũng nhận không ra, đáng ghét, thật sự muốn nhét nó vào lại trong bụng mình!”

Nữ thần chống nạnh tức giận chề bai, không thể coi thường.

Archi cười ha hả, cũng biết rõ bộ dạng thần sa mạc lúc hóa ngọc.

Tiếng cười vui vẻ chui vào tai người trên giường, mẫn cảm nổi lên phản ứng, y trở thân, đôi mắt nửa mở, lộ ra nửa viên đồng tử màu hổ phách ám trầm, mờ mịt không tiêu cự.

Archi đang muốn đi qua chỗ y, lại bị nữ thần kéo về, hỏi như muốn đùa dai. “Người đoán xem, lần này nó mất bao lâu mới có thể nhận ra mẹ mình?”

Archi nhìn qua nhìn lại giữa hai vị thần tối cao, thật sự không dám tin cho lắm, dù ngủ say như chết, nhưng mẹ ruột đi đến trước mặt, đâu có thể nào không nhận ra được?

Dù sao cũng là thần, không thể trở thành dạng khoa trương như vậy.

Sau đó, vẻ mặt Thương Ưng sáng hơn một chút, y mờ mịt nhìn bốn phía, phát hiện phía trước có hai người đang chăm chăm nhìn mình, y đầu tiên là liếc nhặt nữ thần, cuối cùng nhìn chăm chú trên mặt Archi, không dời đi nữa.

Ánh mắt chăm chú nhiệt tình, lúc lưu luyến trên người Archi, bên trong chung quy âm ỉ ngọn lửa tình dục, cái này cùng Thương Ưng bình thường không có gì khác nhau, cho nên Archi thả lỏng, nhún nhún vai với nữ thần, ám chỉ lúc này bà đoán sai rồi.

Nữ thần lặng lẽ cười hì hì, cười xong hỏi Thương Ưng. “Tỉnh hoàn toàn chưa?”

Thương Ưng rút cuộc thu hồi ánh mắt, nhìn người phụ nữ, mơ hồ hỏi. “Bà là ai vậy?”

“Ta là mẹ ngươi!” Bực mình trả lời. “Người mỗi lần ngủ một giấc tỉnh lại đều hóa ngọc, không chút tiến bộ, ngay cả mẹ mình cũng nhận không ra, tức chết rồi, tức chết rồi...”

Mắng mắng, không khí cũng đóng băng lại, trong Cung điện cát vàng chính giữa sa mạc lại có thể rút xuống mưa đá, hại Archi hô nhỏ một tiếng muốn tránh, cũng làm nữ thần hoàn hồn, vung tay lên, mưa đá tiêu tán.

“Cũng quên ngươi da non thịt mềm, không phải thành ngọc kia, không chịu nổi băng đánh!” Mắt thăm mý của nữ thần không khác con trai lắm, cũng rất thương Archi.

Thương Ưng căn bản không chú ý vừa rồi thiếu chút nữa bị mưa đá đập đầu, chỉ ngơ ngác nhìn Archi, ấp úng hỏi. “Người... Người là ai?”

Đến phiên Archi nhìn chăm chăm, trời, ngoại trừ nữ thần, Thương Ưng cũng không nhận ra người từng đầu ấp tay gối với mình lâu như vậy.

Nữ thần lại cười đắc ý, kéo tay Archi, giành trả lời. “Ta là mẹ ngươi, hẳn là tình nhân mới ta tìm về từ nhân gian, rất tuyệt phải không? Con trai ngoan, về sau thấy hẳn phải gọi cha, biết chưa?”

Archi nhin không được phì cười, cảm thấy nữ thần vui đùa quá trớn, có thể làm thần sa mạc Thương Ưng gọi mình là cha sao?

Nữ thần thích chơi trò quỷ cười há há, thấy con trai quả nhiên mất trờng miệng cứng như mình mong muốn, thật sự phấn khích, nói với Archi. “Người cũng sớm quen chút đi, chúng ta trước ra bên ngoài đi dạo, cho nó thời gian thanh tỉnh.”

Archi có chút bực mình, bị dễ dàng quên mất khiến người ta khó chịu, lập tức đáp nhẹ một tiếng, thật sự muốn cùng nữ thần ra khỏi phòng...

“Chờ một chút!” Thương Ưng ngậy ngốc đột nhiên quát to một tiếng, còn nhanh chóng trở mình xuống giường, bắt lấy cổ tay Archi kéo tới ngực mình.

Y lo lắng, dè dặt nói với Archi. “Đừng, đừng theo bà này, ở lại...”

Hả? Hả? Hả? Archi không rõ tình hình cho lắm.

“Ta... Ta... Ta... Người...” Thần linh cầu xin si mê. “Làm vợ ta được không?”

Archi sửng sốt.

Thương Ưng liền đổ một đồng mồ hôi như sợ nói không rõ tầm lòng. “Ta thích ngươi, ngươi đừng làm cha ta, làm vợ ta đi...”

Nữ thần cũng không buông tay, triển khai đánh giằng co, còn cố ý nói. “Ở đâu có chuyện con trai giành tình nhân với mẹ? Hẳn là ta thấy trước, của ta!”

Thương Ưng ngốc rất chấp nhất chuyện vợ, kiên trì muốn kéo Archi qua, nữ thần cũng không buông tay, trong phòng ngủ của đại thần Thương Ưng trong Cung điện cát vàng, hai vị thần linh tranh giành một chàng trai trẻ tuổi, cho đến khi chàng trai không chịu nổi.

“Buông tay ra!” Hô to một tiếng.

Thương Ưng vừa nghe thấy Archi la liền tự động buông tay, trong vô thức, y coi mệnh lệnh của vợ là tiêu chuẩn cao nhất để làm việc, còn nữ thần, chọc ghẹo con trai, nếu con trai buông tay, nàng cũng không nắm nữa.

Chát một tiếng vang vang thanh thúy, Archi quăng cho thần linh một cái tát thật đẹp.

Thần sa mạc vĩ đại lập tức ai oán gần như muốn rút nước mắt, mắt màu hổ phách nhìn Archi như một con cún đáng thương, không rõ vì sao lại bị đánh.

Nữ thần lại vui vẻ, nàng chỉ vào con trai nói. “Đau không? Đúng, giành người với ta là đáng đánh!”

“Không đau chút nào, nhưng tay hẳn đau, ta cũng đau lòng!” Thương Ưng lắc đầu, chỉ vào Archi ở một bên nhúu mày thối thối bàn tay, da mặt thần linh quá dày, hại vợ chỉ tát một cái mà tay cũng sưng đỏ.

Nữ thần muốn xiu, con trai có khi nào quan tâm nàng như vậy đâu? Đối với Archi lại dịu dàng tới mức làm người ngoài muốn ói, cưới vợ rồi liền ném mẹ qua một bên, thật sự tức chết nàng rồi! Lửa nổ một cái, ống tay áo rộng lớn màu trắng của nữ thần vung lên, đi mất.

Archi không giữ người lại, bàn tay dù đau đớn, nhưng đáy lòng lại ảm áp tràn trề, nhớ lại hồi mới gặp mặt ngốc khi đó, cũng là thái độ ngốc nghếch cùng thân thiết giống vậy. Hiện tại, thời gian vội vàng trôi qua, thần linh hóa ngốc vẫn như dĩ vãng.

Hắn nhin không được cười khê, nụ cười trong vắt mỹ lệ, vẻ mặt hơi xuất thần say ngọt nồng nàn, ngốc vừa nhìn vừa chảy nước miếng, thật muốn ôm lấy người trước mắt, dù bị tát nữa cũng sẽ nguyện ý.

Archi phát hiện Thương Ưng vẫn ngốc nghếch nhìn bên này, mặt ửng đỏ, xoay đầu rồi nói. “... Người đã có vợ rồi, không thể lấy thêm nữa!”

Thương Ưng biến thành cá sắp chết dưới lòng sông khô cạn, miệng mở mở a a, hút không được nước nên lo lắng, khó khăn lắm mới hút được khí nói. “Ta... Ta không cần vợ cũ, có một trăm cũng đổi hết, ta chỉ muốn vợ mới.”

Archi giận tái mặt. “Ta chính là vợ cũ của người!”

Sét đánh giữa trời quang, lại đánh làm sao khiến mặt mày Thương Ưng hớn hở.

Archi cũng không hiểu y tại sao lại cười, không xong, thần linh lúc này ngốc cũng ngốc triệt để.

Thần linh nào đó đột ngột nhảy dựng lên khoa tay múa chân la ó om sòm. “Hóa ra vợ cũ chính là vợ mới, không cần đổi, không cần đổi ——”

Archi ngây người một chút rồi cũng cười, cười xong liền đi ra ngoài, Thương Ưng kéo người trở lại ôm vào trong ngực, khẩn trương mang sợ hãi, không hiểu tại sao vợ chung quy muốn chạy.

“ Phải tắm rửa trước!” Archi giải thích.

“..... Trước ôm hôn một cái!”

Thương Ưng nhớ mang máng vợ chính là ôm hôn xong còn có thể làm chút chuyện nhiệt tình rất tốt, y huyết mạch sôi sục, tâm trạng lại kích động, miệng cong lên liền cắn gặm loạn xạ trên mặt vợ.

“ Chờ một chút, ngủ ba mươi năm, không tắm sao được?” Archi thấp giọng mắng.

Đang hôn hứng thú, y không buông chính là không muốn buông.

Archi lại cố ý nói. “Là người quy định ta mỗi ngày đều phải tắm, hồi xưa còn chê ta không thích ở sạch, cái này người cũng quên rồi sao?”

Thương Ưng thật sự không nhớ, hiện tại y chỉ muốn hôn vợ, tên đã lên dây rồi thì dừng không được, ngay sau đó vội nói. “Vợ dù bẩn dù hôi ta cũng vẫn thích ôm.”

Archi thở dài, nhớ ngày trước cũng là như thế, lúc hai người cùng nhau đi qua Hành lang Cẩm thạch xanh, vượt qua sa mạc đến Thung lũng Bóng ma, ngốc quả thực vừa dính vừa khoái ôm ấp mình.

Hiện tại vận đồ sao dời cảnh còn người mất, vương quốc Pima có lẽ đã qua tay rất nhiều người cầm quyền, không khéo đã biến mất từ trong lịch sử, nhưng y, kẻ đang ôm mình vẫn không thay đổi.

Tất cả hồi ức đều mang cảm giác ngọt hương.

Cười, Archi nói. “Làm cho ta ba nguyện vọng, ta để mặc người ôm hôn.”

“ Được!” Nói rất nhanh.

“ Thứ nhất, tặng ta một con la, trên cổ con la buộc chuông đồng, lúc đi đường kêu đình đình.” Archi hướng tới, lại nói. “Thứ hai, cùng ta cưỡi con la lữ hành một chuyến, đi qua Hành lang Cẩm thạch xanh, đến thế giới xa hơn.”

Thương Ưng liều mạng gật mạnh đầu, tuy không biết phải làm sao biến ra con la, nhưng trong tiềm thức lại cảm thấy việc kia cũng không khó, tóm lại, dù vợ muốn mặt trắng, y cũng sẽ nghĩ cách hái xuống.

Archi cười đến mắt cong cong, nói ra nguyện vọng cuối cùng. “Ta, hy vọng người vẫn cứ ngốc như vậy, để ta ăn hiếp vĩnh viễn vĩnh viễn...”

Ngốc gãi gãi đầu, y không quan tâm bị vợ ăn hiếp, lại mơ hồ cảm thấy, nguyện vọng cuối cùng hứa với vợ, không có nhiều khả năng sẽ thực hiện được.

Đêm nào đó ba tháng sau, hai người một con la ngủ bên ốc đảo, Archi đột ngột thấy Đoàn quân Quý cát đi tới đi lui bên người, thầm nghĩ không ổn rồi, quay đầu nhìn người hằn là ngủ say bên cạnh, y quả nhiên đã tỉnh, đang cười tà với mình, mây đen cuộn trào trong đồng tử màu hổ phách.

Tuần trăng mật thứ hai – mỗi ngày tìm dịp ăn hiếp người ta – đã kết thúc, chuỗi ngày hạnh phúc lại vẫn còn tiếp tục, bất kể là ở thế gian hay nơi nào khác, hoặc trong Cung điện cát vàng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-tim-cung-dien-cat-vang-mong-ao>